2009 Newberry Medal Ödülü • 2009 Hugo Ödülü - En İyi Roman Adayı

Mezarlık Kitabı

Neil Gaiman

İllüstrasyonlar Dave McKean

ithaki

Mezarlik Kitabi

BÖLÜM 1

Nobody'nin Mezarlığa Gelişi

Karanlıkta bir el bir bıçak tutuyordu.

Bıçağın sapı parlak, siyah kemiktendi, çeliğiyse bir usturadan daha ince ve keskindi. Sizi dilim dilim etseydi, o anda kesildiğinizi hissetmezdiniz bile.

Bıçak o eve getirilme amacına neredeyse ulaşmıştı, hem çelik hem de sap sırılsıklamdı.

Bıçak ve onu tutan adamın içeri süzüldüğü sokak kapısı hâlâ aralıktı ve gecenin sisi sürünüp kıvrılarak kapıdan içeri sızıyordu.

Jack denenen adam sahanlıkta durdu. Sol eliyle siyah paltosunun cebinden büyük bir beyaz mendil çıkardı: bıçağı ve onu tutmakla olan eldivenli sağ elini sildi, sonra da mendili yerine koydu. Av bilmek üzereydi. Kadını yatakta, adamı yatak odasının zemininde, büyük çocuğu da oyuncaklar ve yarı bitmiş maketlerle dolu rengarenk odasında bıraktı. Böylece geriye halledilmesi gereken bir tek ulaklık, yeni yeni yürümeye başlamış bir bebek, kalmıştı. Bir tane daha ve sonra görevi sona erecekti.

Jack denen adam parmaklarını esnetti. O, her şeyden önce, bir profesyoneldi, ya da kendisi öyle diyordu, ve işini tamamlayana kadar güJümsemezdi.

Saçlan ve gözleri siyahtı, en ince kuzu derisinden yapılmış siyah eldivenler takıyordu.

Küçük çocuğun odası evin en tepesindeydi.

Jack denen adam hiç ses çıkarmadan merdiveni

tırmandı. Sonra çatı katının kapısını açıp içeri girdi. Siyah deri ayakkabıları vardı ve öyle bir cilalannıışlardj ki. kara aynalar gibi parlıyorlardı. Onlara baktığınızda ayın minik yanmay şeklindeki yansımasını görebilirdiniz.

Asıl ay kanatlı pencereden parlıyorfi du. Işığı o kadar parlak değildi, sisle dağılıyordu, ancak Jack denen adamın bolca ışığa ihtiyacı yoktu. Ay ışığı onun için yeterliydu işini götürdü.

Karyolanın içindeki çocuğun şeklini seçebiliyordu; kafasını, kollarını, bacaklarını ve gövdesini.

Karyolanın, çocuğun dışarı çıkmasını önlemek için, yüksek, ahşap çubuk kenarları vardı. Jack öne eğilip bıçağı tutan sağ elini kaldırdı ve çocuğun göğsünü hedef aldı

... ve elini indirdi. Karyolanın içindeki şekil bir oyuncak ayıya aitti. Çocuk yoktu.

Jack denen adamın gözleri loş ay ışığına alışkındı, bu yüzden lambayı yakmaya gerek duymuyordu. Aslında, ışık o kadar da önemli değildi. Onun başka hünerleri de vardı.

Havayı kokladı. Yanında getirdiği kokulara aldırmadı, göz ardı edebileceği kokuları bırakıp, bulmaya geldiği şeyin kokusuna odaklandı. Çocuğun kokusunu alabiliyordu: çikolata parçalı kurabiyeler gibi sütlü bir koku; ıslak, tek kullanımlık gece bezinin ekşi ve keskin kokusu. Çocuğun saçındaki şampuanın, taşıdığı küçük ve plastik *-bir oyuncak-* diye düşündü, ama sonra, *yo, emebileceği bir şey!* diye fikrini değiştirdi- şeyin kokusunu alabiliyordu.

Çocuk bir süre önce buradaymış. Ama artık burada değildi. Jack denen adam burnuna gelen kokulan takip ederek merdiveni indi ve dar, yüksek evin ortasına geldi. Banyoyu, mutfağı, kurutma dolabını kontrol etti. Sonunda da, bisikletler, bir yığın boş alışveriş poşeti, yere düşmüş bir bebek bezi ve sokağa açılan kapıdan içeri sızan başıboş sis filizlerinden başka hiçbir şeyin olmadığı alt kattaki hole baktı.

İşte o zaman Jack denen adam ufak bir ses çıkardı, hem hüsran hem de tatminle dolu bir homurtu. Bıçağı uzun paltosunun cebindeki kınına sokup sokağa çıktı. Ay ışığı vardı, bir de sokak lambaları, ama sis her şeyi bastırıyor, ışığı zayıflatıyor, sesleri boğuyor, geceyi gölgeli ve tehlikeli hale getiriyordu. Önce tepenin aşağısındaki kapalı dükkanların ışıklarına, ardından sokağın yukarısına, eski mezarlığın karanlığına uzanan ve tepeyi sarmalayan son yüksek evlerin bulunduğu yere baktı.

Havayı kokladı. Sonra hiç acele etmeden tepeyi tırmanmaya başladı.

Çocuk, yürümeye başladığından beri, anne babasının hem baş belası hem de sevinci olmuştu, çünkü bu kadar çok gezinen, tırmanan, bir yerlere girip çıkan bir çocuk daha olamazdı. O gece, odasının altındaki katta düşen bir şeyin patırtısına uyanmıştı. İyice uyandıktan kısa bir süre sonra sıkılmış ve karyolasından dışarı çıkmak için bir yol aramaya başlamıştı. Tıpkı aşağıda duran oyun parkının duvarları gibi, karyolanın da yüksek kenarları vardı, ama onlun aşabileceğine inanıyordu. Tek yapması gereken bir adım almaktı...

Altın rengi büyük oyuncak ayısını karyolanın köşesine götürdü. Minik elleriyle parmaklıklara tutunup bir ayağını ayının kucağına diğerini de kafasına koydu ve kendini çekip ayağa kalktı. Sonra yan tırmanarak yarı devrilerek korkuluğu aşıp karyoladan çıktı.

Bazısı daha altı ay önce birinci yaş gününde akrabalarının getirdiği, bazısıysa ablasının eskileri olan tüylü, kabarık oyuncaklardan oluşan küçük bir yığının üstüne pat diye indi. Yere düştüğünde şaşırdı, ama ağlamadı: Eğer ağlarsanız, gelip sizi karyolanıza koyarlardı.

Emekleyerek odadan dışarı çıktı.

Merdiveni tırmanmak ince ve riskli bir işti, o konuda henüz ustalaşmam işti. Ama merdivenden aşağı inmenin basit olduğunu keşfetmişti. Oturarak, her basamağı güzelce bezienmiş poposunun üstünde hoplaya hoplaya iniyordu.

Annesinin, artık büyüdüğü için bırakması gerektiğini söylediği emziğini emiyordu.

Merdivenden aşağıya popo üstünde sürdürdüğü yolculuğu sırasında bezi gevşemişti ve son basamağa gelip, küçük holde ayağa kalktığında bez düştü. Bezi düştüğü yerde bıraktı. Üstünde yalnızca bir çocuk geceliği vardı. Odasına ve ailesine giden merdivenler dik ve tehditkarken, sokak kapısı açık ve davetkardı...

Çocuk tereddütle evden dışarı adım attı. Sis, uzun süredir görmediği bir arkadaşıymış gibi etrafını sarmaladı. Oğlan, ilk başta kararsızca, ardından artan bir hız ve güvenle yalpalaya yalpalaya tepeyi tırmanmaya başladı.

Tepenin başına yaklaştıkça sis seyreliyordu. Yanmay parlıyordu,-ama etraf gündüz gibi ışıl ışıl değildi -hem dc hiç- ancak mezarlığı görecek kadar aydınlıktı.

Bakın.

Terk edilmiş cenaze şapelini, şapelin asma kilitli demir kapılarını, çan kulesini saran sarmaşığı, çatı oluğundaki küçük ağacı görebiliyordunuz.

Mezar taşlarım, mezarları, lahitleri ve kitabeleri görebiliyordunuz. Ara sıra, çalılıklardan sessizce çıkıp patikanın bir tarafından diğer tarafına fırlayıp kaçan bir tavşanı, bir tarla faresini ya da gelinciği görebiliyordunuz.

Eğer o akşam orada olsaydınız, ay ışığında bunların hepsini görmüş olurdunuz.

Giriş kapısının yanındaki patikada yürüyen solgun, tombul kadını görmemiş olabilirdiniz. Eğer görmüş olsaydınız, dönüp daha dikkatli bakınca, onun yalnızca ay ışığı, sis ve gölgeden ibaret olduğunu fark

ederdiniz. Ama tombul, solgun kadın gerçekten oradaydı. Yarı yatmış bir grup mezar taşının arasından giriş kapısına giden patikada yürüyordu.

Kapılar kilitliydi. Kışın öğleden sonra dörtte, yazınsa akşam sekizde mutlaka kilitlenirlerdi. Mezarlığın bir kısmını sivri uçlu demir parmaklıklar, gerisini ise yüksek bir tuğla duvar çevreliyordu. Kapılardaki demir çubukların arası dardı: Yetişkin bîr adam, hattâ on yaşındaki bir çocuk bile aralarından geçemezdi...

"Owens!" diye seslendi solgun kadın, uzun otların arasından süzülen rüzgarın hışırtısına benzeyen bir sesle. "Owens! Gelip şuna bir baksana!"

Kadın dizlerinin üstüne çökmüş, yerdeki şeyi dikkatle incelerken, bir siluet ay ışığına doğru ilerledi ve onun kırklı yaşlarının ortasındaki kır saçlı bir adam olduğu ortaya çıktı. Karısına baktı, ardından gözlerini onun bakmakta olduğu şeye çevirerek başını kaşıdı.

"Bayan Owens?" dedi, zira bizimkine göre daha resmi olan bir çağdandı. "Bu düşündüğüm şey mi?"

O anda, incelediği şey Bayan Owens'ı fark etmişe benziyordu, çünkü ağzını açıp emziğini yere düşürdü ve, Bayan Owens'ın solgun parmağına tutunmaya çalışırmış gibi, minik, tombul yumruğunu uzattı.

"Eğer bu bir bebek değilse, ne olayım" dedi Bay Owens.

"Elbette o bir bebek" dedi karısı. "Ama asıl sorun, onunla ne yapacağız?"

"Bunun bir sorun olduğunu söyleyebilirim Bayan Owens," dedi kocası. "Ancak yine de *bizim* sorunumuz değil. Çünkü bu bebek kesinlikle canlı: bu yüzden bizi ilgilendirmez, ayrıca o bizim dünyamıza ait değil."

"Şunun gülüşüne bak!" dedi Bayan Owens. "Ne şeker gülümsüyor!" deyip maddesel olmayan eliyle çocuğun sarı, seyrek saçlarını okşadı. Küçük çocuk neşeyle kıkırdadı.

Mezarlık boyunca soğuk, hafif bir rüzgar esti ve aşağı yamaçlardaki sisi dağıttı (mezarlık tepenin tamamını kaplıyordu ve patikaları tepeyi baştan aşağı sarmalıyordu). Bir tangırtı duyuldu: Mezarlığın girişinde birisi kapıları çekip 'sarsıyordu, kapı kanatlarını, onları tutan ağır kilidi tangırdatıyordu.

"İşte!" dedi Bay Owens. Sonra, "Bebeğin ailesi onu sevgi dolu kucaklarına almaya geldi. Minik adamı bırak" diye ekledi, çünkü Bayan

Owens’m maddesel olmayan kolları bebeği sarmıştı, onu sakinleştiriyor, okşuyordu.

Bayan Owens, “Kimsenin ailesine benzemiyor, oradaki!” dedi. Siyah paltolu adam giriş kapılarını tangırdatmayı bırakmış, küçük yan kapıyı inceliyordu. O da kilitliydi. Geçen yıl serseriler mezarlığa zarar vermişlerdi, bu yüzden belediye meclisi önlemler almıştı.

Bay Owens, “Hadi ama Bayan Owens. Bıraksana. Bu çok..!” derken bir hayalet gördü, ağzı açık kaldı ve ne diyeceğini bilemez hale geldi.

Bay ve Bayan Owens*ın birkaç yüz yıldır ölü oldukları ve neredeyse bütün sosyal hayatlarını diğer ölülerle geçirdikleri göz önüne alınınca. Bay Owens’m hayalet gördüğüne bu kadar şaşırmaması gerektiğini düşünmüş olabilirsiniz -öyle düşündüyseniz de haklısınız. Ancak mezarlık ahalisiyle *bunun* arasında bir fark vardı: Karıncalı televizyon ekranı grisi, ham, titrek, ürkütücü bir şekil; yaydığı panik ve çıplak duygu seli Owens’lan, kendi histeriymiş gibi boğuyordu. İkisi büyük, biri küçük, üç şekil duruyordu, ama içlerinden sadece bir tanesi netti, bir siluetten ya da titrek bir ışıktan daha fazlasıydı. Şekil, *Bebeğim! O adam, bebeğime zarar vermek istiyor!* dedi.

Bir tangırtı duyuldu. Dışarıdaki adam sokağın karşısındaki ağır çöp tenekesini mezarlığın bir kısmını çevreleyen yüksek tuğla duvara doğru sürüklüyordu.

“Oğlumu koruyun!” dedi hayalet, ve Bayan Owens onun bir kadın olduğunu düşündü. Tabii ya, bebeğin annesiydi bu.

“Size ne yaptı?” diye sordu Bayan Owens, ama hayaletin onun söylediklerini duyabildiğini sanmıyordu. *Yeni ölmüş zuvalhm*, diye geçirdi aklından. Usul usul ölmek, vakti gelince gömüldüğün yerde uyanmak, ölümü kabullenmek ve mezarlığın diğer sakinleriyle tanışmak her zaman daha kolaydır. Bu yaratıksa çocuğu için endişelenip korkmaktan başka bir şey yapamıyordu. Onun Owens’Iara pes bir çığlık gibi gelen telaşı şimdi ilgi çekmeye başlamıştı, çünkü mezarlığın her yerinden başka solgun şekiller geliyordu.

“Siz dc kimsiniz?” diye sordu Caius Pompeius şekle. Pompeius’un mezar taşı ^ artık aşınmış bir yumruya dönüşmüştü. Kendisi iki bin yıl önce, cesedinin Roma’ya gönderilmek yerine mermer mabedin yanındaki tümseğe gömülmesini İstemişti ve mezarlığın en kıdemli vatandaşlarından

biriydi. Sorumluluklarını inanılmaz derecede ciddiye alırdı. “Burada mı gömülüsünüz?”

’Tabii ki hayır! Görünüşüne baksana, yeni ölmüş.” Bayan Owens kolunukadına doladı ve onunla sakin, duyarlı bir sesle usul usul konuşmaya başladı.

Sokağın yanındaki yüksek duvarın oradan bir gümbürtü ve patırtı geldi. Çöp tenekesi düşmüştü. Bir adam duvarın tepesine çıktı; sisin bulanıklaştırdığı sokak lambalarının önünde karanlık bir siluet. Bir an durdu, duvarın üst kısmına tutunup bacaklarını diğer tarafa sallandırdı ve kendini yere bıraktı.

“Ama canım ” dedi Bayan Owens şekle. Mezarlıkta or-

laya çıkmış üç şekilden geriye bir o kalmıştı. “O canlı. Bizse ölüyüz. Düşünsene bir...”

Çocuk şaşkın şaşkın onlara bakıyordu. Önce birine sonra diğerine uzandı, ama etine havadan başka bir şey gelmedi. Kadın şekli hızla solmaktaydı.

“Evet,” diye karşılık verdi Bayan Owens başka kimsenin duymadığı sözlere cevap olarak. “Eğer elimizden gelirse, yaparız." Sonra da kocasına döndü. “Ya’sen Owens? Bu küçük delikanlıya babalık edecek misin?"

“Ne edeceğim?" dedi Owens alnını kırıştırarak.

“Hiç çocuğumuz olmadı ” dedi kansı. “Annesi onu korumamızı istiyor. Evet diyecek misin?”

Siyah paltolu adam sarmaşık ve kırık mezar taşları karmaşasına takılıp düşmüştü. Ayağa kalkıp, daha dikkatli bir şekilde ilerlemeye başladığında bir baykuşun ürküp sessizce havalanmasına neden oldu. Bebeği görebiliyordu ve gözlerinde zafer parıltısı vardı.

Owens, karısı o ses tonunu kullandığında aklından neler geçirdiğini bilirdi. Hem hayattayken hem de ölüyken, boşu boşuna iki yüz elli yıl evli kalmamışlardı. “Gerçekten mi?“ diye sordu. “Emin misin?"

“Hem de hiç olmadığını kadar," dedi Bayan Owens.

“Madem öyle, evet. Sen annesi olursan, ben de babası olurum.”

“Duydun mu?" diye sordu Bayan Owens mezarlıktaki titrek şekle. Şimdi bir siluetten biraz daha fazlasıydı; kavdın biçiminde uzak bir yaz şimşeği gibi görünüyordu. Kadın, Bayan Owens’a başka kimsenin duyamadığı bir şeyler söyledi ve sonra kayboldu.

“Buraya bir daha gelmeyecek" dedi Bay Owens. “Kendi mezarlığında ya da her nereye gidiyorsa orada uyanacak." Bayan Owens bebeğe doğru eğilip kollarını uzattı. “Ha-

di bakalım,” dedi sevgi dolu bir şekilde. “Anneye gel ”

Mezarlıktaki patikadan onlara doğru ilerleyen ve bıçağını çoktan eline almış olan Jack denen adama, ay ışığında bebeğin etrafında bir sis kıvrılmış ve çocuk ortadan kaybolmuş gibi geldi. Geriye yalnızca nemli sis, ay ışığı ve salınan çimenler kalmıştı.

Gözlerini kırpıştırıp havayı kokladı. Bir şeyler olmuştu, ama ne olduğuna dair en ufak fikri yoktu. Gırtlağından yırtıcı bir hayvan gibi kızgın ve sinirli bir homurtu çıkardı.

“Merhaba?” diye seslendi Jack denen adam, çocuğun belki de bir şeyin arkasına saklanmış olabileceğini düşünerek. Sesi karanlık ve sertti, ama yine dc tuhaf bir tınısı vardı; adam kendi sesini duyunca şaşırmış, kafası karışmış gibiydi.

Mezarlık sırlarım açığa vurmadı.

“Merhaba?” diye seslendi yine. Bebeğin ağlayışını ya da yarım yamalak bir sözcük geveleyişini ya da hareket edişini duymayı umdu. Gerçekte duyduğu şeyi beklemiyordu; “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diyen tatlı, yumuşacık sesi.

Jack denen adam uzundu. Bu adamsa daha uzundu. Jack denen adamın kıyafetleri siyahtı. Bu adamınkilerse daha siyah. Jack denen adamı iş başında görenler -ki o fark edilmekten hoşlanmazdı- tedirgin olur, rahatsız hisseder, korkarlar, ama neden korktuklarım bilemezlerdi. Jack denen adam karşısındaki yabancıya baktı ve bu sefer kendisi tedirgin oldu.

“Birisini arıyordum da ” dedi Jack denen adam sağ elini paltosunun cebine götürerek. Böylece, gerektiğinde, saklı duran bıçağı kullanabilecekti.

"Kapalı bir mezarlıkta, geceleyin?” dedi yabancı.

“Sadece bir bebek” dedi Jack denen adam. “Yoldan geçerken bir bebek ağlaması duydum, kapıdan bakınca da onu gördüm. Eh, herkes aynısını yapardı.”

“Yardımseverliğinizi takdir ediyorum” dedi yabancı, “Lâkin, bu çocuğu bulmayı başarmış olsaydınız da, nasıl dışarı çıkacaktınız? Kucağınızda bir bebekle duvardan tırmanamazsımz ki”

“Bilileri beni dışarı çıkarana kadar bağıracaktım” dedi Jack denen adam.

Ağır bir anahtar şıngırtısı geldi. “Eh, o da ben olacaktım öyleyse,” dedi yabancı. “Sizi dışarı çıkarmak zorunda kalacaktım.” Anahtarlıktan büyük bir anahtar çekip, “Beni izleyin,” dedi.

Jack denen adam yabancının peşinden yürüdü. Cebinden bıçağını çıkardı. “Siz bekçisiniz o zaman?’*

“Bekçi miyim? Bir anlamda, kesinlikle öyleyim” dedi yabancı. Kapılara doğru ilerliyor ve bebekten uzaklaşıyorlardı; Jack denen adam bundan emindi. Ancak bekçinin elinde anahtarlar vardı. Jack ise karanlıkta bir bıçak tutuyordu; ihtiyaç duyduğunda onu kullanabilir, sonra da gecenin içinde çocuğu arayabilirdi.

Bıçağı kaldırdı.

“Eğer bir bebek *vardıysa* bile,” dedi bekçi arkasına dönmeden, “mezarlıkta olamazdı. Belki de yanılmışsınızdır. Sonuçta, bir çocuğun buraya gelmesi pek olası değildir. Büyük ihtimalle bir gece kuşu duyup, bir kedi ya da belki de tilki gördünüz. Otuz yıl önce, son cenazeden sonra burayı doğal koruma alanı ilan ettiler, anlarsınız ya. Şimdi, iyice düşünün ve gördüğünüzün bir çocuk olduğundan *emin* olup olmadığınızı söyleyin.”

Jack denen adam düşündü.

Yabancı yan kapının kilidini açtı. “Bir tilki,” dedi. “Acayip sesler çıkarırlar, bir insan ağlamasından hiç farkı olnıayan sesler. Yo» mezarlığa gelişiniz bir hataydı bayım. Aradığınız çocuk dışarıda bir yerlerde sizi bekliyor, burada değil.” Gösterişli bir hareketle kapıyı açmadan önce bir an dunıp bu düşüncenin Jack denen adamın aklına yerleşmesini bekledi. “Tanıştığımıza memnun oldum." dedi. “Eminim, ihtiyaç duyduğunuz her şeyi dışarıda bulacaksınız.”

Jack denen adam mezarlık kapısının dışında durdu. Onun bekçi olduğunu sandığı yabancı ise kapının Öteki tarafı nday dı ve kapıyı kilitleyip anahtarları kaldırdı.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Jack denen adam.

“Bundan başka kapılar da var” dedi yabancı. “Arabam tepenin diğer tarafında. Boş verin beni. Bu konuşmayı hatırlamanıza bile gerek yok”

“Evet.” dedi Jack denen adam nazikçe. “Gerek yok” Tepeye tırmandığını, çocuk sandığı şeyin aslında bir tilki olduğunu, yardımsever bir

bekçinin kendisine caddeye kadar eşlik ettiğini hatırlıyordu. Bıçağını paltosunun içindeki kına soktu. “Şey ” dedi, “iyi geceler.”

“Size de iyi geceler” dedi Jack’in bekçi sandığı yabancı .

Jack denen adam bebeği arayarak tepeden aşağı inmeye başladı.

Yabancı, gölgelerin içinden Jack’i gözden kaybolana kadar izledi. Sonra gecenin içinde ilerlemeye başladı ve tırmandı, tırmandı ve zirvenin biraz aşağısındaki düzlüğe geldi. Burada, bira imalatçısı, politikacı ve sonrasının baronu olan Josiah Worthington’a adanmış bir dikilitaş ve mezar taşı bulunuyordu. Worthington yaklaşık üç yüz sene Önce eski mezarlığı ve çevresindeki araziyi satın alarak, belediyeye bağışlamıştı. Kendisine tepedeki en iyi yeri -şehri ve ötesini gören doğal bir amfitiyatro- ayırmış ve mezarlığın bir mezarlık olarak kalmasını garantiye almıştı. Mezarlık sakinleri, Baron Josiah Worthington’ın beklediği kadar olmasa da, ona minnettardı.

Mezarlıkta yaklaşık on bin ruh vardı, ama çoğu ya derin derin uyuyordu ya da geceleyin mekânlarında gerçekleşen olaylarla ilgilenmiyordu. Yukarıda, amfitiyatroda bekleyenlerin sayısıysa üç yüzü bulmazdı.

Yabancı, sis kadar sessizce yanlarına yaklaştı ve hiçbir şey söylemeden gölgelerin içinden toplantıyı izledi.

Josiah Worthıngton konuşuyordu. “Sevgili hanımefendi. İnadınız oldukça... oldukça... eh, bunun ne kadar saçma olduğunu anlayamıyor musunuz?” dedi.

“Hayır,” dedi Bayan Owens. “Anlayamıyorum.”

O, yerde bağdaş kurmuş otururken, canlı çocuk da kucağında uyuyordu. Bayan Owens soluk elleriyle çocuğün başını tutuyordu.

“Affınıza sığınarak efendim, Bayan Owens’m kastettiği” dedi karısının yanında duran Bay Owens, “kendisi durumu o şekilde görmüyor. Bunu bir sorumluluk olarak kabul ediyor.”

Bay Owens, Josiah Worthington’ı gerçek hayatta da görmüş, hattâ Inglesham’ın yakınlarındaki malikanesi için birçok zarif mobilya yapmıştı ve ona karşı hâlâ saygıyla karışık bir hayranlık beslemekteydi.

“Sorumluluk mu?” dedi Baron Josiah Worthington ve, bir örümcek ağından kurtulmaya çalışır gibi, başını iki yana salladı’. “Siz mezarlığa, bedenlerinden ayrılmış ruhların, hayaletlerin ve benzeri yaratıkların

oluşturduğu bu ahaliye karşı *sorumlusunuz* hanımefendi, dolayısıyla bu yaratığı en kısa zamanda kendi evine -ki orası burası değil- geri götürmekle *sorumlusunuz*"

"Annesi oğlanı bana verdi" dedi Bayan Owens, gereken tek açıklama buymuş gibi.

"Sevgili hanımefendiciğim..."

"Ben senin sevgili hanımcfcndiciğin değilim," dedi Bayan Owens ayağa kalkarak. "Doğrusu, neden burada durup sizin gibi sersem, yaşlı ahmaklarla konuştuğumu bile bilmiyorum; özellikle de biraz sonra bu delikanlı aç aç uyanacakken! Ve bu mezarlıkta ona nereden yemek bulacağımı bilmek istiyorum."

"İşte" dedi Caius Pompcius kesin bir şekilde, "asıl konu da bu. Onu neyle *besleyeceksin!* Ona nasıl *bakabileceksin!*"

Bayan Owens'ın gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Ona bakabilirim" dedi. "Hem dc kendi annesi kadar iyi bakabilirim. Zaten onu bana verdi. Bakın, onu tutabiliyorum, değil mi? Ona dokunabiliyorum."

"Hadi Betsy, mantıklı ol," dedi ufak tefek, yaşlı Slaghter Ana; üstünde hayattayken de, gömülürken de üzerinde olan kocaman başlığı ve pelerini vardı. "Nerede yaşayacak?"

"Burada," dedi Bayan Owens. "Ona Mezarlık Özgürlüğümü verebiliriz."

Slaughtcr Ana'nın ağzı küçük bir "O" şeklini aldı. "Ama," dedikten sonra, "katiyen olmaz." diye devam etti.

"Neden olmasın? Dışarıdan gelen birine ilk defa Mezarlık Özgürlüğü'nü vermiyoruz ki."

"Doğru" dedi Caius Pompcius. "Ancak *o adam* canlı değildi."

Bu lafın üzerine yabancı, hoşuna gitse dc gitmese dc, konuşmanın içine çekildiğini fark etti ve istemeye istemeye gölgelerin içinden karanlık bir yama gibi sıyrıldı. "Evet," diye kabul elti. "Canlı değilim. Lâkin Bayan Owens'ın ne demek istediğini anlıyorum."

Josiah Worthıngton, "Anlıyor musun Silas?" dedi.

"Evet. İyi ya da kötü -ki ben kesinlikle bunun iyi olduğuna inanıyorum- Bayan Owens ve kocası bu çocuğu kendi korumaları altına aldılar. Bu çocuğu büyütmek için iyi kalpli bir çift ruhtan daha fazlası gerekecek. Koca bir" dedi Silas, "mezarlık gerekecek."

“Peki ya yiyecek ve diğer ihtiyaçları ne olacak?” “Dışan çıkıp yeniden gelebilirim. Ona yemek getirebilirim” dedi Silas.

“İyi hoş, ama," dedi Slaughter Ana, "sen bir gelip bir gidersin, kimse nereye gittiğine dikkat etmez. Diyelim bir hafta ortadan kayboldun, o zaman çocuk ölebilir.”

“Siz bilge bir kadınsınız ” dedi Silas. "Sizi böylesine methetmelerinin sebebini anlıyorum!” Ölülerin zihinlerini canlıîarınki gibi etkileyemiyordu, ama elindeki her tür pohpohlama ve ikna etme aracım kullanabiliyordu, çünkü ölüler ikisinden dc etkilenirdi. Sonra bir karara vardı. “Pek ala. Madem Bay ve Bayan Owens onun ebeveynleri olacak, ben de koruyucusu olacağını. Burada kalacağını, eğer gitmem gerekirse dc, ona yemek getirip bakacak birinin yerimi almasını sağlayacağını. Şapelin mahzenini kullanabiliriz” diye ekledi.

“Ama,” diye itiraz etti Josiah Worthington. "Ama. Bir insan evladı. Canlı bir çocuk. Yani. Demek istediğim, *yani*. Burası bir mezarlık, çocuk yuvası değil, lanet olsun.” "Kesinlikle” dedi Silas başıyla onaylayarak. "Çok iyi bir noktaya değindiniz Bay Josiah. Bunu daha iyi açıklayamazdım doğrusu. İşte, sırf bu nedenden Ötürü çocuğun, tabirimi bağışlarsanız, mezarlığın *yaşamında* mümkün olan en az aksamayı yaratacak şekilde büyütülmesi çok önemli.” Sonra Bayan Owens’a yaklaşıp, kollarında yatmakta olan bebeğe baktı. Kaşlarım kaldırdı. “Bir ismi var mı Bayan Owens?" diye sordu.

“Annesi bir şey söylemedi,” dedi.

‘Tamam öyleyse” dedi Silas. “Eski isminin ona pek yaran olmayacak zaten. Dışarıda ona zarar vermek isteyenler var. Ona bir isim bulalım, hı?”

Caius Pompeius öne çıkıp çocuğu inceledi. “Valim Marcus’a benziyor birazcık. Ona Marcus diyebiliriz” Josıah NVorthington, “Baş bahçıvanım Stcbbins’i daha çok andınyor. İsim olarak Stebbins’i Önerdiğimden değil. Adam sünger gibi içki içerdi,” dedi.

"Kuzenim Harry’ye benziyor” dedi Slaughtcr Ana, ve sonra tüm mezarlık konuşmaya başlayıp da, herkes bebeği uzun zaman önce unutulmuş biriyle kıyaslamaya hazırlanırken. Bayan Owens araya girdi.

“Kendisinden başka kimseye benzemiyor” dedi Bayan OWens kesin bir şekilde. "Hiç kimseye benzemiyor.” “Öyleyse ismi Nobody olsun” dedi Silas. “Nobody Owens[1]

Tam o anda çocuk, sanki ismini duymuş gibi, uyanarak gözlerini kocaman açtı. Etrafına bakınıp ölülerin yüzlerini. sisi ve ayı inceledi. Sonra Silas'a baktı. Gözlerini kaçırmadı. Ciddi görünüyordu.

"O ne biçim İsim öyle?" diye sordu Slaughter Ana gücenmiş gibi.

"Onun ismi. ve güzel bir isim " dedi Silas. "Onu tehlikelerden uzak tutacak."

"Sorun islemiyorum," dedi Josiah Worthington. Bebek ona baktı, ardından açlık ve yorgunluk yüzünden ya da sırf yuvasını, ailesini, kendi dünyasını Özlediği için yüzünü buruşturarak ağlamaya başladı.

"Bizi yalnız bırakın/' dedi Caius Pompeius Bayan Owens'a. "Bu konuyla ilgili konuşmaya siz olmadan devam edeceğiz."

Bayan Owens cenaze şapelinin dışında bekledi. Kulesi olan ve küçük bir kiliseye benzeyen _yapı, kırk yıldan fazla zaman Önce tarihi eser ilan edilmişti. Belediye meclisi, artık rağbet görmeyen ve ormana dönmüş mezarlıktaki küçük şapeli restore etmenin çok pahalıya patlayacağına karar vererek kapısına kilit vurmuş, onu kendiliğinden yıkılmaya bırakmıştı. Her yanını sarmaşıklar kaplamıştı, ama sağlam inşa edildiğinden bu yüzyılda da yıkılmazdı.

Çocuk, Bayan Osvens'm kollarında uyuyakaldı. Çocuğu yavaşça sallayıp, bebekken -erkeklerin ilk kez peruk takmaya başladığı dönemde- kendi annesinin ona söylediği eski bir şarkı söyledi. Sözler şöylçydi:

Uyu benim küçük yavrum Uyanana kadar uyu Büyüdüğünde göreceksin bütün dünyayı şayet yanılmıyorsam tabii.

Bir sevgiliyi öp, Biraz dans et,

Keşfet ismini Ve gömülü hâzineyi...

Böyiecc Bayan Owens tüm dizeleri söyledi, ta ki şarkının nasıl sona erdiğini unuttuğunu fark edene dek. Son dizenin 've biraz da tüylü domuz pastırması* gibi bir şeyler olduğunu düşünüyordu, ama bu tamamıyla başka bir şarkı da olabilirdi. O yüzden duıdu ve aşağı erken inen Aydaki Adam'la alakalı bir şarkı söylemeye başladı. Ardından da taşraya özgü sıcacık sesiyle, turtanın içine haşparmağını sokup dışarı erik çıkaran ufak delikanlının öyküsünü anlatan daha yeni bir şarkıya geçti. Tam kız arkadaşı tarafından, ortada hiçbir neden yokken, benekli yılanbalığt yemeğiyle

zehirlenen taşralı, genç bir beyefendinin uzun türküsünü tutturmuştu ki, Silas elinde mukaWa bir kutuyla şapelin arkasından çıktı.

“Hadi bakalım Bayan Owens,” dedi. “Bir oğlanı büyütmek için pek çok güzel şey var burada. Onu mahzende tutabiliriz, hı?"

SİIas asma kilidi yere bıraktı ve demir kapıyı ittirerek açtı. Bayan Owens içeri girip kuşkuyla raflarda ve duvarın dibine yığılmış eski tahta sıralarda göz gezdirdi. Bir köşede kilise kayıtlarının olduğu küflenmiş kutular duruyordu. Diğer köşede ise, ardında Viktorya dönemine ait bir alafranga tuvalet ile yalnızca soğuk su musluğu olan bir küvetin gözüktüğü açık bir kapı vardı.

Bebek gözlerini açıp bakındı.

“Yiyecekleri buraya koyabiliriz,” dedi Silas. “Soğuk olduğu için yiyecekler uzun süre dayanır.” Kutuya uzanıp bir muz çıkardı.

“Peki geldiği yerde buna ne diyorlar?” diye sordu Bayan Owcns sarıkahverengi şeye şüpheyle göz atarken.

“Bu bir muz. Tropiklerden bir meyve. Sanırım dışındaki kabuğu soyuyorsunuz,” dedi Silas, “işte böyle.”

Çocuk -Nobody- Bayan Owens’ın kollarında kıpırdanınca kadın onu döşeme taşlarına bıraktı. Çocuk Silas’a doğru hızla yürüdü ve pantolon paçasını yakalayıp çekiştirdi.

Silas muzu ona uzattı.

Bayan Owens çocuğun yiyişini seyretti. “Muz” dedi kuşkuyla. “İsmini hiç duymadım. Hem de hiç. Tadı nasıldır acaba?”

“Kesinlikle hiçbir fikrim yok,” dedi Silas; yalnızca tek bir yiyecek tüketiyordu ve o da muz değildi. “Buraya oğlan için bir yatak koyabilirsiniz.”

“Owens’la benim nergislerin orada sevimli, küçük İahdİmiz dururken böyle bir şeyi katiyen yapmam. Ufaklık için bol bol yerimiz var. Ayrıca,[1]’ dedi Bayan Owens. Sonra, Silas’ın, sunduğu misafirperverliği reddettiğini düşünebileceğinden endişe duyarak, “delikanlının sizi rahatsız etmesine gönlüm razı olmaz,” diye ekledi.

“Rahatsız etmez ki!”

Çocuk muzunu bitirmişti. Yemediği parçalarsa üstüne başına bulaşmıştı. Pis ve elma yanaklı yüzü gülümsedi.

“Muu,” dedi sevinçle.

“Ne kadar da akıllı ” dedi Bayan Owens. “Yüzünü gözünü nasıl da pisletmiş! Aa, dikkat etsene ufaklık...’[1] diyerek oğlanın kıyafetindeki ve saçındaki muz parçalarını topladı. Sonra, “Sence ne karar verecekler?” diye sordu.

“Bilmiyorum.”

“Onu bırakamam. Hele anneciğine verdiğim sözden sonra asla.”

“Hayatım boyunca pek çok şey olduysam da ” dedi Silas, “hiç anne olmadım. Ve bundan sonra da, olmayı düşünmüyorum. Ancak buradan *gidebilirim...”*

Bayan Owens, “Ben yapamam. Kemiklerim burada. Owens’ınkiler de öyle. Hiçbir yere gidemiyorum” dedi.

“Mutlaka güzeldir ” dedi Silas, “bir yere ait olmak; bir yuvaya.” Bunu söyleyiş tarzında hüzün yoktu. Sesi çöllerden dc kuruydu, sanki tartışılamayacak bir şeyden bahsediyordu. Bayan Owens karşı çıkmadı.

“Daha çok bekleyecek miyiz sence?”

“Uzun sürmez,” dedi Silas, ama yanılıyordu.

Yukarıda, tepenin kenarındaki amfitiyatroda mezarlık ahalisinin her üyesinin ifade etmek istediği bir fikri vardı. Bu saçmalığa karışanlar, bazı kuş beyinli zıpçıktılar değil, Owens’lar olduğundan bu iş böylcsine önemsenmişti, çünkü onlar saygı duyulan muhterem ölülerdi. Silas’ın çocuğun koruyuculuğunu yapmak için gönüllü olması da ayrı bir önem taşıyordu. Mezarlık ahalisi, kendi dünyaları ve arkalarında bıraktıkları dünyanın sınırında yaşadığı için Silas’a karşı saygıyla karışık bir hayranlık besliyordu. Ama yine de, yine de...

Normalde bir mezarlıkta demokrasi yoktur, ancak ölüm en büyük demokrasidir, her ölünün bir sesi, canlı çocuğun orada kalmasına izin verilip verilmemesine dair bir fikri vardı ve o gece seslerini duyurmaya kararlıydılar.

Sonbahann sonlarıydı ve şafağın sökmesine daha çok vardı. Gökyüzü henüz karanlık olsa da, tepenin aşağılarından araba sesleri duy utabiliyordu. Canlılar o puslu, gece siyahı sabahta işlerine gitmek üzere arabalarını sürmeye başladıklarında, mezarlık ahalisi onlara gelmiş olan çocuk ve bununla ilgili ne yapılması gerektiği konusunda konuşuyorlardı. Üç yüz ses.

Üç yüz fikir. Mezarlığın harap olmuş kuzeybatı kısmından gelen şair Nchcmiah Trot -her ne kadar dinleyenlerin hiçbiri onun neden bahsettiğini anlamıyor olsa da- yüksek sesle fikrini açıklamaya başlamıştı ki, bir şey oldu: tüm sabit fikirli ağızları susturacak, mezarlığın tarihinde eşine rastlanmamış bir şey.

Kocaman bir beyaz at -atlardan anlayanların 'kır at* dediği türden bir at-sal lan a sallana tepeden yukarı yürüyüp geldi. Küçük çalılıktan ve ağaçlıktan, tepenin kenarında bitmiş böğürtlen çalılarını, sarmaşıkları ve katırtırnaklarım yara yara ilerlerken çıkardığı çatırtı sesleri ve toynaklarının gürültüsü kendinden önce geliyordu. Bir katana büyüklüğünde, yaklaşık yüz doksan santim yüksekliğindeydi. Zırhlı bir şövalyeyi savaşa götürebilecek bir attı. ama şimdi çıplak sırtında baştan aşağı grilere bürünmüş bir kadın taşıyordu. Kadının uzun eteği ve şalı örümcek ağlarından örülmüş gibiydi.

Yüzü berrak ve huzur doluydu.

Mezarlık ahalisi onu tanıyordu: hepimiz hayatımızın sonunda Kır Atlı Hanım ile karşılaştığımızdan onu unutmak söz konusu değildir.

At dikilitaşın yanında durdu. Doğuda gökyüzü yavaş yavaş aydınlanıyordu, gün ağarmadan önceki inci renginde ışıltı mezarlıktakileri rahatsız etti ve akıllarından huzurlu yuvalarına çekilmek geçti. Ama hiçbiri yerinden kıpırdamadı. Yarı heyecanlı, yarı korkmuş bir halde, hepsi Kır Atlı Hanım*! izliyordu. Genellikle, Ölülerin batı! inançları yoktur, ama onu, bilgelik ve ipucu arayarak gökyüzünde dönen kutsal kargalan izleyen Romalı bir kahin gibi izliyorlardı.

Ve kadın konuştu.

Yüz tane ufak, gümüş çanın çıkardığı çınlamaya benzer bir sesle, "Ölüler merhamet göstermeli," dedi. Sonra gülümsedi.

O anda, mutluluk içinde bir ot demetini koparıp çiğnemekte olan at durdu. Hanım boynuna dokununca döndü. Paldır küldür koşmaya başladı ve sonra tepeden gökyüzüne yükseldi. Sağır edici toynak sesleri uzak bir gök gürültüsüne dönüştü ve at çok geçmeden gözden kayboldu.

En azından, o gece tepede bulunan mezarlık ahalisi böyle olduğunu iddia ediyordu.

Tartışma sona ermiş, nokta konmuştu ve oylama bile yapılmadan karara varılmıştı. Nobody Owens'a Mezarlık Özgürlüğü verilecekti.

Slaughter Ana ve Baron Josiah Worthington, Bay Owens'a eski şapelin mahzenine kadar eşlik ettiler ve Bayan Owens'a haber verdiler.

Bayan Owens mucize karşısında hiç de şaşırmış görünmüyordu. "Bu doğru " dedi. "Bazılarında üç kuruşluk sağduyu yok. Ama *Kır Atlı Hamın* var. Kesinlikle var."

Güneş gök gürültülü, gri bir sabaha doğmadan önce, çocuk derin bir uykuya dalmıştı Owens'ların zarif, küçiik lahdinde (Owens Efendi öldüğünde marangozlar loncasının zengin başkanıydı ve marangozlar onu layıkıyla onurlandırmak istemişti.

Silas güneş doğmadan son bir yolculuğa çıktı. Tepenin yanındaki yüksek evi buldu, içerideki üç cesedi inceleyip bıçak yaralarını gözden geçirdi. Tatmin olduğunda ise. kafasının içi nahoş olasılıklarla dolu bir halde, sabah karanlığına çıktı ve mezarlığa, uyuduğu ve günlerin geçişini beklediği çan kulesine geri döndü.

Bu arada, tepenin altındaki küçük kasabada, Jack denen adam gitgide öfkeleniyordu. Dün gece çok, çok uzun zamandır iple çektiği bir gece olmuştu; aylarca -yıllarcasüren çalışmaların neticesi. Akşam umut verici bir şekilde başlamıştı; üç kişi çığlık atma şansı bile bulamadan ölmüştü. Ve sonra...

Sonra her şey çıldırtırcasına ters gitmişti. Ne demeye tepenin yukarısına çıkmıştı ki, çocuk açıkça tepeden *aşağı* inmişken? Jack denen adam tepenin dibine vardığında, onun izini kaybetmişti. Birisi çocuğu bulup almış ve saklamış olmalıydı. Başka açıklaması yoktu.

Bir silah patlaması gibi ani ve yüksek bir gök gürültüsü koptu ve ciddi ciddi yağmur yağmaya başladı. Jack denen adam sistemliydi ve bir sonraki hareketini -kasaba ahalisinden onun kasabadaki gözlen ve kulakları olacak belli kişilere yapması gereken ziyaretler- planlamaya başladı.

Meclis'e başarısız olduğunu söylemesine gerek yoktu.

Hem, dedi kendi kendine, sabah yağmuru gözyaşları gibi yağarken bir mağazanın önüne sokulduğu sırada. başarısız olmadım ki. Henüz. En azından birkaç sene daha. Bol bol zaman vardı. Yarım kalan işin bu son parçasını tamamlamak için. Son ipi kesmek için.

korunuyordu.

Polis sirenleri öttü ve önce bir polis arabası, sonra bir ambulans, sonra da bangır bangır sireniyle, üzerinde polis işareti olmayan bir polis arabası hızla Jack denen adamın yanından geçip tepeye doğru gittiler. Jack denen adam gönülsüzce paltosunun yakasını kaldırıp kafasını eğdi ve sabahın içine doğru yürüdü. Bıçağı cebindeydi, kınının içinde kuru ve güvendeydi, hava koşullarına karşı

BÖLÜM 2

Yeni *Arkadaş*

Bod ciddi gri gözleri ve karmakarışık, soluk kahverengi saçları olan sakin bir çocuktu. Çoğu zaman söz dinlerdi. Konuşmayı öğrenmiş ve öğrenir öğrenmez de mezarlık ahalisini sorularıyla usandırmıştı. “Neden mezarlıktan çıkmama izin verilmiyor?” diye soruyordu ya da “Onun yaptığını ben nasıl yaparım?” ya da “Burada kim yaşıyor?” Büyükler onun sorularını cevaplamak için ellerinden gelenin en iyisini yapıyor, ama çoğunlukla belirsiz, kafa karıştırıcı ya da çelişkili cevaplar veriyorlardı. Bunun üzerine Bod da eski şapele gidip Silasla konuşuyordu.

Bod, Silas uyanmadan hemen önce, orada onu bekliyor olurdu.

Meselelerin açık, net ve basit bir şekilde açıklanması konusunda koruyucusuna her zaman güvenebilirdi.

“Mezarlıktan çıkmana izin verilmiyor, çünkü seni ancak burada güvende tutabiliriz. Sen burada yaşıyorsun ve seni sevenler de burada. Dışarıdaki dünya senin için güvenli değil. Henüz değil.”

“Sen dışarı çıkıyorsun. Her gece dışarı çıkıyorsun.” “Ben senden çok, çok daha büyüğüm delikanlı. Ve nerede olursam olayım güvendeyim.”

“Ben de orada güvendeyim.”

“Keşke bu doğru olsaydı. Ama burada kaldığın sürece

güvendesin Ya da,

“Onu nasıl mı yapabilirsin? Bazı beceriler eğitimle elde edilir, bazıları alıştırma yaparak, bazılarıysa zamanla. Çalışırsan o becerileri kazanırsın. Yakında Görünmezlik, Süzülme ve Rüya Yürüyüşü becerilerini öğreneceksin. Canlılar, bazı becerilerde ustalaşamayabilirler, onlar için biraz daha beklemek zorundasın. Yine de, zamanla onlan da kazanacağından şüphe etmiyorum.

“Ne de olsa, sana Mezarlık Özgürlüğü verildi,” dedi Silas ona. “Mezarlık sana bakıyor. Buradayken, karanlıkta da görebilirsin. Canlıların gezinmemesi gereken yollarda yürüyebilirsin. Canlıların bakışları üstünden süzülüp gider. Bana da Mezarlık Özgürlüğü verildi, ama benim durumumda oturma hakkı dışında hiçbir getirisi yok.”

“Ben de senin gibi olmak istiyorum,” dedi Bod alt dudağını bükerek.

“Hayır,” dedi Silas kesin bir şekilde. “İstemiyorsun.”

Ya da,

“Orada kim mi yatıyor? Biliyorsun ki Bod» kim olduğu çoğu zaman mezar taşında yazıyor. Okumayı öğrendin mi? Alfabeyi biliyor musun?”

“Neyi?”

Silas başını iki yana salladı, ama bir şey söylemedi. Bay ve Bayan Owens’m yaşarlarken okumayla hiç alakaları olmamıştı, aynca mezarlıkta alfabe yoktu.

Ertesi gece Silas, OWens’Iarın rahat lahdinin önüne geldiğinde. elinde üç tane kocaman kitap vardı -iki tane parlak renkli alfabe (Ari’nin A’sı, Balık’ın B’si) ve *Şapkalı Kedi**nin bir kopyası. Ayrıca kâğıt ve bir paket mum boya da vardı. Sonra Bod’u mezarlıkta yürüyüşe çıkardı ve bu sırada oğlanın minik parmaklarını en yeni ve en temiz mezar taşlarının, kitabelerin üstüne koydu. Bod’a alfabedeki harfleri, karşısına çıktıklarında nasıl bulacağını, büyük *A* harfinin dik kenarlarından başlayarak öğretti.

Silas, Bod’a alfabedeki yirmi altı harfin her birini mezarlıkta bulma görevi verdi ve Bod eski şapelin yanındaki Ezekiel Ulmsley’ye ait mezar

taşını keşfederek görevini gururla tamamladı. Koruyucusu da onunla birlikte sevindi .

Bod her gün kâğıdıyla mum boyalarını mezarlığa götürüyor ve isimleri, sözcükleri ve rakamları elinden geldiğince kopya ediyordu. Sonra her gece, dışarıdaki dünyaya çıkmadan önce Silas'a gün boyunca yazdıklarını açıklatıyor ve çoğunlukla Owens*ların kafasını karıştıran Latince kısımları çevirtiyordu.

Güneşli bir gündü. Arılar mezarlığın köşesindeki kır çiçeklerini keşfediyorlar, karaçalıdan ve çançiçeklerindcn sarkıyorlar, tembel tembel vızıldıyorlardı. Bod ise ilkbahar

güneşinde uzanmış, bronz renkli bir böceğin G'M. Rceder, eşi Dorcas ve oğulları Sebastian'm *{Fidelis Ad Mortema}* mezar taşında dolanmasını izliyordu. Bod onların kitabelerini kopya etmeyi bitirmişti ve artık yalnızca böceği düşünüyordu, ki birisi, "Hey, çocuk? Ne yapıyorsun?" dedi.

Bod başını kaldırıp baktı. Birisi karaçalının diğer tarafından onu izliyordu.

"Hiş bişiy " dedi Bod. Dilini dışarı çıkardı.

Karaçalının diğer tarafındaki yüz önce dili dışarıda, pörtlek gözlü çirkin bir yaratığa, ardından da bir kıza dönüştü.

"Bu çok iyiydi," dedi Bod. Etkilenmişti.

"Gerçekten iyi yüzler yapabilirim," dedi kız. "Şunu izle." Bir parmağıyla burnunu yukarı kaldırdı, ağzım kocaman, memnun bir gülümsemeyle buruşturdu, gözlerini kıstı, yanaklarım şişirdi. "Onun ne olduğunu biliyor musun?'[2]

"Hayır."

"O bir domuzdu şapşal"

"Ah." Bod düşündü. "Yani, Domuz'un D[2]si gibi mi?'[2]

"Tabii onun gibi. Bir dakika."

Karaçalının etrafından dolanıp, ayağa kalkmış olan Bod[2]un yanına geldi. Kız, Bod'dan yaşça biraz büyüktü, biraz daha uzundu ve üstünde sarı, pembe, turuncu renkli parlak bir kıyafet vardı. Gri kefen içindeki Bod kendini kılıksız ve kasvetli hissetti.

“Kaç yaşındasın?” dedi ktz. “Burada ne yapıyorsun? Burada mı yaşıyorsun? İsmin ne?”

“Bilmiyorum,” dedi Bod.

“İsmini bilmiyor musun?” dedi kız. “Tabii ki biliyorsun. Herkes kendi ismini bilir. Yalancı.”

“Adımı biliyorum,[2]’ dedi Bod. “Ve burada ne yaptığımı da biliyorum. Ama söylediğin diğer şeyi bilmiyorum.”

“Kaç yaşında olduğunu mu?”

Bod onaylarcasına başını salladı.

“Eh” dedi kız, “geçen doğum gününde kaç yaşına girmiştin?”

“Girmedim” dedi Bod. “Hiç girmedim:"

“Herkesin doğum günü olur. Yani, pasta ya da mumlar ya da bunun gibi şeylerin olmadı mı hiç?”

Bod başını iki yana salladı. Kız duygudaşlıkla baktı. “Ah zavallıcık. Ben beş yaşındayım. Bahse girerim, sen de beş yaşındasındır.”

Bod evet der gibi şevkle başını salladı. Yeni arkadaşıyla tartışmayacaktı. Kız onu mutlu ediyordu.

İsminin Scarlett Amber Perkins olduğunu söyledi kız, bahçesi olmayan bir apartman dairesinde yaşıyordu. Annesi tepenin aşağısındaki bankta oturmuş, dergi okuyordu ve Scarlett’a yarım saat içinde dönmesini söylemişti, aynca idman yapmasını, başını belaya sokmamasını ve yabancılarla konuşmamasını da.

“Ben bir yabancıyım,” diye belirtti Bod.

“Değilsin” dedi kız kesin bir şekilde, “sen küçük bir oğlansın.” Sonra, “Ve benim arkadaşmışım Yani yabancı olamazsın,” diye devam etti.

Bod nadiren gülerdi, ama o zaman geniş geniş ve sevinçle gülümsedi. “Ben senin arkadaşınım,” dedi.

“İsmin ne?”

“Bod. Nobody’nin kısaltması.”

Kız o anda kahkaha attı. “Ne garip bir isim” dedi. ‘’Şimdi ne yapıyorsun?"

“Alfabe,” dedi Bod. “Mezar taşlarından. Onları yazmam gerek.”

“Birlikte yapabilir miyiz?”

Bod bir an için mezar taşlarını kıskandı -mezar taşları *onundu* Öyle değil fni?— sonra ne kadar aptalca davrandığını fark etti, gün ışığında bir arkadaşla birlikle yapılabilecek çok daha eğlenceli şeyler olduğunu düşündü ve, “Evet,” dedi.

Birlikte mezar taşlarındaki isimleri kopya ettiler; Scarlett Bod’a alışılmadık isim ve sözcüklerin telâffuzunda yardım etti; Bod, sanki biliyormuş gibi, Scarlett’a Latinccnin ne demek olduğunu açıkladı ve çok kısaymış gibi gelen bir süre sonra tepenin aşağısından, “Scarlett!” diye bağıran bir ses duydular.

Kız mum boyaları ve kâğıdı Bod’un eline tutuşturup, “Gitmem gerek,” dedi.

“Sonra görüşürüz,” dedi Bod. “Değil mi?”

“Nerede yaşıyorsun?” dedi kız.

“Burada ” dedi Bod ve ayağa kalkıp, kızın tepeden aşağı koşmasını izledi.

Eve dönerken Scarlett annesine mezarlıkta yaşayan Nobody isimli oğlanı ve birlikte oyun oynadıklarım anlattı.

Aynı gece annesi Scarlett’ın babasına bundan bahsetti; babası o yaşlarda hayali arkadaşların çok rastlanan bir olgu olduğunu, endişelenecek hiçbir şey olmadığını ve bu kadar yakınlarında koruma altına alınmış bir doğal alan bulunduğu için şanslı olduklarını söyledi.

O ilk tanışmanın ardından, Scarlett bir daha Bod’u, o kendisini görmeden göremedi. Yağmur yağmadığı günlerde ebeveynlerinden biri onu mezarlığa getiriyordu. Annesi ya da babası bankta oturup bir şeyler okurken, Scarlett fosforlu yeşil, turuncu ya da pembe bir leke halinde patikadan ayrılıyor ve keşfe çıkıyordu. Çok geçmeden, ufak, ciddi bir yüz ve karmakarışık soluk kahverengi saçların altından ona bakan gri gözleri görüyordu. Sonra o ve Bod oyun oynuyorlardı -bazen saklambaç oynuyorlar, bir yerlere tırmanıyorlar ya da sessizce eski şapelin arkasındaki tavşanları izliyorlardı.

Bod Scarlett’ı diğer arkadaşlarından bazılarıyla tanıştırdı. Kızın onları geremiyor olması pek de önemli değil gibiydi. Zaten anne babası ona Bod’un hayali bir arkadaş olduğunu ve bunda yanlış hiçbir şey olmadığını

kesin bir dille söylemişti hattâ annesi, birkaç gün boyunca, yemek masasına Bod için fazladan bir tabak koyma konusunda ısrar etmişti- bu yüzden Searleet Bod'un da hayali arkadaşlarının olmasına şaşırmamıştı.

"Bartlemy. erik hoşafını andıran bir çehren olduğunu söylüyor." dedi Bod.

"Onunki de öyle. Hem, niye böyle tuhaf konuşuyor ki? Ezilmiş domatesi kastetmiyor mu?"

"Onun yaşadığı zamanlarda domates olduğunu sanmıyorum" dedi Bod. "Ayrıca, o zamanlar böyle konuşurlarmış."

Scarlett mutluydu. Akıllı, yalnız bir çocuktu. Annesi uzaktaki bir üniversite için çalışıyordu, yüz yüze gelmediği insanlara eğitim veriyor, bilgisayardan gönderilen İngilizce sınavlarını değerlendiriyor ve sonra da tavsiye ya da cesaret mesajları yolluyordu. Babası ise parçacık fiziği dersleri veriyordu. Scarlett Bod'a, parçacık fiziği öğretmek isteyen çok fazla insan varken öğrenmek isteyenlerin çok az olduğunu, bu yüzden de ailesinin sürekti üniversitelerin bulunduğu farklı şehirlere taşınması gerekliğini açıkladı. Babasının gittikleri her şehirde kalıcı bir öğretim üyeliğine sahip olmayı umut ettiğini, ama bunun hiç gerçekleşmediğini söyledi.

"Parçacık fiziği ne?" diye sordu Bod.

Scarletı omuzlarım silkti. "Şey" dedi. "Atomlar vardır. Bunlar görülmeyecek kadar küçük şeylerdir, hepimiz onlardan oluşuru/. Bir de. atomlardan daha küçtik olan şeyler vardır ve ona da parçacık fiziği denir."

Bod başını salladı ve Scarlett'ın babasının muhtemelen hayalı şeylere ilgi duyduğu kanısına vardı.

Bod ile Scarlett hafta içi her gün öğleden sonraları mezarlıkta dolaşıyor, isimleri parmaklarıyla keşfediyor ve onları not ediyorlardı. Bod. Scarlett'a mezar, anıtmezar ya da luhitlerdc yaşayanlar hakkında ne biliyorsa aktarıyordu; kız da ona okuduğu ya da öğrendiği hikâyeleri anlatıyor, bazen de dışarıdaki dünyadan, arabalardan, otobüslerden, televizyondan ve uçaklardan bahsediyordu (Bod çok yükseklerde uçan uçaktan görmüş ve onların gürültücü, gümüş kuşlar olduğunu sanmıştı, ama şimdiye dek onları hiç merak etmemişti). Boi sıra kendine geldiğinde mezarlardaki insanların yaşadığı zamanları anlatıyordu -mesela Sebastian Reeder'in Londra'ya gidip, he.kcsc dik dik bakan ve İngilizce konuşmayan, kürk şapkalı, şişman

Knüiçc'yi görmesini. Sebastian Reeder onun hangi kraliçe olduğunu hatırlayamıyordu. ama kraliçeliğinin uzun sürdüğünü sanmıyordu.

"Bu ne zaman olmuş?" diye sordu Scarlett.

"Mezarında yazdığına göre Sebastian Reeder 1583'te ölmüş, öyleyse daha öncedir."

"Burada en yaşlı kim? Tüm mezarlıkta?" diye sordu Scarlett.

Bod kaşlarını çattı. "Galiba Caius Pompcius. Romalıların bu topraklara ayak basışından yüz yıl sonra gelmiş buraya. Bana anlattı. Yolları severmiş."

"Yani en yaşlı o mu?"

"Galiba."

"Şu taş evlerden birinin içinde küçük bir ev yapabilir miyiz?"

"İçeri giremezsin. Kilitli. Hepsi öyle."

"Peki, *sen* girebilir misin?"

"Tabii ki."

"Ben neden giremiyorum?"

"Mezarlık" diye açıkladı Bod. "Ben Mezarlık Özgürlüğüne sahibim. Benim girmeme izin veriyor."

"Taş eve girip küçük evler yapmak istiyorum."

"Yapamazsın."

"Çok kötüsün"

"Hayır."

"Kötü."

"Değilim."

Scarlett ellerini anorağının ceplerine sokup, hoşçakal demeden tepeden aşağı yürüdü. Bod'un ondan bir şeyler sakladığından emindi, ama kendisinin de ona haksızlık ettiğini hissediyordu ve bu onu daha da sinirlendiriyordu.

O gece, yemekten sonra, Scarlett anne babasına Romalılar gelmeden önce bu ülkede başka insanların var olup olmadığını sordu.

"Romalıları nereden duydun?" diye sordu babası.

"Herkes bilir.” dedi Scarlett kavurucu bir küçümsemeyle. “Var mıydı?”

“Kekler vardı,” dedi annesi. “İlk onlar buradaydı. Romalılardan Önce varlardı. Kekler Romalıların fethettiği insanlardır.”

Bod da eski şapelin yanındaki bankta benzer bir konuşma yapıyordu.

“En yaşlı mı?” dedi Silas. “Gerçekten Bod, bilmiyorum. Mezarlıkta karşılaştığını en yaşlı kişi Caius Pompeius. Ama Romalılar gelmeden önce de burada insanlar vardı. Hem de çok uzun zaman önce yaşamış bir sürü insan. Harflerden ne haber?”

“İyi, galiba. Bitişik el ya^ıstını ne zaman öğreneceğim?”

Silas duraksadı. “Eminim” dedi bir an düşündükten sonra, ‘buraya defnedilmiş pek çok yetenekli kişi arasında, hiç değilse birkaç öğretmen vardır. Araştırma yapacağını."

Bod heyecanlanmıştı. Her şeyi okuyabildiği, tüm hikâyelerin açılıp keşfedilebileceği bir gelecek hayal etti.

Silas kendi işlerini halletmek için mezarlıktan ayrılınca. Bod eski şapelin yanındaki söğüt ağacına yürüyüp Caius Pompeius’u çağırdı.

Yaşlı Romalı mezarından esneyerek çıktı. “Ah. Evet. Canlı oğlan ” dedi. “Nasılsın canlı oğlan?”

“Çok iyiyim efendim ”

“Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Yaşlı Romah’nın saçları ay ışığında soluk görünüyordu. Birlikte gömüldüğü togası üstündeydi ve onun altında kalın bir yün fanila İle tayt vardı, çünkü burası dünyanın kıyısındaki soğuk bir ülkeydi ve ondan daha soğuk olan tek yer -erkeklerin insandan çok hayvana benzediği, turuncu kürklere büründüğü, hattâ Romalılar tarafından fethediiemeyccck kadar yabani olduğu ve bu yüzden kısa süre sonra kalıcı kış içinde tecrit edildiği- Kuzey’deki Caledonia’ydı.

“En yaşlı siz misiniz?” diye sordu Bod.

“Mezarlıktaki en yaşlı mı? Evet.”

“O zaman buraya ilk gömülen sîzdiniz?”

Bir duraksamanın ardından, "Neredeyse ilk” dedi Caius Pompcius. "Bu adada Kültlerden önce başka insanlar vardı, Onlardan biri burada gömülü.”

“Ah.” Bod bir an düşündü. “Mezarı nerede?”

Caİus tepeyi gösterdi.

“En tepede,” dedi Bod.

Caius başını iki yana salladı.

“Öyleyse nerede?”

Yaşli Romalı aşağı eğilip Bod’un saçlarım karıştırdı. “Tepede,” dedi. “İçinde, Buraya ilk kez arkadaşlarım tarafından getirildim; onların arkasından Camulodommfda hummadan kaybettiğim eşimin ve Galya’daki bir sınır çatışmasında ölen babamın balmumundan maskelerini takmış yerel görevliler ve pantomimciicr geliyordu. Ölümümden üç yüz yıl sonra, koyunlarım otlatmak için yeni yerler arayan bir çiftçi girişi kapayan büyük kaya parçasını keşfetti, onu bir kenara yuvarladı ve içeride bir hazine olabilir düşüncesiyle aşağı indi. Kısa süre sonra dışarı çıktı; önceden koyu renk olan saçları şu an benimkilerin olduğu kadar beyaılamıştı...”

“Ne görmüştü ki?”

Caius önce bir şey söylemedi, ama ardından şöyle devam etti; “Kaya parçasını yerine koydular ve zamanla onu unuttular. Sonra, iki yüz yıl önce, Frobisher’m mezarı yapılırken orayı bir kez daha buldular. Orayı bulan genç adam zenginlik hayalleri kuruyordu, bu yüzden hiç kimseye bundan bahsetmedi. Ephraim Pettyferin tabutuyla girişi gizledi ve bir gece kimseye belli etmeden aşağı indi, ya da kendisi Öyle sanıyordu.”

“Dışarı çıktığında saçları beyazlamış mıydı?”

“Dışarı çıkmadı ki.”

“Hımm. Ah. Öyleyse, aşağıda kim var?”

Caius başını iki yana salladı. “Bilmiyorum genç Owens. Ama bu yerin boş olduğu günlerde hissediyordum onu. O zaman bile, tepenin derinliklerinde bir şeyin beklediğini hissedebiliyordum.”

“Neyi bekliyordu ki?”

“Tek hissedebildiğim,” dedi Caius Ponıpeius, "bekleyişti”

Scarlett elinde büyük bir resimli kitap taşıyordu. Mezarlık kapısının yakınındaki yeşil bankta annesinin yanına oturmuştu ve annesi bir eğitim ekine göz atarken, o da kitabım okuyordu. İlkbahar güneşinin tadım çıkarıyor ve sarmaşık kaplı heykelin arkasından ona el sallayan oğlanı görmezden geliyordu. Tam Scarlett artık heykele bakmamayı aklına koymuştu ki, oğlan, bir mezar taşının (Joji G. Shoji, Ö. 1921, *Ben bir yabancıydım ve sen beni kabul ettin)* arkasından, tıpkı kutudan fırlayan

yaylı palyaço kafası gibi, sıçradı. Bod ona çılgınca el kol sallıyordu. Scarlett onu görmezden geldi.

Sonunda kitabım banka koydu.

“Anneciğim? Ben yürüyüşe gidiyorum.”

“Patikadan ayrılma tatlım."

Scarlett köşeyi dönünceye kadar patikadan ayrılmadı, Bod’un tepenin yukarısından ona deli gibi cl salladığını görebiliyordu. Yüzünü buruşturdu.

“Bazı şeyler öğrendim,’[4] dedi Scarlett.

“Ben de” dedi Bod.

“Romalılardan önce başkaları varmış,” dedi Scarlett. “Geçmişte. Yaşamışlar demek istiyorum; öldüklerinde hazîneleri ve diğer eşyalarıyla birlikte bu tepelerin altına gömülüyorlarmış. Bunlara höyük deniyormuş ”

“Ah. Tamam” dedi Bod. “Bu her şeyi açıklıyor. Gelip bir tanesini görmek ister misin?”

“Şimdi mi?’ Scarlett kararsız görünüyordu. “Nerede höyük bulabileceğini gerçekten bilmiyorsun, değil mi? Hem bildiğin gibi, senin her gittiğin yere gidemiyorum.” Scarlett onun duvarların içinden gölge gibi süzüldüğünü görmüştü.

Bod cevap olarak büyük, paslı bir demir anahtarı kaldırdı. "Bu, şapeldeydi” dedi. “Oradaki pek çok kapıyı açıyor olmalı. Hepsi için aynı anahtarı kullanıyorlardı. Daha az iş.”

Scarlett bayırdan yukarıya, Bod’un yanına tırmandı.

“Doğru mu söylüyorsun?”

Boci başını onaylamasına salladı, dudaklarının kenarlarında hoşnut bir gülümseme dans ediyordu. "Hadi,” dedi.

Muhteşem bir İlkbahar günüydü, hava kuş cıvıltıları ve arı vızıltılarıyla canlanmıştı. Nergisler meltemde salınıyor, yamacın orasında burasında vakitsiz laleler başlarını öne arkaya sallıyordu, tki çocuk Frobisher’ın küçük anıtmezarına doğru yol alırken, unutmabenilerin ve nazik, tombul, san çuhaçiçcklerinin mavi tozları yamacın yeşilliği üzerinde benekler oluşturuyordu.

Mezar, tasarım olarak eski ve basitti; kapı yerine geçen metal bir girişi olan küçük, unutulmuş bir taş ev. Bod anahtarla kapının kilidini açtı ve içeri

girdiler.

"Bir delik.” dedi Bod. “Ya da bir kapı olmalı. Tabutlardan birinin arkasında.”

Aradıklarını alt raftaki tabutun arkasında buldular emekleyerek geçebilecekleri bir delik. “Aşağı,” dedi Bod. “Aşağıya gideceğiz.”

Scarlett bir anda kendini bu maceradan daha az zevk alırken buldu. “Aşağısını göremiyoruz. Orası karanlık," dedi.

“Benim ışığa ihtiyacını yok” dedi Bod. “Mezarlıkta olduğum sürece yok.”

“Benim var,” dedi Scarlett. “Orası karanlık.”

Bod, “orada kötü bir şey yok? gibisinden güven verici cümleler düşündü, ama beyazlaşan saçlar ve geri dönmeyen insanlara dair hikâyeler böyle cümleleri gönül rahatlığıyla söylemesini engelliyordu. Bu yüzden, "Ben inerim. Sen burada beni bekle.” dedi.

Scarlett kaşlarını çattı. “Beni bırakmamalısın.” dedi.

“Ben aşağı ineceğim,” dedi Bod, “ve orada kimin olduğuna bakacağını, sonra da geri gelip sana anlatacağım”

Açıklığa döndü, öne eğildi ve emekleyerek içeri girdi. Girdiği yer ayakta durabileceği kadar büyüktü ve taşa oyulmuş basamakları görebiliyordu. “Şimdi basamaklardan ineceğim!” dedi.

“Çok derine mi gidiyorlar?”

“Galiba öyle.”

“Eğer elimi tutup nerede yürüdüğümü söyleseydin ” dedi, “Ben de seninle gelebilirdim. Eğer güvende olduğumu garanti edersen ”

“Tabii ki!” dedi Bod ve daha konuşmasını bitirmeden, kız elleriyle dizleri üstünde delikten geçmeye başlamıştı bile.

“Ayağa kalkabilirsin/’ dedi Bod ona. Kızın elini tuttu. “Basamaklar hemen burada. Eğer bir ayağını öne atarsan bulursun. İşte. Şimdi, ben önden gideceğim!”

“Sahiden görebiliyor musun?” diye sordu Scarlett.

“Karanlık” dedi Bod. “Ama görebiliyorum.”

Basamaklarda Scarlett’a, tepenin derinliklerine doğru yol göstermeye ve ilerlerlerken gördüğü şeyleri tarif etmeye başladı. “Basamaklar aşağı doğnı

iniyor” dedi. ’Taştan. ve tepemiz de tamamen taş. Birileri duvara resim yapmış ”

“Ne tür bir resim?”

“Kocaman, tüylü bir İnck’in *fsi,* sanırım. Boynuzları var. Bir dc, bir desene, büyük bir düğüme benzeyen bir şey var. O da taşa oyulmuş, ama boyanmamış, bak,” dedi ve kızın parmaklarını alıp oyulmuş desenin üzerine koydu.

“Hissedebiliyorum!” dedi Scarlett.

“Artık basamaklar gittikçe büyüyor. Kocaman bir odaya giriyoruz, ama basamaklar sürüyor. Kımıldama. Tamam, şu anda odayla aranda duruyorum. Sol elini duvara koy.”

Aşağı inmeye devam ettiler. “Bir basamak sonra kayadan bir zemindeyiz” dedi Bod. “Birazcık engebeli.”

Oda küçüktü. Yerde taş bir levha ve bîr köşede, üstünde ufak nesneler olan alçak bir çıkıntı vardı. Odanın zeminine kemikler, hem de oldukça eski kemikler saçılmıştı. Aynca Bod basamakların bittiği yerde, uzun ve kahverengi bir paltodan geriye kalanlara sarılı., kurumuş bir ceset görebiliyordu. Bod bunun zenginliği hayal eden genç adama ait olduğu kanısına vardı. Ayağı kayıp karanlığa düşmüş olmalıydı.

Etraflarında bir gürültü başladı; hışırtılı bir sürünme sesi, tıpkı kuru yapraklar arasında kıvrılan bir yılanın çıkardığı gibi. Scarlett Bod’un elini iyice sıktı.

“O ne? Bir şey görebiliyor musun?”

“Hayır” dedi Bod.

Scarlett solumayla inleme karışımı bir ses çıkardı. Bod bir şey gördü ve. sormaya gerek olmaksızın, kızın da onu görebildiğini anladı.

Odanın sonunda bir ışık vardı ve o ışıkta, bir adam yürüyerek kayanın içinden çıkıyordu. Bod, Scarlclfm çığlığını bastırdığını duydu.

Adam iyi korunmuş görünüyordu, ama yine de uzun bir zamandır ölü olan bir şey gibiydi. Vücudu (Bod’a göre) boyalıydı ya da (Scarlett’a göre) dövmeliydi; mor motif ve desenlerle kaplıydı. Boynunda sivri ve uzun dişlerden oluşan bir kolye vardı.

“Ben bu yerin efendisiyim!” dedi adam. Sesi öylesine yaşlı ve hırıltılı gelmişti ki, sözcükler neredeyse hiç anlaşılmıyordu. “Bu yeri ona zarar

vereceklerden koruyorum!”

Gözlen yüzünde kocaman duruyordu. Bod, bunun adamın gözlerinin etrafına çizilmiş ve yüzünün bir baykuşunkinc benzemesine neden olan mor dairelerden kaynaklandığını fark etti.

“Kimsin sen?” diye sordu Bod. Bunu söylerken Scarlett’ın elini sıktı.

Çivit Rengi Adam soruyu duymamış gibiydi. Öfkeyle onlara bakıyordu.

“Burayı terk edin!” dedi gırtlaktan gelen bir hınkıyla. Bod bu sözcükleri kafasının içinde duydu.

“Bize zarar mı verecek?” diye sordu Scarlett.

“Sanmam,” dedi Bod. Sonra Çivit Rengi Adam’a, kendisine öğretildiği gibi, “Bu mezarlıkta özgürüm ve istediğim yere gitmeye hakkım var” dedi.

Çivit Rengi Adam hiç tepki vermedi; Bod bunun karşısında hayrete düştü, çünkü mezarlığın en asabi kişilikleri bile bu cümleyi duyunca sakinleşiyordu. Bod. “Scarlett, sen onu *görebiliyor* musun?” dedi.

’Tabii ki görebiliyorum. O, dövmeleri olan, büyük, korkutucu bir adam ve bizi öldürmek istiyor. Bod buradan gönder onu!”

Bod kahverengi paltolu beyefendiden geriye kalanlara baktı. Yanında parçalanmış bir lamba duruyordu. “Kaçmış” dedi Bod yüksek sesle. “Korktuğu için kaçmış. Sonra ya kaymış ya da basamaklara takılıp düşmüş.”

“Kim?”

“Yerdeki adam.”

Scarlett’tn sesi sinirli olmanın yanı stra şaşkın ve korkulu çıkıyordu. “Hangi adam? Burası çok karanlık. Görebildiğim tek adam, dövmeli olan.”

Sonra Çivit Rengi Adam, sanki kendisinin orada olduğunu bildiklerini garantilemek istercesine, başım arkaya yatırıp bir dizi inişli çıkışlı çığlık attı, bunun üzerine Scarlett Rod’un elini, tırnaklarını oğlanın etine batırarak sıktı.

Ama Bod artık korkmuyordu.

“Onların hayali olduğunu söylediğim için üzgünüm.”

dedi Scarlett, “Artık inanıyorum. Onlar gerçek.”

Çivit|Rengi Adam başının üstüne bir şey kaldırdı. Keskin, taş bir bıçağa benziyordu. “Her kim bu yere girmeye cüret ederse, ölür!” diye bağırdı aynı

hırıltılı sesle. Bod odayı keşfettikten sonra saçları beyazlayan adamı, onun hiçbir zaman geri dönemediğini ve görmüş olduğu şeyi anlatamadığını hatırladı.

"Hayır," dedi Bod. "Sanırım sen haklısın. Bu öyle." "'Öyle' ne?"

"Hayali"

"Aptal olma " dedi Scarlett. "Onu görebiliyorum"

"Evet" dedi Bod. "Ve *sen* ölüleri göremiyorsun." Odaya baktı. "Artık durabilirsin" dedi. "Onun gerçek olmadığını biliyoruz."

"Ciğerlerinizi yiyeceğim!" diye haykırdı Çivit Rengi Adam.

"Hayır, yemeyeceksin," dedi Scarlett derin bir iç çekişle. "Bod haklı." Sonra da, "Belki de bir korkuluktur," diye ekledi.

"Korkuluk ne?" diye sordu Bod.

"Çiftçilerin kargaları korkutmak için tarlalarına diktiği bir şey."

"Bunu neden yapıyorlar?" Bod kargaları çok severdi. Onların eğlenceli olduğunu düşünüyordu, ayrıca mezarlığın derli toplu kalmasına yardım etme huylarını da seviyordu.

"Tam olarak bilemiyorum. Anneme sorarım. Trendeyken bir tanesini görmüştüm ve ne olduğunu sormuştum. Kargalar onun gerçek bir insan olduğunu sanıyorlar, ama Öyle değil. Sadece yapma bir şey, İnsana benziyor, ama insan değil. Kargaları korkutup kaçırmaya yarıyor."

Bod odaya göz attı. "Her kimsen, işe yaramıyor. Bizi korkutmuyor. Onun gerçek olmadığını biliyoruz. Dur artık."

Çivit Rengi Adam durdu. Kaya çıkıntıya yürüyüp üstüne yattı. Sonra da kayboldu.

Scarlett için oda bir kez daha karanlığa gömülmüştü. Ama karanlıkta, sürünme sesini yeniden duyabiliyordu; ses gitgide yükseliyor, sanki bir şey yuvarlak odada daireler çiziyordu.

BİZ BEKÇÎ'YİZ, dedi bir şey.

Bod'un ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kafasın* daki ses çok yaşlı ve, tıpkı cansız bir daim şapelin camına sürtündüğünde çıkardığı gibi, çok kuruydu. Bod'a birden fazla ses varmış, hep bîr ağızdan konuşuyorlarmış gibi geldi.

"Duydun mu?" diye sordu Scarlett'a.

“Bir sürünme sesinden başka hiçbir şey duymadım. Bir tuhaf oldum. Karnım karıncalandı. Sanki korkunç bir şey olacakmış gibi.”

“Kötü bir şey olmayacak,” dedi Bod. Sonra da odaya doğru, “Siz nesiniz?” dedi.

BİZ BEKÇİ’YİZ. NÖBET TUTAR VE KORURUZ.

“Neyi koruyorsunuz?”

EFENDİNİN EBEDİ İSTİRAHATGAHINI. BURASI TÜM KUTSAL MEKÂNLARIN EN KUTSALIDIR VE BEKÇİ TARAFINDAN KORUNUR.

“Bize dokunamazsınız,” dedi Bod. “Yapabileceğiniz tek şey korkutmak.”

Sürünen sesler sinirliydi. BEKÇİ’NİN BİR SİLAHI DA KORKUDUR.

Bod çıkıntıya baktı. ’Şunlar efendinizin hâzineleri mi? Eski bir broş, bir kupa ve küçük bir taş bıçak? Çok fazla sayılmazlar.”

BEKÇİ HAZÎNEYİ KORUR. BROŞU. KADEHİ, BIÇAĞI. ONLARI EFENDİ İÇİN KORURUZ. GERİ GELDİĞİNDE

BULSUN DİYE. O GERİ GELİR. O DAİMA GERİ GELİR.

“Kaç tanesiniz siz?”

Ancak Bekçi cevap vermedi. Bod’un kafasının içi örümcek ağlarıyla doluymuş gibiydi ve onlardan kurtulmaya çalışarak başını iki yana salladı. Sonra Scarlett’ın elini sıktı. "Gitmemiz gerek” dedi.

Scarlett kahverengi paltolu adamın yanından geçirdi. *Doğrusu,* diye düşündü Bod, *eğer korkup düşmemiş olsaydı, adamcağız hazine arayışında hayal kırıklığına uğramış olurdu*. On bin yıl öncesinin hâzineleri bugünün hâzineleri değildi. Bod, Scarlett’ı dikkatle yukarı götürdü, tepenin içinden Frobisher’ın anıtmezarının çıkıntılı, siyah taş yapısının içine çıkardı.

Taş yapıdaki aralıklardan ve parmaklıklı kapıdan ilkbahar sonu güneşinin şaşırtıcı derecede parlak ışıkları geliyordu. Scarlett ani parıltı karşısında gözlerini kırpıştırıp eliyle gölgeledi. Çalılıklarda kuşlar öttü, bir an vızıldayarak geçti, her şey şaşırtıcı ölçüde olağandı.

Bod parmaklıklı kapıyı ittirerek açtı, sonra da arkalarından kilitledi. Scarlett’ın pırıl pınl elbisesi kir ve örümcek ağlarıyla kaplanmıştı, esmer yüzü ve elleri de tozdan ağarmıştı.

Tepenin oldukça aşağılarında birileri -^epeyce biriieribağınyordu. Bangır bangır. Deli gibi.

Birisi, "Scarlett? Scarlett Perkins?” diye seslendi ve Scarlett, “Evet? Merhaba?” dedi. Bod ve o, gördükleri şeyleri tartışamadan ya da Çivit Rengi Adam hakkında konuşamadan, sırtında POLİS yazan fosforlu sarı ceket giymiş bir kadın onun iyi olup olmadığını, birilerinin onu kaçırmaya çalışıp çalışmadığını sordu, sonra da telsizden çocuğun bulunduğunu haber verdi.

Onlar tepeden aşağı yürürken Bod da yanlarından süzülerek gidiyordu. Şapelin kapısı açıktı ve Scarlett’ın anne babası içeride bekliyordu. Annesi gözyaşlarına boğulmuştu, yanında başka bir kadın polis olan babası ise cep telefonunda binleriyle endişeli endişeli konuşuyordu. Hiçbiri şapelin köşesinde bekleyen Bod’u görmedi.

İnsanlar Scarlett’a neler olduğunu sorup duruyor, o da elinden geldiğince dürüst bir şekilde cevap veriyordu. Onlara Nobody ismindeki çocuğun onu tepenin içine soktuğunu ve orada, karanlıkta mor dövmeli bir adamın belirdiğini, ama aslında adamın bir korkuluk olduğunu anlattı. Scarlett’a çikolatalı gofret verip yüzünü sildiler ve dövmeli adamın motosiklet kullanıp kullanmadığını sordular. Scarlett’ın rahatlayan ve artık kızları için korkmayan anne babası şimdi hem kendilerine hem de ona kızıyorlardı. Küçük kızlarının, doğal koruma alanı olsa bile, bir mezarlıkta oynamasına izin verdiği için biri diğerini suçluyordu; dünyanın artık çok tehlikeli bir yer olduğunu gözlerini her saniye çocuklarının üstünde tutmazsan ne korkunç şeylerle karşı karşıya kalabileceğini hayal dahi edemeyeceğini söylüyorlardı. Özellikle de Scarlett gibi bir çocuk söz konusuyken.

Scarlett’ın annesi hıçkırıklara boğulunca kız da ağlamaya başladı. Bayan polislerden biri, bir vergi mükellefi olarak kadının maaşını ödediğini anlatmaya çalışan Scarlett’ın babasıyla tartışmaya girdi ve kendisinin de bir vergi mükellefi olduğunu ve muhtemelen *onun* maaşını ödediğini söyledi. Bu arada, hiç kimsenin, hattâ Scarlett’ın bile görmediği Bod şapelin köşesinde, gölgelerin içinde oturmuş, olanları izliyor, dinliyordu. Sonunda dayanamaz oldu.

Mezarlıkta hava artık alacakaranlıktı; Silas Bod’u arnfitiyatronun yakınlarında şehri izlerken buldu. Oğlanın yanında ayakta durdu ve, huyu olduğu üzere, hiçbir şey söylemedi.

"Onun suçu değildi," dedi Bod. "Benim suçumdu. Ama onun başı derde girdi."

"Onu nereye götürdün?" diye sordu Silas.

"Tepenin içine, en eski mezarı görmek için. Ama orada hiç kimse yoktu. Yalnızca, ismi Bekçi olan ve insanları korkutan yılan gibi bir şey vardı."

"Çok ilginç,"

Tepeden aşağı birlikte yürümeye başladılar; eski şapelin kapılarının bir kez daha kilitlenişmi, polislerin, Scarlett'ın ve anne babasının geceye doğru yürüyüşünü izlediler.

"Bayan Bonows sana bitişik el yazısı öğretecek," dedi Silas. *"Şapkalı Kedi'*yi okudun mu?"

"Asırlar önce" dedi Bod. "Bana biraz kitap getirebilir misin?"

"Sanırım getirebilirim" dedi Silas

1

Yazar burada kelime oyunu yaparak "nobody owns" yani 'hiç kimseye ait olmayan a gönderme yapıyor. Metin içinde karışıklık yaratacağını düşündüğümüz için 'Nobody' (Hiçkimse) ve kısaltman 'Bod' (Kimse) kelimelerini aynen bıraktık, -çn

2

(Lat.) Ölüme kadar sadık, *-çn*

“Sence onu bir daha görebilecek miyim?”

"Kızı mı? Bundan pek emin değilim.”

Ancak Silas yanılıyordu. Üç hafta sonra, gri bir akşamüstü Scarlett anne babasıyla birlikte mezarlığa geldi.

Sürekli olarak göz önünde kalması gerektiği konusunda ona ısrar ettiler, ama kendileri biraz geriden onu takip ettiler. Scarlett’ın annesi ara sıra, tüm bu yaşananların nasıl da korkunç olduğu ve yakında hepsini sonsuza dek geride bırakacak olmalarının ne hoş ve iyi olduğu hakkında söyleniyordu.

Scarlett’ın anne babası aralarında konuşmaya başlayınca Bod, “Merhaba” dedi.

“Merhaba,” dedi Scarlett çok sessizce.

"Seni yeniden göreceğimi düşünmüyordum."

“Beni son kez buraya getirmezlerse onlarla gitmeyeceğimi söyledim.”

“Nereye?”

“Iskoçya’ya. Orada bir üniversite var. Babamın parçacık. fiziği Öğreteceği bir üniversite."

Parlak turunca anorak giymiş küçük bir kız ve gri kefen giymiş küçük bir oğlan birlikte patikada yürüyordu. “İskoçya uzakta mı?”

“Evet” dedi Scarlett.

“Ah.”

“Burada olmanı diledim. Hoşçaka! diyebilmek için.” “Ben hep buradayım.”

“Ama sen ölü değilsin, değil mi Nobody Owens?” “Tabii ki değilim.”

“Eh, o zaman hayatın boyunca burada kalamazsın Öyle değil mi? Bir gün büyüyecek, gitmek zorunda kalacak ve dışarıdaki dünyada yaşayacaksın.”

Bod başını iki yana salladı. “Orası benim için güvenli değil.”

“Kim demiş?”

“Silas. Ailem. Herkes.”

Scarlett sessizdi.

Babası, “Scarlett! Hadi hayatım. Gitme zamanı. Mezarlık ziyaretin bitti. Artık cvc gidiyoruz,” dedi.

Scarlett, “Sen cesursun. Tanıdığını en cesur kişisin, ve benim arkadaşımsm. Hayali olup olmaman umurumda değil” dedi Bod’a. Sonra da patikada geriye, anne babasına, dünyaya doğru koşup gözden kayboldu.

BÖLÜM 3

Tanrı'nınTazıları

Her mezarlıkta gulyabanilere ait bir mezar olur. Her' hangi bir mezarlıkta yeteri kadar uzun dolaşın, mutlaka ona rastlarsınız -su lekeli ve kabarmış, çatlamış ya da kırılmış bir mezar taşı, çevresinde birbirine girmiş otlar ya da sık yabani otlar olan vc ona ulaştığınızda size terk edilmişlik hissi veren bir mezar. Ayrıca diğer mezar taşlarından daha soğuk da olabilir ve taşın üstündeki isini çoğu zaman okumımayacak durumdadır. Eğer mezarda bir heykel varsa, ya başsızdır ya da mantar ve yosunla öylesine kaplanmıştır ki. sanki kendisi mantarmış gibi görünür. Eğer mezarlıktaki bir mezar serserilerin hedefi olmuş gibi görünüyorsa, o gulyabani geçididir. Eğer mezar başka bir yerde olmayı islemenize neden oluyorsa, o gulyabani geçididir.

Bod'un mezarlığında onlardan bir tane vardı.

Her mezarlıkla onlardan bir tane olur.

Silas gidiyordu.

Bod bunu ilk Öğrendiğinde üzülmüştü. Ama artık özlün değil, çok kızgındı.

“Ama *niye?*” dedi Bod.

“Söyledim ya. Bilgi toplamam lazım. Bunu yapmam için yolculuğa çıkmam gerek. Yolculuğa çıkmam için de buradan ayrılmam gerek. Bunları konuşmuştuk zaten.”

“Gitmeni gerektirecek kadar önemli olan nedir?" Bod’un altı yaşındaki aklı, Silas’m onu terk etmek istemesine neden olabilecek bir şey düşünmeye çalıştı, fakat başaramadı. “Ama bu haksızlık,”

Koruyucusu istifini bozmadı. “Bu ne haklılık ne de haksızlık Nobody Owens. Sadece öyle olması gerekiyor.”

Bod ikna olmamıştı. “Beni korumak zorundasın. Öyle *demiştin*"

“Koruyucun olarak senden sorumluyum, evet. Neyse ki,

bu sorumluluğu üstlenmeye gönüllü tek kişi ben değilim.”

“Nereye gidiyorsun ki?"

“Dışarıya. Uzağa. Çözmem gereken, ama burada çözemeyeceğim şeyler var."

Bod hıhladı ve hayali taşlara vura vura uzaklaştı. Mezarlığın kuzeybatı kısmında bitkiler, mezarlık görevlisi ya da Mezarlık Dostları Cemiyeti’nin başa çıkabileceğinden çok daha fazla büyümüş ve birbirine girmişti. Bod sahana sallana o tarafa yürüdü; hepsi Viktorya döneminde yaşamış ve onuncu yaş günlerinden önce ölmüş çocuklardan oluşan bir aileyi uyandırdı. Hep birlikte ay ışığında, sarmaşıklarla çevrelenmiş sık ormanda saklambaç oynadılar. Bod, Silas bir yere gitmiyormuş, hiçbir şey değişmeyecekmiş gibi davranıyordu, ama oyun sona erip de koşarak eski şapele geri döndüğünde bu fikrini değiştiren iki şey gördü.

îlk gördüğü bir çantaydı, Silas’ın çantası -Bod bunu görür görmez anlamıştı. En az yüz elli yaşındaydı ve bir güzellik timsaliydi: pirinç aksesuarları ve siyah bir sapı olan, siyah deriden, Viktorya döneminden bir doktor ya da cenaze levazımatçısının taşımış olabileceği vc içinde ihtiyaç duyulabilecek her malzemenin bulunduğu türden bir çanta. Bod daha önce Silas’m çantasını hiç görmemişti, hattâ onun bir çantası olduğunu bile bilmiyordu, ama yine de bu yalnızca Silas’a ait olabilecek türden bir çantaydı. Bod içine gizlice bakmaya çalıştı, ama çanta pirinç bir asma kilitle kilitlenmişti. Aynca kaldıramayacağı kadar da ağırdı.

Bu ilk şeydi.

İkincisi ise şapelin oradaki bankta oturuyordu.

“Bod,” dedi Silas. “Bu, Bayan Lupescu."

Bayan Lupescu güzel değildi. Yüzü solgun ve zayıf, ifadesiyse hoşnutsuzdu. Kır saçları vardı, bununla birlikte yüzü o kır saçlara göre çok genç görünüyordu. Ön dişleri hafifçe çarpıktı. Üstünde kabarık bir yağmurluk, boynunda kravat vardı.

“Nasılsınız Bayan Lupescu?” dedi Bod.

Bayan Lupescu bir şey söylemedi. Burnunu çekti. Sonra Silas’a dönüp, “Demek çocuk bu,” dedi. Oturduğu yerden kalktı ve Bod’un çevresinde yürüdü, burun delikleri sanki Bod’u kokluyormuş gibi genişlemişti. Bod’un etrafında dönmeyi tamamladığında, “Uyanır uyanmaz ve uyumadan önce bana rapor vereceksin. Oradaki evde bir daire kiraladım,” dedi. Durdukları yerden ancak gözüken bir çatıyı işaret etti. “Lakın, vaktimi bu mezarlıkta geçireceğim. Burada eski mezarları araştıran bir tarihçi olarak bulunuyorum. Anladın mı çocuk? Tamam mı? ki?”

“Bod,” dedi Bod. “Adım Bod. Çocuk değil.”

"Nobody’nin kısaltması” dedi kadın. “Saçma bir isim. Hem, bu bir lakap. Bir takma isim. Tasvip etmiyorum. Sana ‘çocuk’ diyeceğim. Sen dc bana ‘Bayan Lupescu’ diye hitap edeceksin.”

Bod yalvarırcasına Silas’a baktı, ama Silas’m yüzünde anlayıştan eser yoktu. Çantasını alıp, ’‘Emin ellerdesin Bod. Bayan Lupescu ’y la anlaşacağına eminim” dedi.

“Hayır!” dedi Boci. “Korkunç biri o!”

“Bu ” dedi Silas, “çok kabaydı. Sanırım, özür dilemelisin, öyle değil mi?”

Bod öyle olduğunu sanmıyordu, ama Silas elinde çantasıyla ona bakıyordu ve kimbilir ne kadar uzun bir süre için oradan ayrılmak üzereydi. Bu yüzden, “Özür dilerim Bayan Lupescu,” dedi.

Kadın ilk başta cevap vermedi. Yalnızca burnunu çekti. Ardından, “Sana göz kulak olmak için çok uzun yoldan geldim çocuk. Umarım buna değersin " dedi.

Bod, Silas’a sarılmayı hayal edemiyordu, bu yüzden elini uzattı ve Silas eğilip, Bod’un minik, kirli elini kendi devasa, soluk dinin içine alarak nazikçe sıktı. Sonra da, siyah deri çantasını sanki çok hafifmiş gibi kaldırıp patikadan aşağı ve oradan da mezarlığın dışına yürüdü.

Bod anne babasına olanları anlattı.

“Silas gitti” dedi.

“Geri gelecek,’’ dedi Bay Owens neşeyle. “Sakın endişelenme Bod. Dedikleri gibi, kapıdan kovsan bacadan girer”

Bayan Owens, ’‘Doğduğun zaman bize, şayet gitmeye mecbur kalırsa, sana yemek getirecek vc göz kulak olacak birini bulacağına söz vermişti, ki buldu da. O çok güvenilir biridir,” dedi.

Doğru, Silas Bod’a yemek getirmiş ve yesin diye her gece mahzene bırakmıştı, ama Bod’a kalırsa bu, Sılas’ın onun için yaptıktan arasında en Önemsiziydi. Silas ona çok iyi, makul ve kesinlikle doğru olan Öğütler verirdi; mezarlık ahalisinden daha çok şey bilirdi, çünkü dışarıdaki dünyaya yaptığı gece gezintileri, yüzyıllar öncesine ait bir dünyayı değil, şu anki dünyayı tarif edebilmesi anlamına geliyordu; Silas soğukkanlı ve güvenilirdi, Bod’un hayatı boyunca her gece orada olmuştu. Bu yüzden, o küçük şapeli tek sakininden yoksun tasaWur etmek Bod’a ağır geliyordu. Vc her şeyden öte, Silas Bod’un kendini güvende hissetmesini sağlamıştı.

Bayan Lupescu da işini Bod’a yemek getirmekten fazlası olarak görüyordu. Gerçi, yemek de getiriyordu.

‘’0 ne?” diye sordu Bod dehşete kapılmış bir halde.

“Sağlıklı yemek,” dedi Bayan Lupescu. Mahzendeydiler. Kadın, masanın üstüne iki plastik kap koymuştu. İlkini gösterip, “Bu, pancarh, arpah yahni çorbası ” dedi. Sonra İkinciyi gösterdi. “Bu da salata. simdi ikisini de ye bakalım. Senin için yaptım”

Bod bunun şaka olup olmadığını anlamak için kadına dik dik baktı. Silas çoğunlukla, gecenin geç saatlerine kadar yemek satan ve hiç soru sormayan yerlerden alınmış hazır yemekler getirirdi. Daha Önce ona kapaklı plastik kaplarda yemek getiren olmamıştı. “Berbat kokuyor” dedi.

“Yahni çorbasını hemen içmezsen ” dedi kadın, “daha da berbat olacak. Soğuyacak. Hadi ye.”

Bod acıkmıştı. Plastik kaşığı alıp morkırmızı yahninin içine daldırdı ve yedi. Yemek balçık gibi ve garipti, ama yine de onu kusmadan yemeyi başardı.

“Şimdi de salata!” dedi Bayan Lupescu ve ikinci kabın kapağını pat diye açtı. İçinde, üstü yoğun sirkeli sosla kaplı olan çiğ soğan, pancar ve

domates parçaları vardı. Bod bir parça pancan ağzına atıp çiğnemeye başladı. Tükürüğurtün biriktiğini hissedebiliyordu vc eğer yutarsa onu gerisin geri çıkaracağını fark etti. “Bunu yiyemem” dedi.

‘‘Senin için yararlı.”

“Kusacağını.”

Karmakarışık, soluk kahverengi saçlı kuçuk oğian ile derli toplu kır saçları olan solgun, zayıf yüzlü kadın birbirlerine dik dik baktılar. Bayan Lupescu, “Bir parça daha ye,” dedi.

“Yapamam

“Ya şimdi bir parça daha yersin ya da hepsini yiyene kadar burada kalırsın.”

Bod bir parça sirkeli domates alıp çiğnedi ve yuttu. Bayan Lupescu kapaklarını kapayıp kapları plastik alışveriş torbasına koydu. “Şimdi, ders zamanı,’[5]’ dedi.

Yaz ortasıydı. Hava neredeyse gece yarısına kadar kararmıyordu. Yaz ortasında ders olmazdı -Bod uyanık kaldığı zamanı, sonsuz, sıcak alacakaranlık vaktinde oyun oynayarak, keşfe çıkarak ya da bir yerlere tırmanarak geçirirdi.

“Ders mi?” dedi Bod.

“Koruyucun, sana birtakım şeyler Öğretmemin iyi olacağını düşündü.”

"Benim öğretmenlerim var. Lctitia Bomnvs bana yazmayı vc sözcükleri öğretiyor Bay Peworîh kendisine ait Ölüm Sonrası Çalışmaları için Ek Matcryalli, Genç Beyefendiler için Kapsamlı Eğitim Sistemi’ni öğretiyor. Coğrafya ve diğer her şeyi öğreniyorum. Daha fazla derse <7ı-*tivacım* vok.”

“Demek, her şeyi biliyorsun çocuk? Altı yaşındasın ve şimdiden her şeyi biliyorsun.”

“Öyle demedim.”

Bayan Lupescu kollarını kavuşturup. “Bana gulyabanilerden bahset,” dedi.

Bod, Silas’ın yıllar boyunca gulyabaniler hakkında an’ tattıklarını hatırlamaya çalıştı. “Onlardan uzak durulmalıdır,’’ dedi.

“Tüm bildiğin bu mu? *Hû* Neden onlardan uzak durulur? Nereden gelirler? Nereye giderler? Neden bir gulyabani geçidinin yanında durulmaz? Hı, çocuk?”

Bod omuzlarını silkip başım iki yana salladı. “Mahlukları say” dedi Bayan Lupescu. “Hemen.”

Bod bir an düşündü. "Canlılar” dedi. “Eee. Ölüler” Durdu. Sonra, “... Kediler?” dedi tereddütle.

“Cahilsin çocuk,” dedi Bayan Lupescu. “Bu kötü. Hem, cahil olmaktan da memnunsun, ki bu daha da kötü. Benden sonra tekrarla. Canlılar ve ölüler, gündüz ahalisi vc gece ahalisi, gulyabaniler ve siste gezenler, ulu avcılar ve Tanrrmn Tazıları. Bir de ıssız tipler”

“Siz nesiniz?” diye sordu Bod.

“Ben” dedi kadın sert bir şekilde, “Bayan Lupes^ cu’yum.”

“Peki, Silas ne?’

Kadın duraksadı. Sonra da, “Issız tiplerden” dedi.

Bod derse katlandı. Silas’tan bir şeyler öğrenmek her ztoman ilginç olurdu. Çoğu zaman, Bod bir şeyler öğren

etmezdi bile. Oysa Bayan Lupescu listeler ha iyordu ve Bod bunun amacını anlamıyordu. Yaz alacakaranlığına çıkmak, hayalet ayın altında olmak için yanıp tutuşarak mahzende oturdu.

Ders bitince, berbat bir ruh hali içinde oradan sıvıştı. Oyun arkadaşlarını aradı, ama kimseyi bulamadı. Bod?la arasında bir mesafe bırakarak mezar taşlarının arasından ve gölgelerin içinden süzülen, mezar taşlarını kolaçan eden büyük, gri bir köpek dışımla hiçbir şey görmedi.

Hafta gitgide daha beter oldu.

Bayan Lupescu, Bod’a onun için pişirdiği yemeklerden getirmeye devam etti: domuz yağı içinde yüzen etli hamurlar; içinde biraz ekşi krema olan yoğun, kırmızımor çorba; küçük» soğuk, haşlanmış patatesler; bol sarımsaklı, soğuk sosisler; iştahı kapayan gri bir sıvının içinde katı yumurtalar. Bunlardan idare edebileceği kadar a/ yiyordu. Dersler devam etti: Bayan Lupescu iki gün boyunca, dünya üzerindeki her lisanda yardım çağırma kelimelerinden başka hiçbir şey öğretmedi. Bod’un dili sürçer ya da kelimeleri unutursa kalemiyle parmak boğumlarına hafifçe vuruyordu. Üçüncü gün Bod’u soru yağmuruna tuttu;

"Fransızcası?"

"*Au secours."*

“Mors alfabesinde?”

“S-O-S. Üç kısa vuruş, üç uzun vuruş ve yine üç kısa vuruş."

“Gecesıskası lisanında?"

“Bu aptalca. Gccesıskasınınn ne *olduğunu* hatırlamıyorum."

“Tüysüz kanatları vardır ve alçaktan hızla uçarlar. Bu dünyada gezmezler; Gulyabaniyurdu’na giden yolun kızıl semalarında süzülürler/’

“Bunu bilmeye hiç ihtiyacım olmayacak".dedi Bod.

Kadın dudaklarını büzdü. Tek söylediği, "gecesıskası lisanında?" oldu.

Bod, kadının öğrettiği gibi, gırtlağından bir ses çıkardı -bir kartahnkinc benzer boğuk bir çığlık. Bayan Lupcşcu burnunu çekti. “Kafi" dedi.

Bod. Silas’ın döneceği güııü iple çekiyordu.

“Ara sıra mezarlıkta büyük, gri bir köpek geziyor. Gelişinizle birlikte ortaya çıktı. Sizin köpeğiniz mi?"

Bayan Lupescu kravatını düzeltip. “Hayır," dedi.

"Ders bitti mi?”

"Bugünlük. Bu gece sana verdiğim listeyi okuyacak vc yarına kadar unutmayacaksın.”

Bayan Lupescu’nun listeleri beyaz kâğıt üzerine soluk, mor mürekkeple basılmıştı ve garip kokuyorlardı. Bod yeni listeyi tepenin yamacına götürdü ve kelimeleri okumaya çalıştı, ama dikkati durmadan dağılıyordu. En sonunda kâğıdı katlayıp bir taşın altına koydu.

O gece arkadaşları onunla oynamak istemedi. Hiçbirinin içinden o büyük yaz ayının altında oyun oynamak ya da konuşmak, koşturup tırmanmak gelmedi. Bod olanlardan yakınmak için Owens’ların lahdine gitti, ama Bayan Owens, Silas’ın onu seçmiş olması gibi -Bod’a göre haksız- bir gerekçeyle Bayan Lupescu aleyhine hiçbir şey duymak istemedi. Bay Owens ise omuzlarını silkip Bod’a genç bir marangoz çırağı olduğu günlerden ve Bod’un şu anda Öğrenmekte olduğu tüm faydalı şeyleri o zamanlarda öğrenmekten ne kadar mutluluk duyacağından bahsetmeye başladı, ki Bod’a göre bu daha da kötüydü.

"Her neyse, senin çalışıyor olman gerekmiyor mu?” diye sordu Bayan Owens. Bod yumruklarını sıkıp bir şey söylemedi.

Bod tepine tepine mezarlığa gitti; kendini sevilmiyormuş vc takdir cdilmiyormuş gibi hissediyordu.

Tüm bu olanların haksızlığı üzerine kara kara düşünüyor ve mezarlıkta taşlara vura vura dolanıyordu. O sırada koyu gri renkteki köpeği fark etti ve gelip kendisiyle oyun oynayıp oynamayacağını görmek için ona seslendi, ama köpek mesafesini korudu. Hüsrana uğrayan Bod bir parça çamur alıp ona doğru fırlattı, ama çamur yakındaki mezar taşına çarptı vc etrafa toprak parçaları saçıldı. Büyük kopek Bod’a ayıplamasına baktıktan sonra gölgelere dalıp kayboldu.

Oğlan tepenin güneydoğu yamacına geri yürüdü. Silas ın olmadığı o yeri görmek istemediğinden eski şapelin önünden geçmedi. Bod o anki hislerini yansıtan bir mezarın yanında durdu. Mezar, bir zamanlar üzerine yıldırım düşmüş ve artık sadece siyah bir gövdeden ibaret olan, tıpkı tepenin içinden, çıkan sivri bir pençeye benzeyen meşenin altındaydı; her yeri su lekeleriyle kaplı ve çatlaktı, yukarısında ise üstünde başsız bir meleğin astlı olduğu bir anıt vardı, meleğin cübbesi büyük ve çirkin bir ağaç mantarı gibi görünüyordu.

Bod bir çimen yığınına oturdu; kendine acıyor ve herkesten nefret ediyordu. Çekip gittiği ve onu yalnız bıraktığı için Silas’tan bile nefret ediyordu. Sonra gözlerini kapayıp çimenin üstünde kıvrıldı ve rüyasız bir uykuya daldı.

NVestminister Dükü. Saygıdeğer Archibald Fitzhugh ile Bath ve Wclls Piskoposu aşağıdaki sokaktan tepenin yukarısına doğru, gölgeden gölgeye süzülüp sekerek geliyorlardı. Cılız ve kösele gibiydiler, vücutları baştan aşağı sinir ve kıkırdaktan oluşuyordu; üstlerinde eski püskü paçavralar vardı. Çöp tenekelerinin üstünden atlayarak, çitlerin karanlık tarafında kalarak sekiyor, uzun adımlarla koşup gizlice ilerliyorlardı.

Ufak telektiler, tıpkı normal boyutlardaki insanların güneşin altında çekmiş halleri gibiydiler; birbirleriylc alçak sesle konuşuyorlar ve şöyle şeyler söylüyorlardı: “Saygıdeğer Archibald Fit/hugh HazrctlerTnin nerede olduğumuza dair bizimkinden başka kör olası hır fikri varsa, bunu bizimle paylaşmasından memnuniyet duyanın. Öbür türlü, o büyük, pis ağzını kapalı tutsun/’ ve “Zatıalânize. buranın yakınlarında bir mc/urlık olduğunu bildiğimi söyledim sadece; kokusunu atabiliyorum/’ ve “Eğer sen

kokusunu alabiliyorsun benim de alabilmem gerek, zını seninkmden daha iyi bir burnum var Saygıdeğer Archibald Fitzhugh Hazretleri

Bu sırada banliyö bahçeleri arasında dolanıp zikzaklar çizerek çabuk çabuk ilerliyorlardı. Bir bahçeden kaçındılar ("Pısst!" diye tısladı Saygıdeğer Archibald Fitzhugh. "Köpekler!'[1]) vc bahçe duvarının üstünde, çocuk boyutlarındaki sıçanlar gibi seğirttiler. Ana caddeye indikten sonra tepenin yukarısına çıkan yolu aştılar. Sonunda mezarlığın duvarının oraya geldiler, tıpkı ağaca çıkan sincaplar gibi duvara tırmandılar vc havayı kokladılar.

"Köpeğe dikkat" dedi Wcstministcr Dükü.

"Nerede? Bilmiyorum. Buralarda bir yerde. Doğru dürüst bir köpek gibi kokmuyor zaten" dedi Bath ve Wcl!s Piskoposu.

"Birisi bu mezarlığın da kokusunu alamamıştı zaten," dedi Saygıdeğer Archibald Fitzhugh. "Hatırladın mı? Bu sadece bir köpek."

Üçü de duvarın üstünden yere atladılar ve mezarlığın içinde ilerlerken bacakları kadar kollarını da kullanarak yıldırım ağacının oradaki gulyabani geçidine koştular.

Ay ışığında, geçidin yanında durdular.

"Bu da neyin nesi böyle?" diye sordu Bath ve Wells Piskoposu.

"Hayrelengiz," dedi Wcstministcr Dükü.

Bunun üzerine Bod uyandı.

Kendi yüzüne bakan bu üç surat, mumyalanmış, etsiz ve kurumuş insanlara ait olabilirdi, ama hatları oynaktı ve meraklı görünüyorlardı: keskin, lekeli dişleri ortaya çıkacak şekilde sıman ağızlar; parlak, boncuk gözler; hareket eden vc tıkırdayan uzun tırnaklı parmaklar.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Bod.

"Bız/er." dedi yaratıklardan biri -Bod onların kendisinden biraz daha büyük olduğunu fark etti- "en mühim halkız. evet öyleyiz. Bu. Wcstminister Dükü."

Yaratıkların en büyüğü başıyla selam verip, "Kıvanç duydum, kesinlikle/' dedi.

"... Vc bu da Bath ve Welİs Piskoposu..."

Keskin dişlerini göstere göstere sırıtan vc inanılmaz uzunluktaki sivri uçlu dilini dişlerinin arasında oynatan yaratık. Bod'un aklındaki piskopos fikrine uymuyordu: Cildi alacalıydı vc bir gözünde, yaratığın neredeyse korsan gibi görünmesine neden olan, büyük bir leke vardı. "... Vc ben de Saygıdeğer Harchibald Fitzhugh olma şerefine nailim. Emrine amadeyiz."

Üç yaratık hep birden başlarını eğdi. Bath vc Wells Piskoposu. "Şimdi genç adam, senin hikâyen nedir, hı? Sakın yalan söylemeye kalkma; unutma ki bir piskoposla konuşuyorsun," dedi.

"Zatıalileri anlat ona" de di diğer ikisi.

Böylece, Bod anlattı. Hiç kimsenin onu sevmediğini ya da onunla oyun oynamak istemediğini, hiç kimsenin onu takdir etmediğini ya da önemsemediğini ve hattâ koruyucusunun bile kendisini terk ettiğini anlattı.

"Olur şey değil," dedi Westminister Dükü burnunu -büyük bölümü burun deliklerinden oluşan birazcık kurumuş şeyi- kaşıyarak.

"Başka hiçbir yer yok," dedi Bod. "Mezarlıktan çıkmama izin verilmiyor."

"İhtiyacın olan, tümüyle dostlardan ve oyun arkadaşlarından oluşan bir dünya," dedi Bath ve Wel!s Piskoposu uzun dilini oynatarak. "Göz ardı değil, takdir edileceğin bir keyif, eğlence ve büyü şehri."

Bod. "Bana göz kulak olan hanım, Korkunç yemekler yapıyor. Katı yumuna çorbası ve bunun gibi şeyler," dedi.

"Yemek!" dedi Saygıdeğer Archibald Fitzhugh. *"Bizim* gideceğimiz yerde dünyanın en iyi yemekleri vardır. Düşüncesi bile karnımı guruldatıp ağzımı sulandırmaya yetiyor."

"Sizinle birlikte gelebilir miyim?" diye sordu Bod.

"Bizimle gelmek mi?" dedi Westminister Dükü. Şaşırmış gibiydi.

"Hadi ama Dük Hazretleri," dedi Bath ve Wells Piskoposu. "İnsaf et. Şu ufaklığa bir baksana. Kimbilir kaç zamandır adam gibi bir yemek yememiş."

"Onu yanımızda götürelim derim" dedi Saygıdeğer Archibald Fitzhugh. "Bizim orada iyi yemekler var." Yemeklerin ne kadar güzel olduğunu göstermek için karnını sıvazladı.

"Öyleyse. Maceraya atılmaya var mısın?" diye sordu bu yeni fikre ikna olan Westminister Dükü. "Yoksa hayatının geri kalanını *burada* boşa mı

harcayacaksın?” diye devam edip sıska parmaklarıyla mezarlığı ve geceyi gösterdi.

Bod Bayan Lupescu’yu, onun korkunç yemeklerini ve büzüşmüş ağzını düşündü.

"Varım” dedi.

Üç yeni arkadaşı onunla aynı boyutlarda olabilirdi, ama herhangi bir çocuktan çok daha güçlülerdi. Bod bir anda kendini Bath ve Wells Piskoposu tarafından yerden alınıp yaratığın başının üstüne kaldırılırken buldu. Bu sırada Westministcr Dükü bir avuç pis görünüşlü otu tutup, kulağa *"Skagh? Theghf Khavagahf"* gibi gelen bir şeyler bağırarak otu çekti. Mezarı kaplayan taş levha kapak gibi açıldı ve altındaki karanlık ortaya çıktı.

"Hadi, çabuk olun.” dedi Dük. Bath vc Wells Piskoposu Bod’u karanlık açıklıktan içeri fırlattı, sonra da kendi atladı; Saygıdeğer Archibald Fitzhugh da onları izledi, onan ardından da \Ves.tminister Dükü çevik bir sıçrayışla içeri girdi ve gutyabani geçidini kapamak için hemen, *"Wegh Khârados!"* diye haykırdı ve taş çatırdayarak üzerlerine kapandı.

Bod karanlığın içinde bilye gibi yuvarlanarak düşüyordu, korkamayacak kadar şaşkındı. Tam mezarın altındaki çukurun ne kadar derin olabileceğini merak ederken, güçlü iki cl onu koltukaltlarından yakaladı ve Bod kendini zifiri karanlığın içinde öne doğru sal nurken buldu.

Bod yıllardır böylesi bir karanlıkla karşılaşmamıştı. Mezarlıkta Ölüler gibi görüyordu ve hiçbir lahit, mezar ya da mahzen ona gerçekten karanlık gelmiyordu. Şimdiyse mutlak bir karanlıktaydı, birbiri ardına gelen ani itiş kakışlarla öne doğru düştüğünü, rüzgarın yanından hızla estiğini hissediyordu. Korkutucuydu, ama aynı zamanda keyif veriyordu.

Sonra ışık göründü ve her şey değişti.

Gök kızıldı, ama gün batınımın o sıcak kızıllığına benzemiyordu. Öfkeli, korkutucu bir kızıldı; iltihaplanmış bir yaranın rengiydi. Güneş küçücüktü, yaşlı ve uzak görünüyordu. Hava soğuktu. Şu anda dördü bir duvardan aşağı iniyorlardı. Duvarın kenarından mezar taşları ve heykeller çıkıntı yapıyordu, sanki koca bir mezarlık dikine çevrilmişti. Westmini?îter Dükü, Bath vc Wells Piskoposu ve Saygıdeğer Archibald Fitzhugh yırtık pırtık, arkadan iliklenmiş siyah takım elbiseler giyen, pörsümüş üç şempanze gibi bu heykelden şu mezar taşına asılıyorlardı. Giderken de aralarında Bod’u

sallandırıyorlardı; hiç bakmadan oğlanı birbirlerine fırlatıyorlar, asla kaçırmıyorlar, hep rahatlıkla yakalıyorlardı.

Bod yukarıya bakıp. İçinden bu tuhaf dünyaya geçtikteri mezarı bulmaya çalıştı, ama tek görebildiği mezar taşlarıydı.

Yanından salınarak geçtikleri mezarların, onu taşıyanlar gibi olan yaratıklar için birer kapı mı olduğunu merak etti...

"Nereye gidiyoruz?’" diye sordu, ama sesi rüzgara kapılıp yitti.

Daha da hızlandılar. Bod başlarının üstünde asılı bir heykel gördü ve kendisini taşıyanlara tıpatıp benzeyen iki ayrı yaratık daha gökyüzünün kızıl olduğu bu dünyaya fırladı. Bir tanesi bir zamanlar beyazmış gibi görünen, yırtık pırtık, ipeksi bir elbise, diğeriyse üstüne epeyce bol gelen, kolları lime lime olmuş, lekeli, gri. birtakım elbise giyiyordu. Bod’u ve onun üç yeni arkadaşını fark edince onlara doğru yöneldiler ve rahat rahat altı metre alçaldılar.

Westminişler Dükü gırtlağından bir ciyaklama çıkarıp korkmuş gibi yaptı. Bod ile diğer üçü mezardan duvarın oradan inişe geçtiler ve iki yeni yaratık da onları takip etti. Yanıp kavrulmuş güneşin cansız, bir göz gibi onları izlediği o kızı! göğiin altında hiçbiri yorulmuş ya da nefessiz kalmışa benzemiyordu, ama nihayet, bütün yüzü mantarsı bir ur gibi görünen bir yaratığa ait devasa bir heykelin yanında durdular. Bod bir anda kendini Birleşik Devletler 33. Başkanı ve Çin İmparatorumla tanıştırılırken buldu.

“Bu. Bod Efendi,’" dedi Bath ve Wel!s Piskoposu. “Bizlerden biri olacak."

"İyi bir yemek arıyor," dedi Saygıdeğer Archibald Fitzhugh.

"Eh, bizlerden biri olduğunda genç adam, güzel bir yemek yiyeceğine emin olabilirsin," dedi Çin İmparatoru.

"Evet." dedi Birleşik Devletler 33. Başkanı.

Bod. “Sizden biri olmak mı? Yani, size mi dönüşeceğim?’’ dedi.

“Zehir gibi bir zekâsı var, cin gibi; bu delikanlının yanından geçmek için gecenin epeyce geç saatlerinde hazır’ lanmak gerekecek.” dedi Bath vc Wclls Piskoposu. “Bittabi. Bizden biri. Güçlü, hızlı, yenilmez.”

“Her kemiği kırabilecek güçlü dişler vc en derindeki kemiğin iliğini yalamaya ya da şişman bir adamın yüz derisini yüzmeye yetecek kadar sivri ve uzun bir dil" dedi Çin İmparatoru.

"Gölgeden gölgeye süzülcbilme becerisi; asla görünmeden. hiçbir zaman şüphe edilmeden. Hava kadar özgür, düşünce kadar hızlı, buz kadar soğuk, acımasız ve, şey kadar, *bitim* kadar tehlikeli olacaksın," dedi NVestminiscer Dükü.

Bod yaratıklara baktı. "Ya sizden biri olmak *istemezsenıT* dedi.

"İstememek mi? Tabii ki, *istersin*! Bundan daha güzel ne olabilir ki? Evrende *tıpkı* bizim gibi olmak istemeyecek bir ruh olduğunu sanmıyorum."

"En iyi şehre sahibiz..."

"Gulyabaniyurdu," dedi Birleşik Devletler 33. Başkanı.

"En iyi hayat, en iyi yemek..."

"Kurşundan bir tabutun içinde biriken siyah irinin ne kadar güzel bir içecek olduğunu tahmin edebilir misin?" diye araya girdi Bath ve Wclls Piskoposu. "Ya da krallardan vc kraliçelerden, cumhurbaşkanlarından başbakanlardan ya da kahramanlardan daha önemli olmanın vc bundan, insanların Brüksel lahanasından daha Önemli olduğunu bilmek gibi, *emin* olmanın nasıl hissettirdiğini?"

"Siz nesiniz?" dedi Bod.

"Gulyabaniler " diye cevapladı Bath vc Wclls Piskoposu. "Olur şey değil, birisi dinlemiyormuş. öyle değil mi? Biz gulyabaniyiz "

"Bakın!"

Aşağıda ufak yaratıklardan oluşan bir grup hoplaya zıplaya, koşa koşa alttaki patikaya doğru ilerliyordu. Bod başka bîr şey söyleyemeden bir çift kemiksi el onu yakaladı ve bir dizi hoplama ve yalpalamayla birlikle havada uçmaya başladılar; yaratıklar kendi türlerinden diğerleriyle buluşmak için aşağı yönelmişti.

Mezardan duvar bitiyordu vc şimdi önlerinde bir yol. yalnızca bir yol -çorak bir arazi, taş ve kemikten oluşan bir çöl boyunca uzanan, ayaklar altında çiğnenmiş bir patika- vardı ve kilometrelerce uzakta, kızıl kayadan bir tepenin üstünde yükselen bir şehre doğru kıvrılıyordu.

Bod şehre baktı ve dehşete kapıldı: Antipati vc korku, tiksinti ve nefretin birbirine girdiği vc hafif bir şokla renklendiği bir duygunun içine çekildi.

Gulyabanİler inşa etmez. Onlar asalak ve leşçildir, çürümüş et yerler. Gulyabaniyurdu dedikleri şehir uzun zaman önce bulduktan bir yerdir, inşa

ettikleri değil. O binaları yapanların, kayayı tüneller ve kulelerle delik deşik edenlerin ne tür yaratıklar olduğunu hiç kimse bilmez, ama gulyabani halkından başka kimsenin orada kalmayı ya da hattâ o yere yaklaşmayı bile istemeyeceği kesindir.

Bod, Gulyabaniyurdu'nun aşağısındaki patikanın oradan, kilometrelerce öteden bile bütün açıların hatalı olduğunu -duvarların çılgınca eğim yaptığını, şimdiye kadar katlandığı her kâbusun, çıkıntı yapan dişlerle dolu dev bir ağza benzeyen tek bir mekâna dönüştüğünü- görebiliyordu. Orası yalnızca terk edilmek üzere inşa edilmiş bir şehirdi; onu yapan yaratıkların tüm korkularının, çılgınlıklarının vc nefretlerinin taş haline dönüştüğü bir şehir. Gulyabani halkı onu bulmuş, ondan keyif atmış ve kendi yurtları ilan etmişti.

Gulyabaniler hızlı hareket ederler. Çöldeki patika boyunca, akbabalardan daha hızlı bir şekilde, akın akın ilerliyorlardı ve Bod da bir çift güçlü gulyabani kolu tarafından yükseklerde tutularak, bir gulyabantdcn diğerine fırlatılarak götürülüyordu. Bod kendini hasta, berbat, kederli ve aptal hissediyordu.

Yukarılarındaki hırçın, kızıl gökyüzündeyse devasa, kara kanatlarıyla bir şeyler daireler çiziyordu.

"Dikkat" dedi Wcstministcr Dükü. "Onu gizleyin. Gcccsıskalarının oğlanı çalmasını istemeyiz. Kahrolası hırsızlar/'

"Çabuk! Hırsızlardan nefret ederiz!" diye bağırdı Çin İmparatoru.

Gutyabaniyurdu'nun kızıl göğümle gecestskahın... Bod derin bir nefes alıp, tıpkı Bayan Lupcseu'nun ona öğret-, liği gibi haykırdı. Gırtlağından, bir kartalın çığlığına benzer bir çığlık kopardı.

Kanatlı yaratıklardan biri onlara doğru alçalıp daireler çizdi ve Bod tekrar haykırdı, la ki ağzına kapanan sert etler tarafından çığlığı bastırılana kadar. "İyi fikir, onları aşağı çağırmak" dedi Saygıdeğer Archibald Fitzhugh, "ama inan bana, yenebilmeleri için en azından iki hafta çürümüş olmaları gerekir ve onlar sadece sıkıntı yaratırlar. Birbirimizden hiç hoşlanmayız. hıV"

Geccsıskası. arkadaşlarına katılmak için kuru çöl havasında yeniden yükseldi. Bod tüm umutların yok olduğunu hissetti.

Gulyabaniler kayaların üstündeki şehre doğru hızlandılar ve Wcsmıinister Dükü nün pis kokan omuzlarına kabaca yerleşmiş bir halde

uçan Bod da onlarla birlikte gitti.

Ölü güneş battı ve iki tane ay doğdu. Bir tanesi kocaman, delik deşik ve bcya/dı» doğarken utkun yarısını kaplayacakmış gibi görünse de yükselirken küçüldü; diğeri ise daha ufak ve küf damarlı peynir gibi maviycşil renkteydi. Bu ayın doğuşu gulyabani halkı için bir kutlama sebebiydi. İlerlemeyi bırakıp yolun kenarına kamp kurdular...

Grubun yeni üyelerinden biri -Bod onun kendisine ’ünlü yazar Victor Hugo’ olarak tanıtılan yaratık olabileceğini düşündü- bir çuval çıkardı. Çuvalın içinde pek çoğunun üstünde hâlâ menteşeleri ve pirinç sapları duran yakacak odunlar ile metal bir çakmak vardı ve yeni üye kısa sürede bir ateş yaktı. Tüm gulyabani halkı ateşin çevresinde oturup dinlendi. Gulyabaniler ycşilmavi aya baktı; sonra ateşin yanındaki en iyi yerler için birbirlerini aşağılayarak, bazen de pençe atarak ya da ısırarak kavga ettiler.

"Birazdan uyuyacağız, ardından da ay batarken Gulyabaniyurdu’na doğru yola çıkacağız,” dedi WcstmİInister Dükü. "Dokuz on saatlik bir yolumuz daha var. Bir sonraki ay doğumunda oraya varırız. Sonra da parti yaparız, hı? Bizden biri haline gelmeni kutlarız i”

“Acıtmayacak” dedi Saygıdeğer Archibald Fitzhugh, “farkına varmayacaksın bile. .Ardından, ne kadar mutlu olacağını düşünsene.[1]’

Hepsi gulyabani olmanın ne kadar güzel ve muhteşem olduğunu ve güçlü dişleriyle kıtır kıtır yiyip yuttukları şeyleri anlatmaya başladılar. İçlerinden biri, hastalıklara karşı dayanıklı olduklarını söyledi. Yemeklerinin nasıl öldüğü Önemli değildi, onu anında kıtır kıtır yiyebilirlerdi. Gittikleri yerleri anlattılar, ki çoğunluğu tnahzenmezurlar ve toplu mezarlar oluşturuyordu. ("Toplu mezarlardan iyi yemek çıkar” dedi Çin İmparatoru vc herkes buna katildi.) Bod’a, isimlerini nasıl aldıklarını ve, isimsiz bir gulyabaniyc dönüşür dönüşmez, sırası gelince onun da kendileri gibi nasıl isim alacağını anlattılar.

“Ama ben sizden biri olmak İstemiyorum ki,” dedi Bod.

"Öyle ya da böyle,” dedi Bath ve We!ls Piskoposu, “bizden biri olacaksjn. Öbür türlüsü daha pistir, işin ucunda mideye indirilmek vardır, ve sen daha keyif alacak kadar bile yaşamadın.”

“Konuşmak için iyi bir konu değil bu ” dedi Çin İmparatoru. “En iyisi gulyabani olmak. Biz hiçbir şeyden korkmayız!”

Tabuıodunların yandığı ateşin etrafındaki tüm gulyabanıter bu cümlenin üstüne uludular, homurdanıp şarkı söylediler vc ne kadar bilge, ne kadar güçlü olduklarını ve hiçbir şeyden korkmamanın ne kadar güzel olduğunu haykırdılar.

O anda çölden, çok uzaklardan bir ses, bir uluma duyuldu vc gulyabaniler anlamsız sesler çıkarıp alevlerin yakınına toplaştılar.

“O neydi öyle?” dedi Bod.

Gulyabaniler başlarını iki yana salladılar. “Çöldeki bir şey sadece” diye fısıldadı bir tanesi. “Sessiz olun! Bizi duyacak!”

Bütün gulyabaniler bir süre sessiz kaldılar, ta ki çöldeki o şeyi unutana kadar. Sonra kötü sözlere ve berbat hislere sahip, çoğunlukla vücudun çürüyen parçalarından hangilerinin, hangi sırayla yeneceğini anlatan bir gulyabani şarkısına başladılar.

“Eve gitmek istiyorum” dedi Bod şarkının son kısımları da söylendiğinde. “Burada olmak istemiyorum.”

“Endişelenme," dedi NVestminİster Dükü. ”Ah seni küçük şapşal, bizden birine dönüşür dönüşmez, bir evin *olduğunu* bile hatırlamayacağını garanti ederim."

“Gulyabani olmadan önceki hayatıma dair hiçbir şey hatırlamıyorum,” dedi ünlü yazar Victor Hugo.

“Ben de," dedi Çin İmparatoru gururla.

"Aynen" dedi Birleşik Devletler 33. Başkanı.

“Sen seçkin bir topluluğun üyesi, şimdiye kadarki en zeki, en güçlü, en cesur yaratıklardan biri olacaksın," diye böbürlendi Bath ve Welis Piskoposu.

Bod gulyabanilerin cesurluğundan ya da bilgeliğinden etkilenmemişti. Gerçi, güçlü ve bir insanın olamayacağı kadar hızlıydılar ve Bod onlardan oluşan bir grubun tam Ortasındaydı. Kaçma girişiminde bulunmak imkansızdı. Daha on metre bile katedemeden ona yetişebilirlerdi.

Gecenin içinde, uzaklarda bir şey bir kez daha uludu ve gulyabaniler ateşe biraz daha yaklaştılar. Bod onlann burun çekip küfür ettiklerini duyabiliyordu. Gözlerini kapadı, sefil bir haldeydi vc ev hasreti çekiyordu. Gulyabanıye. dönüşmek istemiyordu. Böylesinc endişeli ve umutsuzken

nasıl uyuyabileceğini merak etti ve sonra, neredeyse şaşırtıcı bir şekilde, iki üç saat uyudu.

Sinirli, yüksek vc yakından gelen bir sese uyandı. Birisi, “Nerede *bunlar?* Hı?" diyordu. Gözlerini açınca, Bath vc Wells Piskoposu’nun Çin İmparatoru’na bağırdığını gördü. Grubun birkaç üyesi geceleyin kaybolmuştu. Ansızın ortadan yok olmuşlardı vc hiç kimse bunu açıklayamıyordu. Diğer gulyabaniler gergindi. Kampı çabucak toparladılar. Birleşik Devletler 33. Başkanı, Bod’u kaldırıp omzunun üstüne koydur’

Pis kan rengindeki gökyüzünün altında, gulyabaniler kayalık uçurumdan hızlıca yola indiler ve Gulyabaniyurdu’na doğru ilerlemeye haşladılar. Bu sabah enerjileri oldukça az görünüyordu. Şimdiyse sanki bir şeyden kaçıyorlarmış gibiydiler -cıı azından zıplaya zıplaya giden Bod’a göre.

Gün ortasında, cansız göz tepedeyken, gutyabaniler durup bir araya toplandı. İleride, gökyüzünün yükseklerinde gccesıskaları sıcak hava akımlarının üstünde daireler çiziyordu; yükselen hava sütunlarının içinde uçan düzinelerce geccs ıskası.

Gulyabaniler anlaşmazlığa düşmüştü: Bazıları arkadaşlarının ortadan yok olmasının anlamsız olduğunu düşünüyordu, bazılarıysa bir şeyin, muhtemelen gecesıskalarının. onları yakalamaya çıktığına inanıyordu. Olur da gecesıskalan saldırırsa diye taşlarla silahlanmak dışında hiçbir konuda anlaşmaya varamadılar, ve takım elbiseleriyle cübbelerinin ceplerini çölde buldukları çakıl taşlarıyla doldurdular.

Uzaklarda, çölün sol tarafında bir şey uludu ve gulyabaniler birbirlerine baktı. Kurtlannkinc benzeyen boğuk uluma önceki gecckindcn daha yüksekti vc yakından gelmişti

‘’Duydunuz mu?” diye sordu Londra Belediye Başkanı.

"Hayır,” dedi Birleşik Devletler 33. Başkanı.

“Ben de duymadım” dedi Saygıdeğer Archibald Fitzhugh.

Uluma tekrar duyuldu.

“Eve gitmemiz gerek,” dedi Wester Dükü büyük bir taşı kaldırarak.

Kâbus şehri Gulyabaniyurdu önlerindeki yüksek kayalık çıkıntının üstündeydi ve yaratıklar ona doğru uzun adımlarla koşuyordu.

"Geecsıskaları geliyor!” diye bağırdı Bath ve Wclls Piskoposu. "Fırlatın taşları baş belalarına!"

Birleşik Devletler 33. Başkam'nın sırtında aşağı yukarı zıpladığı ve patikadan kalkan çakıllı kumlar yüzüne çarptığı için BocTun görüşü allak bullak olmuştu, ancak kartallannkine benzer çığlıkları duyabiliyordu. Bod bir kez daha gecesıskası lisanında yardım çağrısı yaptı. Bu sefer onu durduran olmadı, ama Bod, geccsıskalarmm çığlıkları ya da gulyabani halkının taşları havaya fırlatırken okuduğu lanetler vc ettiği küfürler arasında, hiç kimsenin onun sesinin duyulabileceğinden emin değildi.

Bod ulumayı yeniden duydu. Ses şimdi sağ taraftan gelmişti,

“Lanet olası pisliklerden düzinelerce var,” dedi Wcstminister Dükü sıkıntılı bir şekilde.

Birleşik Devletler 33. Başkam, Bod'u ünlü yazar Victor Hugo'ya verdi, o da oğlanı çuvalına koyup sırtına attı. Bod çuvalın içinin yalnızca tozlu tahta kokmasından memnundu.

"Geri çekiliyorlar!” diye bağırdı bir gulyabani. "Baksanıza. gidiyorlar!”

"Endişelenme evlat” dedi bir ses çuvalın yanından, Bod bunu Bath vc Wclls Piskoposumun sesine benzetti. “Gulyabaniyurdıı'na vardığımızda bu saçmalıkların hiçbiri olmayacak. Girilemez bir yerdir Gntyabaniyurdu.”

Bod gecesıskalarıyla savaşan gulyabanilerden yaralanan ya da ölen olup olmadığını bilemiyordu. Ancak Bath ve Wells Piskoposu 'nun beddualarından anladığı kadarıyla pek çok gulyabaninin kaçmış olabileceğinden şüpheleniyordu.

"Çabuk!” diye bağırdı birisi -muhtemelen bu \Vestnunister Dıikü'ydü- ve gulynbaniler koşmaya başladı. Çuvalın içindeki Bod rahatsızdı; acı verici bir şekilde ünlü yazar Victor Hugo'nun sırtına ve ara sıra da yere çarpıyordu. Çuvalın içindeki sivri vidalar ve çiviler, hammaddesi tabut olan yakacak tahtalardan geriye kalanlar rahatsızlığını daha da artırıyordu. Elinin tam altında bir vida vardı ve eline batıyordu.

Onu esir alan gulyabaninin her adımında hoplayıp zıplasa ve. sarsılıp dursa da, Bod vidayı sağ eline almayı başardı. Ucunu yokladı, ele sivri geliyordu. İçinde bir umut doğdu. Sonra vidayı arkasındaki çuval kumaşına bastırdı, sivri kısmı sokup geri çekti ve ardından ilk deliğin biraz altında başka bir delik daha açtı.

Arkadan bir şeyin bir kez daha uluduğunu duydu ve gulyabanı halkını korkutan şeyin, kendisinin tahmin edebileceğinden çok daha korkutucu olduğu geçti aklından. Bir an vidayı bastırmayı bıraktı -ya çuvaldan bir tür

habis canavarın ağzına düşerse ne olurdu? Ama en azından Ölürse, diye düşündü Bod, kendisi olarak ölecekti, tüm anılarıyla, anne babasının, Silas'ın, hattâ Bayan Lupescu'nun kim olduğunu bilerek.

Bu çok daha iyiydi.

Pirinç vidasını saplayıp iterek çuval bezine yeniden saldırdı ve kumaşta yeni bir delik açtı.

"Hadi aslanlarım.'' diye bağırdı Balh ve Wclls Piskoposu. "Basamaklardan yukarıya ve sonra cvimızdeyiz; hepimiz Gulyabaıiiyurdu'nda güvende olacağız;[1]

"Yaşasın, Zatıalileri!" diye bağırdı birisi, muhtemelen Saygıdeğer Archibald Fitzhugh.

Şimdi Bod'u esir alanların hareketi değişmişti. Artık ileriye doğru tek bir hareket değildi: Art arda gelen hareketlerdi: yukarı ve ileri, yukarı ve ileri.

Bod dışarıyı görebileceği bir delik açmak için çuval kumaşını eliyle ittirdi. Dışarı baktı. Yukarıda kasvetli kızıl göğü, aşağıda ise...

... artık yüzlerce metre altta kalmış çölü görebiliyordu.

Arkalarında alabildiğine uzanan, devler için yapılmış basamaklar ve sağ tarafında ise pas rengi bir duvar vardı. Bod'un bulunduğu yerden göremediği Gulyabaniyurdu yukarılarında olmalıydı. Sol tarafında diklemesine inen bir yamaç vardı. Bod doğruca aşağıya, basamakların üstüne düşmesi gerekeceği kanısına vardı. Evlerine kavuşup güvende olmaya can atan guiyabanilerin onun kaçışını fark etmeyeceğini ümit edecekti. Gccesıskalarının kızıl göğün yükseklerinde geri durarak daireler çizdiklerini gördü.

Bod gerisinde hiç gulyabani olmadığını görünce sevindi. Ünlü yazar Victor Hugo sıranın sonundaydı ve arkada gulyabanileri çuvalda oluşan deliğe karşı uyaracak ya da Bod'un düştüğünü görecek bilileri yoktu.

„ Fakat başka bir şey vardı...

Bod yan tarafına, delikten uzağa, savruldu. Ama öncesinde. alttaki basamaklarda otılan takip eden, kocaman ve gri bir şey görmüştü. Şimdi öfkeli, homurdanan bir ses duyabiliyordu.

Bay Owens'ın aynı derecede nahoş bulduğu iki şey için kullandığı bir ifade vardı; "Şeytan ile Derin Mavi Deniz arasında kaldım[1],[1]' derdi.

Mezarlıkta geçirdiği zaman boyunca ne Şeytan’ı ne de Derin Mavi Deniz’i gördüğünden Bod bunun ne anlama geldiğini merak etti.

Gulyabaniler ite canavar arasında kaldım$_t$ diye düşündü.

Bunu düşünürken, sivri köpek dişleri çuvalı yakalayıp, kumaşı Bod’un açtığı delikler boyunca yırttı. Oğlan kaya basamaklara, homurdanan ve salyaları akan, köpeğe benzeyen ama çok daha büyük, dev gibi gri bir hayvanın olduğu yere yuvarlandı. Alev alev gözleri, sivri beyaz dişleri ve kocaman pençeleri olan bir hayvan başında dikiliyordu; hızlı hızlı soluyor ve Bod’a dik dik bakıyordu.

İlerideki gulyabaniler durmuştu. “Kahretsin!" dedi Westminister Dükü. “O cehennem tazısı kör olasıca oğlanı ele geçirdi!’[1]

“Bırakalım götürsün onu” dedi Çin imparatoru. “Koşun!"

“Amanın!" dedi Birleşik Devletler 33. Başkanı.

Gulyabaniler basamakları koşa koşa çıktılar. Bod artık basamakların devler tarafından yontulduğuna emindi, çünkü her bir basamak onun boyundan daha uzundu. Gulyabaniler kaçarken, dönüp canavara ve muhtemelen Bod’a kaba el kol hareketleri yapmak için duruyorlardı sadece.

Canavar olduğu yerde kaldı.

Beni yiyecek, diye düşündü Bod acı acı. *Aferin. Bod.* Ve mezarlıktaki evini düşündü, artık orayı neden terk etmiş olduğunu hatırlayamıyordu. Canavar köpek yolunun üstünde olsun ya da olmasın, bir kere daha eve gitmesi gerekiyordu. Onu bekleyenler vardı.

Canavarı geçip bir metre aşağıdaki diğer basamağa atladı. boyu kadar düştükten sonra, altta kalıp burkulan ayak bileğinin üstüne acıyla indi ve hızla kayaya yığıldı. Canavarın ona doğru sıçrayarak koştuğunu duyabiliyordu. Sürünerek uzaklaşmaya, ayağa kalkmaya çalıştı, ama uyuşmuş ve ağrıyan bileği işe yaramaz durumdaydı ve elinde olmadan yine devrildi. Basamaktan savrulup kaya duvardan uzağa. boşluğa doğru, yamaçtan aşağı düştü -Bod’utı aklına hayaline getiremeyeceği kâbus gibi bir düşüş mesafesi...

Düşerken, gri canavarın olduğu yerden bir ses geldiğinden emindi. Bayan Lupescu’nın sesiyle, “Ah, Bod!" demişti.

Bu, şimdiye kadar gördüğü düşme rüyalarına benziyor-

du; boşlukta zemine doğru korkulu ve çılgınca bir düşüş. Bod'a sanki aklı yalnızca tek bir koca düşüncenin sığacağı kadar büyükmüş gibi geliyordu; bu yüzden, *O büyük köpek aslında Bayan Lupescu 'ymuş* ve *Kayadan zemine çarpacağını ve pat*, düşünceleri aklının içinde orayı işgal etmek için yarışıyorlardı.

Onunla aynı hızda düşen bir şey kendini Bod'un çevresine sardı, sonra köselemsi kanatların yüksek sesi geldi ve her şey yavaşladı. Zemin artık ona doğru ayn» hızda yaklaşmıyordu.

Kanatlar hızlandı. Hafifçe yükseldiler vc Bod'un aklında tek bir düşünce vardı: *Uçuyorumf* Vc uçuyordu da. Başını çevirdi. Yukarıda cilalı, siyah camdan levhalara benzeyen derin gözleri olan, tamamen kel, koyu kahverengi bir baş vardı.

Bod gecesıskası lisanında 'Yardım edin' anlamına gelen o cırtlak sesi çıkardı ve gecesıskası da gülümseyip, karşılık olarak, derinden gelen bir baykuş sesi çıkardı. Memnun olmuş gibiydi.

Bir hızlı bir yavaş alçalışın ardından çöle güm diye indiler. Bod ayağa kalkmaya çalıştı, ama bileği bir kez daha ona ihanet ederek onu sendeletti ve kuma düşürdü. Rüzgar şiddetliydi; keskin çöl kumu kuWetle esiyor ve Bod'un tenine batıyordu.

Gecesıskası köselemsi kanatlarını sırtında katlayarak Bod'un yanına çömeldi. Bod bir mezarlıkta büyümüştü ve kanatlı yaratık görüntülerine alışıktı, ama bu mezar taşlarındaki meleklere hiç benzemiyordu.

Şimdi, koskocaman bir köpeğe benzeyen, devasa, gri bir canavar Gulyabaniyurdu'nun gölgesindeki çölden kendilerine doğru sıçrayarak geliyordu.

Köpek, Bayan Lupescu'nun sesiyle konuştu.

"Gecesıskalan üçüncü kez hayatını kurtardı Bod. İlki, yardım çağrısında bulunduğun zamandı ve seni duydular. Mesajı alıp bana nerede olduğunu söylediler. İkincisi, dün geceki ateşin çevresinde oldu, uyuduğun sırada. Gecesiskaları karanlıkta daireler çiziyordu ve birkaç gulyabaninin aralarında, onlarjçin kötü şans olduğunu ve kafanı bir taşla patlatıp seni daha sonradan, doğru dürüst çürüdüğünde, bulacakları bir yere bırakmaları ve seni yemeleri gerektiğini konuştuklarını duydular. Gecesıskaları bu konuyu sessize e hallettiler. Ve şimdi de bu"

"Bayan Lupescu?"

Kocaman, köpeğimsi baş ona doğru eğildi. Bod çılgınca vc korku dolu bir an için, kadının onu ısıracağını sandı, ama kadının dili oğlanın yüzünün yanım sevgiyle yaladı. “Bileğini mi İncittin?”

“Evet. Üstüne basamıyorum.”

“Seni sırtıma alayım,” dedi Bayan Lupescu olan devasa, gri canavar.

O cırtlak gecesıskası lisanında bir şeyler söyledi, yaratık yaklaştı ve Bod kollarını Bayan Lupescu’nun boynuna dolarken onu kaldırdı.

“Kürküme tutun,” dedi kadın. “Sıkıca tutun. Şimdi de, biz gitmeden önce, şöyle söyle...” deyip yüksek tonda cırtlak bir ses çıkardı.

“Anlamı ne?”

“Teşekkür ederim. Ya da hoşçakal. İkisi de.”

Bod elinden geldiğince tiz bir ses çıkardı ve gecesıskası mutlulukla kıkırdadı. Sonra o da benzer bir ses çıkarıp büyük, köselemsi kanatlarını açtı ve onları sertçe çırparak çöl rüzgarına doğru koştu. Rüzgar onu yakalayıp, uçmaya başlamış bir uçurtma gibi, havalandırdı.

“Şimdi,” dedi Bayan Lupescu olan vahşî hayvan, “sı-

kı sıkı tutun ” Ve koşmaya başladı.

“Mezardan duvara mı gidiyoruz?”

“Gulyabani geçitleri mi? Yo. Onlaf gulyabaniler içindir. Ben Tann’nın Tazısı’yım. Kendi yolumdan giderim; Cehem’e vc oradan dışarıya.’’ O anda Bod’a kadın daha da hızlı koşuyormuş gibi geldi.

Büyük ay ile küf rengi küçük ay doğdu ve onlara yakut kırmızısı bir ,ay daha katıldı; gri kurt ayların altında, kemik çölü boyunca düzenli adımlarla koşuyordu. Sonra muazzam bir an kovanına benzeyen, yıkık dökük, kilden bir yapının yanında durdu. Yapı çöl kayasından köpürerek çıkıp minik bir havuza dökülen bir dereciğin yanına inşa edilmişti. Gri kurt başını aşağı eğip su içti ve Bod da suyu ellerine alarak bir düzine ufacık yudumda içti.

Bayan Lupescu olan gri kurt, “Burası sınır " deyince Bod yukarı baktı. Üç ay da kaybolmuştu. Şimdi Samanyolu’nu, gökyüzü kubbesi boyunca uzanan ışıl ışıl örtüyü, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi görebiliyordu. Gökyüzü yıldız doluydu.

“Çok güzeller,” dedi Bod.

“Eve döndüğümüzde,” dedi Bayan Lupescu, “sana yıldızların isimlerini ve ait oldukları takjmyıldızları öğreteceğim.”

“Çok hoşuma gider” diye itiraf etti Bod.

Oğlan bir kez daha Bayan Lupescu’nun devasa, gri sırtına tırmandı ve yüzünü kürküne gömüp sıkıca tutundu. Kısacık bir süre sonra, sanki mezarlığın içinden Owens’ların lahdine doğru -yetişkin bir kadının altı yaşındaki bir oğlanı beceriksizce taşımasına benzer şekilde- taşınıyormuş gibiydi.

“Bileğini burkmuş,” dedi Bayan Lupescu.

“Zavallıcık ” dedi Bayan Owens, oğlanı kadından alıp, maddesel olmasa da güçlü olan kollarıyla kucaklayarak.

“Endişelenmedim diyemem, çünkü endişelendim. Ama arlık geri döndü ve önemli olan tek şey hu.”

Sonra Bod toprağın altındaki iyi bir yerde, başı kendi yastığında, tamamen huzur içindeydi ve hafif, yorgun bir karanlık onu aldı.

Bod’un sol ayak bileği şişmiş ve morarmıştı. Doktor Trefusis (1870-1936, *Tanrı’nın Övgüsüne Mazhar Olsun)* bileği inceleyip bunun yalnızca bir burkulma olduğunu açıkladı. Bayan Lupcseu eczacıya yaptığı geziden sıkı bir bilek bandajıyla döndü. Abanoz ağacından bastonuyla birlikte gömülen Baron Josiah Worthington. onu Bod[1] a ödünç vermek için ısrar etti; Bod sopaya dayanıp yüz yaşındaymış gibi yapmaktan çok keyif alıyordu.

Bod topallaya topallaya tepenin yukarısına çıktı ve bir taşın altından katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı.

Tanrdnın Tazıları,

diye okudu. Mor mürekkeple basılmıştı ve listenin ilk maddesiydi.

İnsanların Kurt Adam ya da Likantrop diye adlandırdıkları şeyler kendilerine Tanrı’nın Tazıları der, *zira dönüşümlerinin yaratıcılarının bahşettiği bir yetenek olduğunu ileri sürerler ve minnetlerini kararlılıklarıyla öderler, öyle ki, kötülük eden birini Cehennemdin kapılarına kadar kovalarlar.*

Bod evet derccsinc başını salladı.

Sadece kötülük edenleri değil, diye düşündü.

Listenin geri kalanım okuyup elinden geldiğince ezberledi, sonra da şapele gitti. Bayan Lupescu küçük bir parça etli börek. tc|>cnın dibindeki balık ve patates kızartması satan dükkandan aldığı koca bir paket patates kızartması ve bir başka mor mürekkepli üste yığınıyla kendisini orada bekliyordu.

Patates, kızartmalarını paylaştılar, hattâ Bayan Lupescu bir iki kez gülümsedi.

Silas ay sonunda geri döndü. Siyah çantasını sol eliyle taşıyor ve sağ kolunu kaskatı tutuyordu. Ama o Silas'tı ve Bod onu gördüğü için mutluydu; hattâ Silas kendisine bir armağan. Sarı Francisco'daki Golden Gate Köpriisü'nün küçük bir modelini verdiğinde daha da muttu oldu.

Neredeyse gece yarısıydı, ama hava hâlâ tam olarak kararmamıştı. Üçü birlikte tepenin başında oturdular; aşağılarında şehrin ışıkları parıldıyordu.

“Umarım yokluğumda her şey yolunda gitmiştir,’’ dedi Silas.

“Bir sürü şey öğrendim ” dedi Bod, köprüsü hâlâ elindeydi. Gece göğünü işaret etti. “O, Avcı Takımyıldızı Orion, üç yıldızdan kemeriyle orada duruyor. Şu da Boğa Takımyıldızı!”

“Çok iyi,” dedi Silas.

“Peki sen?” diye sordu Bod. “Uzaklardayken bir şeyler öğrendin mi?”

“Ah, evet,” dedi Silas, ama detaylara girmeyi reddetti.

“Ben de," dedi Bayan Lupescu resmi bir şekilde. “Ben de bir şeyler öğrendim.”

“Güzel,” dedi Silas. Meşe ağacının dallarında bir baykuş öttü. “Şey, ben burada yokken ” dedi Silas, “ikinizin birkaç hafta Önce, benim sizi takip edebileceğimden daha uzak bir vere gittiğinize dair duyumlar aldım. Normalde dikkat etmenizi önerirdim, ama başkalarının tersine gulyabani halkının hafızası zayıftır.”

Bod. “Sorun yok. Bayan Lupescu bana göz kulak oldu. Tehlikede kalmadım hiç” dedi.

Bayan Lupescu, Bod'a baktı ve gözleri parladı, sonra da Silas'a döndü.

"Bilinmesi gereken pek çok şey var," dedii Bayan Lupescu. “Belki çocuğa bir şeyler öğretmek için gelecek yıl, yaz ortasında, yine gelirim.”

Silas, Bayan Lupescu'ya baktı ve kaşlarım biraz kaldırdı. Ardından da Bod'a baktı.

"Çok sevinirim," dedi Bod.

BÖLÜM 4

Cadının Mezar Taşı

M ezarlığın ucunda bir cadı gömülüydü, bunu herkes biliyordu. Hatırladığı kadarıyla. Bayan Owens Bod'a dünyanın o köşesinden uzak

durmasını söylemişti.

“Niye?" diye sormuştu Bod.

“Canlı bir beden için sağlıklı olmaz da ondan " demişti Bayan Owens. “O taraf rutubetli. Aslında orası bir bataklık. Çok fena üşütürsün.”

Bay Owens’m cevabı daha kaçamak ve daha% az yaratıcıydı. Sadece, “İyi bir yer değil." demişti.

Mezarlık tepenin batı yamacının dibinde, yaşlı elma ağacının altında sona eriyordu ve uçlarında mızrak başı olan kırmızımsı kahverengi demir parmaklıklarla sınırlandırılmıştı. Onun ötesinde çorak bîr alan vardı; ısırganlar ve yabani otlar, dikenli çalılar ve sonbahar döküntülerinden oluşan bir yığın. Genellikle söz dinleyen bir çocuk olan Bod parmaklıkların arasından geçmedi, sadece oraya gidip parmaklıkların arasından baktı. Kendisine hikâyenin tamamının anlatamadığını biliyordu ve bu canını sıkıyordu.

Bod tepeden yukarı, mezarlığın girişinin yanındaki küçük şapele gitti ve hava kararana kadar bekledi. Alacakaranlık yavaş yavaş griden mora dönerken kulenin tepesinden ağır bir kadifenin çırpınışına benzer bir ses geldi ve

Silas çan kulesindeki dinlenme yerinden ayrılıp. kulenin tepesinden baş aşağı indi "Mezarlığın en uzak köşesinde ne var?" diye sordu Bod. "Mahallenin Fırıncısı Hanisen Westwood ile eşleri Marion ve Joan’u geçtikten sonra?"

"Neden soruyorsun?” dedi koruyucusu, siyah takımının üstündeki tozları fildişi rengi parmaklarıyla süpürerek

Bod omzunu silkti. "Sadece merak ettim" "Orası kutsanmamış topraklar." dedi Silas. ‘‘Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?" "Tam olarak değil." dedi Bod.

Silas yerdeki yaprakların tekine bile dokunmadan patikanın karşısına geçip Bod’un yanındaki banka oturdu. "Bazıları." dedi o yumuşacık sesiyle. "tüm yeryüzünün kutsal olduğuna inanır; bı/ ona çelmeden önce de. sonra da kutsal olduğuna. Ama burada, sizin diyarınızda, kutsal olsunlar diye kiliseleri ve insanların gömülmesi için ayrılan toprakları kutsadılar. Ancak suçluların, intihar edenlerin ya da inanmayanların gömüldüğü Kimsesizler Mezarlıkları’ıı. kutsal toprakların yanındaki arazileri kutsanmamış bıraktılar"

“Parmaklıkların diğer yanındaki arazide gömülü olanlar kötü insanlar, öyle mi°"

Silas kaşlarım kaldırdı. “Mımm? Ah. hiç de öyle değil. Bir bakalım... o yollardan geçeli u/un zaman oldu. Özellikle köfii olan birini hatırlamıyorum. Unutma ki. eski zamanlarda bir şilin çaldın diye asılırdın. Ayrıca, hayatlarını son derece çekilmez bulan insanlar her zaman vardır, ve yapacakları en iyi şeyin başka bir varoluş düzlemine geçişlerini hızlandırmak olduğuna inanırlar/’

“Kendilerini öldürürler mİ demek istiyorsun?” dedi Bod. Yaklaşık sekiz yaşındaydı, saf ve meraklıydı, ama aptal değildi.

‘Evet”

“İşe yarıyor mu? Öldüklerinde daha mı mutlular?” “Bazen. Ama çoğunlukla, hayır. Bu, başka bir yere gidip orada yaşarlarsa mutlu olacaklarına inanan, ama işlerin öyle yürümediğini gören insanların durumuna benzer. Nereye gidersen git, kendini dc yanında götürürsün. Ne demek istediğimi anladın mı?”

“Birazcık,” dedi Bod.

Silas uzanıp oğlanın saçlarını karıştırdı.’

1

‘Between the Devil and the Deep Blu2 Sea’ Türkçedeki tam karşılığı ‘aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık’tır. *-çn*

Bod, “Ya cadı?” diye sordu.

“Evet. Kesinlikle” dedi Silas. “İntihar edenler, suçlular ve de cadılar. Günah çıkarmadan ölenler.” Alacakaranlıkta, gece yarısı kadar kara bir gölge gibi ayağa kalktı. “Çok konuştuk ” dedi, “ve ben henüz kahvaltımı yapmadım. Sen de derslerine geç kalacaksın.” Mezarlığın alacakaranlığında, sertçe içe çekilen nefes gibi bir ses duyuldu, kadife karanlık çırpındı ve Silas yok oldu.

Bod, Bay Peworth’un anıtmezarına vardığında ay doğmaya başlamışu; Thomes Peworth *(en sanlı dirilisin katiyetinde*, *burada yatıyor)* onu bekliyordu ve hiç iyi bir ruh hali içinde değildi.

“Geç kaldınız,” dedi.

“özür dilerim Bay Peworth.”

Peworth cıkladı. Önceki hafta Bay Peworth Bod’a Elementler ve Vücut Sıvtlan’tm[1] öğretiyordu, ama Bod neyin ne olduğunu unutup durmuştu. Bir sınav olmasını bekliyordu, ama Bay Pcworth bunun yerine, “Birkaç günü pratik konulara ayırmanın zamanı geldi. Ne de olsa, zaman geçiyor” dedi.

"Öyle mi?” diye sordu Bod.

“Korkarım ki öyle genç Owens Efendi. Şimdi, Görünmezlik’te durumunuz nedir?"

Bod bu sorunun sorulmayacağını ummuştu.

“Fena değil," dedi. “Yani. Anlarsınız."

“Hayır, Owens Efendi. Anlamıyorum. Neden bana göstermiyorsunuz?"

Bod’un yüreği daraldı. Derin bir nefes aldı ve, elinden gelenin en iyisini yaparak, gözlerini yumup görünmez olmaya çalıştı.

Bay Peworth etkilenmemiştir.

“Pöh. Alakası yok. Hem de hiç alakası yok. Süzülme ve Görünmezlik, delikanlı, ölülerin tarzıdır. Gölgelerde süzülün. İnsanların bilincinden kaybolun. Tekrar deneyin."

Bod daha fazla çabaladı.

“Yüzünüzdeki burun kadar belirginsiniz," dedi Bay [2] Peworth. “Ki burnunuz da dikkat çekici şekilde belirgin. Tıpkı yüzünüzün geriye kalanı gibi. Tıpkı sizin gibi. Kutsal olan her şeyin hatınna, aklınızı boşaltın. Şimdi. Siz boş bir geçitsiniz. Boş bir kapı aralığısınız. Hiçbir şeysiniz. Gözler sizi

göremeyecek. Akıllar sizi tutamayacak. Sizin bulunduğunuz yer hiçbir şey ve hiç kimseden ibaret."

Bod yeniden denedi. Gözlerini kapayıp anıtmezarın duvarındaki lekeli taş kabartmaların arasına karıştığını, gecenin içinde yalnızca bir karaltı haline geldiğini hayal etti. Hapşırdı.

“Kötü," dedi Bay Peworth içini çekerek. “Çok kötü. Sanırım koruyucunuzla bu konu hakkında konuşmam gerek." Başını iki yana salladı. “Öyleyse. Mizaçlar.[2] Sayın bakalım"

“Eee. Sıcakkanlı. Öfkeli. Soğukkanlı. Ve diğeri de.

Ecc, İçine Kapanık, galiba.”

Ve böyle devam etti, ta ki sıra Mahallenin Kız Kurusu Bayan Letitia Borrows *(Hayatı Boyunca Hiçbir Erkeğe Zarar Vermedi. Ey Okuyucu, SİZ de Aynısını Söyleyebilir Misiniz?)* ile Dilbilgisi ve Kompozisyon dersinin zamanı gelene kadar. Bod, Bayan Borrows[t]u, küçük mezarının rahat ortamını ve onun dersi kolaylıkla kaynatabilmesini seviyordu.

“Kuts... kutsanmamış topraklarda bir cadı olduğunu söylüyorlar,” dedi Bod.

“Evet, tatlım. Ama oraya gitmek istemezsin.”

“Neden?”

Bayan Boırows’un yüzütıc ölülerin o samimi gülümseyişi yerleşti. “Onlar bizim gibi değiller” dedi.

“Ama *o da* mezarlık, değil mi? Yani, istersem oraya gitmeye iznim var?”

“Bu.” dedi Bayan Borrows, “akıllıca olmaz.”

Bod söz dinlerdi, ama meraklıydı da. Böylccc, dersler o gecelik bittiğinde. Fırıncı Harrison Wcstwood ve ailesinin anıtı oJaıı kırık kollu meleğin yanından geçti, ancak Kimsesizler Mezarlığına giden yamacı inmedi. Bunun yerine, tepeye tırmanarak, otuz yıl öncesine ait bir pikniğin andacı olan büyük elma ağacının olduğu yere geldi.

Bod’un iyice öğrenmiş olduğu bazı dersler vardı. Birkaç yıl önce o ağaçtan bir mide dolusu ekşi ve beyaz çekirdekli ham elma yemiş ve sonra günlerce acısını çekmişti. Bayan Owens yememesi gereken şeyler konusunda söylev çekerken onun bağırsaklarına korkunç sancılar giriyordu. Artık yemeden önce elmaların olgunlaşmasını bekliyor ve bir gecede iki üç

taneden fazla yemiyordu. Son elmaları da geçen hafta bitirmişti, ama yine dc elma ağacının orada düşünmeyi seviyordu.

Ağacın gövdesine, iki dalın birleştiği yerdeki gözde mekânına sokuldu ve aşağısındaki Kimsesizler Mezarlığıma, ay ışığı altındaki dikenli çalılar, yabani otlar ve biçilmemiş çimenlerle dolu toprak parçasına baktı. Cadının tavuk bacaklı bir evle seyahat eden yaşlı ve demir dişli biri mi, yoksa çalı süpürgesi taşıyan sıska ve sivri burunlu biri mi olduğunu merak etti.

Bod karnı guruldayınca acıkmaya başladığını faik etti. Ağaçtaki elmaların hepsini yiyip bitirmemiş olmayı diledi. Tek bir tane bırakmış olmayı...

Yukarı baktı ve bir şey gördüğünü sandı. Emin olmak İçin bir kere, iki kere daha baktı: Kırmızı ve olgun bir elma gördü.

Bod ağaca tırmanma becerisiyle gurur duyardı. Daldan dala asılarak yukarı çıkarken, dimdik bir tuğla duvara rahatça tırmanan Silas olduğunu hayal etti. Ay ışığında neredeyse siyah görünen kırmızı elma yetişemeyeceği, azıcık uzak bir yerde duruyordu. Bod elmanın tam altına gelene kadar dal boyunca yavaşça ilerledi. Sonra uzandı ve parmak uçları o mükemmel elmaya dokundu.

Onu hiç tadamayacaktı.

Bir aveının silahından çıkan ses kadar gürültülü bir çatırtı koptu ve altındaki dal kınidt.

O yaz gecesi, yabani otların arasında, buz kadar keskin, hafif gök gürültüsünün renginde, ani bir acıyla uyandı.

Altındaki zemin nispeten yumuşak gibiydi ve tuhaf bir şekilde sıcaktı. Elini aşağı götürdü ve sıcak, kürke benzer bir şeye dokundu. Mezarlık görevlisinin çim biçme makinesinin içindekileri boşalttığı yerdeki yığma inmiş ve bu da düşüşünü yavaşlatmıştı. Yine de göğsünde bir ağrı vardı ve bacağı, sanki Bod ilk başta onun üstüne düşüp burkmuş gibi ağrıyordu.

Bod inledi.

“Sussensusküçükçocukdedi arkasından bir ses. “Nereden geldin ki? Düşen bir yıldırım misali. Nasıl bir davranış tarzı bu?”

“Elma ağydım ” dedi Bod.

“Ah. Bacağına bakayım. Ağacın dalı gibi kırılmıştır, eminim.” Soğuk parmaklar oğlanın sol bacağını dürtükledi. “Kırılmamış, Burkulmuş, evet, incinmiş belki de. Ot yığınına düştüğün için çok şanslısın çocuk. Dünyanın sonu değil.”

“Ah, iyi," dedi Bod. “Gene de acıyor.”

Bod başını çevirip yukarıya ve arkasına baktı. Kız ondan daha büyüktü, ama yetişkin değildi; ne arkadaş canlısı ne de düşman gibi görünüyordu. Daha çok temkinli gibiydi. Zeki bir yüzü vardı, ama azıcık bile güzel değildi.

“Ben, Bod,” dedi.

“Canlı çocuk mu?”

Bod onaylamasına başını salladı.

“Ben de o olman gerektiğini düşünmüştüm.” dedi. “Bahsini burada. Kimsesizler Mezarlığında bile duyduk. Sana ne diyorlar?”

“Owens,” dedi. “Nobody Owens. Kısaca, Bod.”

“Tanıştığımıza memnun oldum genç Bod Efendi.”

Bod kızı baştan aşağı süzdü. Gösterişsiz, beyaz bir entari vardı üstünde. Saçları kahverengi ve uzundu, yüzünde goblinleri andıran bir şey vardı - yüzünün geri kalanı ne yaparsa yapsın, orada duracakmış gibi görünen çarpık bir gülümseme izi.

“İntihar edenlerden misin?” diye sordu Bod. “Şilin mi çaldın?”

“Ben hiçbir şey çalmadım ” dedi kız. “Bir mendil bile. Her neyse” dedi küstah bir şekilde, “intihar edenler şurada, akdikenin diğer tarafında, ve darağacını boylayanlar da böğürtlenlikte. Biri kalpazanmış, diğeri dc eşkıya, ya da kendi öyle diyor; bana sorarsan, adi bir haydut ve gece kuşundan daha fazlası olduğunu sanmıyorum !”

“Ah,” dedi Bod. Sonra, işkillendiğinden, çekinerek ekledi: “Burada bir cadmın gömülü olduğunu söylüyorlar/’ Kız onaylarcasına başını salladı. “Suda boğulup yakıldı ve yattığı yeri gösterecek bir taş bile konmadan gömüldü.”

“Suda boğuldun *ve* yakıldın, öyle mi?”

Kız biçilmiş çim yığınına, Bod’un yanına yerleşti ve oğlanın zonklayan bacağını soğuk elleriyle tuttu. “Gün ağarırken küçük kulübeme geldiler ve

daha ben doğru düzgün uyanmadan beni Çayır'a sürüklediler. 'Sen bir cadısın!' diye bağırdılar; pazara götürülmeden önce ovulup temizlenen domuzcuklar gibi şişman ve pembeydiler. Gök kubbenin altında teker teker ayağa kalktılar ve kesilen sütlerden, sakatlanan atlardan bahsettiler. Nihayet Jemima Hanım ayağa kalktı -o hepsinin arasında en şişman, en pembe, en iyi ovalanmış olandı- ve Solomon Porritt'in onu nasıl görmezlikten geldiğini, bunun yerine bal kasesine dadanan eşek arısı gibi devamlı çamaşırhanede dolandığını ve onu bu hale getirenin de benim büyüm olduğunu, zavallı genç adamın büyülenmiş olması gerektiğini söyledi^ Bunun üzerine beni bir sandalyeye bağlayıp ördeklerin yüzdüğü gölete batırdılar. Eğer cadıysam boğulmayacağımı, boğulsam da aldırmayacağımı, ama cadı değilsem bunu hissedeceğimi söylediler. Jemima Hanım'ın babası boğulup boğulmayacağımı görmek için, sandalyeyi pis, yeşil suyun altında uzun süre tutsunlar diye hepsine birer gümüş para verdi."

"Boğuldun mu peki?"

"Ah, evet. Ciğerlerime su doldu. Öldüm.''

"Ah," dedi Bod. "Demek ki, bir cadı değilmişsin."

Kız boncuk gibi hayalet gözlerini oğlana dikti ve yan yan gülümsedi. Hâlâ bir goblin gibi görünüyordu, ama artık sevimli bir goblinc benziyordu. Bod o gülümsemeyle, onun Solomon Porritt'i etkilemek için büyüye ihtiyaç duymuş olabileceğini sanmıyordu. "Ne saçma. Tabii ki cadıydım. Beni sandalyeden çözüp, tamamen ölü, her yanı su mercimeğiyle kaplanmış ve pis gölet çamuru kokar halde Çayır'a yatırdıklarında bunu öğrendiler. Gözlerimi başımın arkasına devirdim ve o sabah Çaytr'da olan herkesi lanetledim, hiçbiri mezarında rahat bulmasın diye beddua ettim. Lanetin aklıma bu kadar çabuk gelmesine şaşırdım. Dans etmek gibiydi; ayaklarının daha önce kulaklarının duymadığı, kafanın bilmediği yeni bir ölçünün adımlarını kapması ve ayaklarının gün ağarana kadar dans etmesi gibi!" Ayağa kalktı, ftnl fırıl döndü, tepindi ve çıplak ayakları ay ışığında hızla hareket etti. "Onları işte böyle, gölet suyuyla hırıldayan son nefesimle lanetledim. Sonra da öldüm. Cesedimi Çayır'da, kararmış kömüre dönüşene dek, yaktılar ve beni Kimsesizler Mezarlığı'nda, ismimi gösteren bir mezar taşı bile olmadan, bir çukura attılar." Kız durdu ve bir anlığına hüzünlendi.

"İçlerinde mezarlıkta gömülü olan var mı peki?" diye sordu Bod.

“Bir tane bile yok,” dedi kız gözlerinde bir pırıltıyla. “Beni boğup kızarttıklarından sonraki cumartesi, Porrıngcr Efendi’ye ta Londra’dan bir halı geldi, güzel bir halıydı. Ama o halıda dayanıklı yün ve iyi dokumadan başka bir şey daha olduğu anlaşıldı, deseninde veba getirmişti. Pazartesi geldiğinde içlerinden beşi kan öksürüyordu ve tenleri beni ateşten çektikleri zamanki tenim kadar kararmıştı. Bir hafta sonra köyün çoğunluğu vebaya yakalanmıştı ve cesetler şehrin dışında kazılan toplu mezara gelişigüzel atıldılar ve üstleri kapatıldı.”

“Köydeki herkes öldü mü?”

Kız omzunu silkti. “Boğulmamı ve yanmamı izleyen herkes. Bacağın nasıl oldu?”

“Daha iyi ” dedi Bod. “Sağol ”

Bod yavaşça ayağa kalktı ve çim yığınından aşağı topallayarak indi. Demir parmaklıklara dayandı. “Her zaman cadı miydin?” diye sordu. “Yani, onların hepsini lanetlemeden önce de?”

“Sanki Soiomon Porritt’in kulübemin etrafında sevdalı sevdalı dolanmasını sağlamak için cadılık lazımmış gibi,” dedi kız burnunu çekerek.

Bod’a göre bu, sorusunun cevabı değildi, hem de hiç, ama bir şey söylemedi.

“İsmin ne?” diye sordu Bod.

“Mezar taşım yok,” dedi kız surat asarak. “Herhangi biri olabilirim. Değil mi?”

“Ama bir ismin olmalı.”

“Çok istiyorsan, Liza Hempstoek” dedi kız aksi aksi. Ardından, “Çok şey istemiyorum, değil mi? Mezanının yerini gösterecek bir şey. Tam şuradayım, gördün mü? Isırganlar dışında yatağını yeri gösteren hiçbir şey yok,” diye ekledi. Bir an öyle üzgün göründü ki, Bod ona sarılmak istedi. Sonra, parmaklıkların arasından güçlükle geçerken akima bir şey geldi. Liza Hempstock’a üstünde İsminin yazılı olduğu bir mezar taşı bulacaktı. Onu gülümsetecekti.

Tepeden yukarı tırmanmaya başlarken el sallamak için döndü, ama kız çoktan gitmişti.

Mezarlıkta diğer insanlara ait mezar taşlarının ve heykellerin kırık parçaları vardı, ama, Bod biliyordu ki, öyle bir şeyi Kimsesizler Mezarlığımdaki gri gözlü cadıya götürmek tamamen yanlış olurdu. Ondan daha fazlası gerekecekti. Ona bunu yapmamasını söyleyebilecek olmaları gibi, o kadar da mantıksız olmayan bir sebeple, planladığı şeyden hiç kimseye bahsetmemeye karar verdi.

Birkaç gün boyunca aklına planlar doldu; her biri bir öncekinden daha karmaşık ve abartılıydı. Bay Peworth umudunu yitirmişti.

“Kanaatime göre” diye açıkladı Bay Pcworth tozlu bıyığını kaşıyarak, “durumunuz daha kötüye gidiyor. Görünmez olmuyorsunuz. *Apaçık ortadasınız* delikanlı. Gözden kaçırılmanız zor. Mor bir aslan, yeşil bir fil ve kırmızı bir tek boynuzun sırtına binmiş. Kraliyet Cübbesi giymiş İngiltere Krah’yla birlikte bana gelseniz, za herkes diğerlerini Önemsiz ayrıntılar olarak görüp, gözlerini sadece ve sadece size dikerler.”

Bod yalnızca baktı ve bir şey demedi. Canlı insanların bir araya geldiği yerlerde, sadece mezar taşı satan Özel dükkanlar olup olmadığını ve eğer varsa, onu nasıl bulabileceğini merak ediyordu; Görünmezlik şu anda en önemsiz sorunuydu.

Bod. Bayan Borrows’un Dilbilgisi ve Kompozisyon dersini kaynatıp başka konulardan konuşmaya duyduğu istekten yararlanarak ona parayla ilgili sorular sordu -tam olarak nasıl iş gördüğünü, istediğin şeyi almak için onu nasıl kullandığını. Bod’un yıllar içinde bulduğu birkaç madeni parası vardı (para bulmak için, flört eden çiftler birbirlerine sokulmak, yan yana kıvrılmak, öpüşmek ve yuvarlanmak için mezarlıktaki çimenlerde her nereyi kullandılarsa daha sonradan oraya gitmek gerektiğini öğrenmişti; çiftlerin gitmiş okluğu yerlerde sık sık madeni paralar bulurdu) ve belki de en sonunda o paralardan yararlanabileceğini düşündü.

“Bir mezar taşı ne kadardır?” diye sordu Bayan Borrows’a.

“Benim zamanımda/’ dedi kadın, “on beş gineydi. Bugün ne kadardır bilmiyorum. Daha fazladır herhalde. Çok, çok daha fazla."

Bod’utı elinde iki pound ve elli üç peni vardı. Bunun yeterli olmayacağından oldukça emindi.

Çivit Rengi Adam’m lahdine gideli dört yıl -neredeyse hayatının yansı-olmuştu. Ama yolu hâlâ hatırlıyordu. Tepeye tırmanarak tüm şehri aşağıda bıraktı, elma ağacını bile geçti, hattâ kilisenin sivri tepesini de geride

bırakarak Frobisher'ın anıtmezarının çürük bir diş gibi durduğu yere, tepenin başına tırmandı. Anıtmezarın içine süzüldü, tabutun arkasına dolandı, aşağıya indi, inmeye devam etti, daha da indi, tepenin içine oyulmuş taş basamaklara geldi ve onları da inerek taş odaya vardı. Lahdin İçi karanlıktı, kalay madeni kadar karanlık, ama Bod ölüler gibi görüyordu ve oda sırlarını ona sunuyordu.

Bekçi odanın duvarlarına dolanmıştı. Bunu hissedebiliyordu. Hatırladığı kadarıyla, dumandan iplikler, nefret ve açgözlülükten oluşan görünmez bir şeydi. Ama. bu sefer Bod ondan korkmuyordu.

KORK BİZDEN, diye fısıldadı Bekçi. ZİRA BİZ DEĞERLİ VE ASLA YİTMEYEN ŞEYLERİ KORURUZ.

“Sizden korkmuyorum," dedi Bod. “Hatırladınız mı? Buradan bir şey almam gerek."

BURADAN ASLA HİÇBİR ŞEY ÇIKAMAZ, cevabi geldi karanlıktaki sarmalanmış şeyden. BIÇAK, BROŞ, KADEH. BEKÇİ ONLARI KARANLIKTA KORUR. ONLARI BEKLERİZ.

“Sorduğum için bağışlayın,” dedi Bod, “ama bu sizin mezarınız mı?”

EFENDİ BİZİ BU DÜZLÜĞE KORUMAMIZ İÇİN SALDI, KAFATASLARIMIZI BU TAŞIN ALTINA GÖMDÜ, BİZİ GÖREVİMİZİN BİLİNCİYLE BURADA BIRAKTI. EFENDİ GERİ GELENE DEK HAZÎNELERİ KORUYACAĞIZ.

“Sanırım sizi unutmuş,” dedi Bod. “Eminim, kendisi çok uzun zamandır ölüdür.”

BİZLER BEKÇİ'YİZ. BİZ KORURUZ.

Bod şimdi tepenin en derin yerinde otan iahdin bir düzlükte olduğu zamanların üzerinden ne kadar çok süre geçtiğini merak etti ve o zamanların üzerinden çok, çok uzun bir süre geçmiş olması gerektiğini anladı. Bod, Bckçi'nin korku dalgalarını, bir tür etobur bitkinin sarmaşık filizleri gibi, onun çevresine sardığını hissedebiliyordu. Üşüdüğünü ve yavaşladığını fark etti, sanki bir kutup engereği tarafından tam kalbinden sokulmuştu ve yılanın buz gibi zehri vücuduna yayılmaya başlamıştı.

Öne doğru bir adım atıp taş levhanın karşısına dikildi ve aşağı uzanıp parmaklarıyla soğuk broşu kavradı.

ŞŞŞ! diye fısıldadı Bekçi. ONU EFENDİ İÇİN KORUYORUZ.

“Aldırmayacaktır” dedi Bod. Geriye bir adım atıp, zemindeki kurumuş insan ve hayvan kalıntılarından kaçınarak taş basamaklara doğru yürüdü.

Bekçi öfkeyle kıvranıp minik odanın etrafında hayalet duman gibi dolandı. Sonra yavaşladı. GERİ GELİR, dedi Bekçi o karmaşık üçlü sesiyle. DAİMA GERİ GELİR.

Bod tepenin içindeki taş basamakları elinden geldiğince hızlı tırmandı. Bir noktada bir şeyin arkasından geldiğini sandı, ama en yukarıya. Frobisher’tn anıtmezarına çıkıp da soğuk şafak havasını içine çektiğinde hiçbir şey kımıldamadı ya da takip etmedi.

Bod tepenin başında açık havada oturup broşu tuttu. İlk başta tamamen siyah olduğunu sandı, ama sonra güneş doğdu ve siyah metalin ortasındaki taşın kıvrımlar yapan kırmızı renkte olduğunu gördti. Nar bülbülü yumurtası boyutlarındaydı; Bod taşın yüreğinde hareket eden bir şeyler olup olmadığını merak ederek ona baktı, gözleri ve ruhuyla kıpkırmızı dünyanın içine daldı. Bod daha küçük yaşta olmuş olsaydı, onu ağzına atmayı isteyebilirdi.

Taşı siyah metal bir toka tutuyordu. Toka pençeye benziyordu ve pençenin çevresinde bir başka şey kıvramyormuş gibi görünüyordu. O başka şey neredeyse yılan gibi görünüyordu, ama bir sürü başı vardı. Bod, Bekçi’nin gün ışığında öyle mi göründüğünü merak etti.

Bod bildiği tüm kestirme yolları kullanarak tepeden aşağı indi. Bartleby aile mezarım kaplayan sarmaşık yığınını aştı (içeriden homurdanarak yatmaya hazırlanan Bartleby’lerin sesi geliyordu), parmaklıklardan geçti ve Kimsesizler Mezarlığı’na geldi.

“Liza! Liza!” diye seslenip etrafa bakında.

“Sabahlar hayrolsun genç ahmak” dedi Liza’nın sesi. Bod kızı göremiyordu, ama akdiken ağacının altında fazladan bir gölge vardı. Bod yaklaşırken gölge sabah ışığında sedef gibi, yan saydam görünen bir şeye dönüştü. Kıza benzeyen bir şeye. Gri gözlü bir şeye. “Güzel bir uyku çekiyor olmalıydım. Nasıl bir davranış tarzı bu?” “Mezar taşın,” dedi. “Üstünde ne yazmasını arzu ettiğini öğrenmek istedim.”

“İsmim,” dedi. “Üstünde ismim olmalı. Ben doğduğum da Ölen yaşlı kraliçenin isminin aynısı olan ElizabethV E’si ve Hempstock’un H’si. Bundan ötesi beni ilgilendi! mez, çünkü harfleri hiçbir zaman öğrenmedim.”

“Peki ya tarihler?” diye sordu Bod.

“Fatih William, bin altmış altı,[3]" diye şakıdı kız akdiken ağacındaki seher yelinin fısıltısıyla. “Büyük bir E, lütfen. Ve de büyük bir H.”

“Bir işin var mıydı?” diye sordu Bod. “Yani, cadı olmadan önce.”

“Çamaşır yıkardım " dedi Ölü kız, ve ardından sabah güneşinin ışığı boş araziye sökün etti; Bod tek başına kaldı.

Saat sabahın dokuzuydu, tüm dünya uykudaydı. Bod uyanık kalmaya kararlıydı. ne de olsa bir görevi vardı. Sekiz yaşındaydı ve mezarlığın ötesindeki dünya hiçbir dehşet taşımıyordu onun için.

Kıyafetler. Kıyafetlere ihtiyacı olacaktı. Her zamanki elbisesinin, gri kefeninin, çok uygunsuz olduğunu biliyordu. Mezarlık içinde iyi gidiyordu, mezar taşları ve gölgelerle aynı renkti. Ancak mezarlığın duvarlarının ötesindeki dünyaya meydan okuyacaksa, oraya uyum sağlaması gerekiyordu.

Yıkılmış kilisenin altındaki mahzende bazı kıyafetler vardı, ama Bod, gün ışığında bile, mahzene inmek istemiyordu. Bod kendini Bay ve Bayan Owens’a karşı savunmaya aldırış etmezken, Silas’a açıklama yapmaya hiç niyeti yoktu. O Öfkeli, ya da daha kötüsü, hayal kırıklığına uğramış kara gözlerin düşüncesi bile onu utanca boğuyordu.

Mezarlığın en uzak ucunda bir bahçıvan kulübesi vardı. motor yağı gibi kokan küçük, yeşil bir binaydı ve içinde çok, çok eski bahçe aletleriyle beraber eski bir çim biçme makinesi kullanılmadan duruyor ve paslanıyordu. Kulübe, Bod doğmadan önce, son bahçıvanın emekli oluşuyla birlikte terk edilmişti ve mezarlığın bakımı -nisandan eylüle kadar, ayda bir, çimleri biçmek ve patikaları temizlemek için bir adam gönderen- belediye meclisi ile Mezarlık Dostları Cemiyeti’ne üye yerel gönüllüler arastada paylaşılmıştı.

Kapıdaki kocaman asma kilit kulübenin içindekileri koruyordu. ama Bod arkadaki gevşek tahta levhayı çok önceden keşfetmişti. Bazen, yalnız kalmak istediğinde, bahçıvan kulübesine gider ve orada oturup düşünürdü.

Kulübeye her gittiğinde kapının arkasına asılmış kahverengi bir işçi ceketi görürdü; yıllar önce orada unutulmuş ya da bırakılmıştı. Onun yanında yeşil lekeli bir bahçıvan pantolonu vardı. Denim pantolon üzerine çok büyük geldi, ama paçalarını ayakları görünene dek kıvırdı, sonra da bir sicimi kemer yapıp beline sardı. Bir köşede botlar duruyordu; onları

giymeye çalıştı, ama öylesine büyük ve çamurla kaplıydılar ki, onların içinde ayaklarım zar zor sürüyebildi, bir adım attığında botlar barakanın zemininde kaldı. Ceketi gevşek levhanın arasındaki boşluktan itti, kendini dışarı çekti ve ceketi üstüne giydi. Kollarını kıvınrsa pekala iş göreceği kanısına vardı. Ceketin büyük cepleri vardı; ellerini içlerine soktu ve kendini pek şık hissetti.

Bod mezarlığın ana girişine yürüdü ve parmaklıkların arasından dışarı baktı. Bir otobüs caddeden tangırdayarak geçti. Önünde arabalar, gürültü ve dükkanlar; arkasında ise ağaç ve sarmaşıkların bürüdüğü serin, yeşil bir gölgelik vardı: ev.

Bod kalbi küt küt atarak dünyaya doğru yürüdü.

Abanazer Bolger hayatı boyunca bazı sıradışı tipler görmüştü; eğer Abanazer'mki gibi bir dükkanınız olsaydı, siz de öyle tipler görürdünüz. Eski Şehir'in dolaşık sokaklarında bulunan dükkan -kısmen antikacı, kısmen eskici, kısmen de rehinci dükkanıydı (Abaıιazer'ın kendisi bile hangi kısmın hangisi olduğundan tam anlamıyla emin değildi)- kimisi bir şeyler almak isteyen, kimisi de salmaya ihtiyaç duyan, sıradışı tipleri ve tuhaf insanları çekiyordu. Abanazer Bolger tezgahın üzerinden alım satım yapardı. ama tezgahın gerisinde ve arka odada daha iyi ticaret yapardı. Tam olarak dürüst yollarla elde edilmemiş eşyaları kabul eder ve onları sessiz sedasız elden çıkarırdı. İşi bir buzdağından farksızdı. Tozlu, minik dükkanı buzdağının görünen kısmıydı. Geri kalanı alttaydı ve bu tam da Abanazer Bolger'ın istediği şeydi.

Abaıιazer Bolger'ın kalın gözlükleri ve, sanki çayındaki sütün ekşimek üzere olduğunu henüz fark etmiş ve o ekşi tadı ağzından atamıyormuş gibi, hafif bir tiksinti ifadesi vardı. Yüzündeki o ifade, insanlar ona bir şeyler satmaya çalışırken gayet işine yarıyordu. ''Açıkçası," diyordu onlara somurtarak, "gerçekten hiç para etmez. Size elimden geleni ödeyeceğim gerçi, ama o da duygusal değeri olduğu için." Abanazer Bolger'dan almayı düşündüğünüze yakın bir şey alırsanız şanslıydınız.

Abanazer Bolgcr'mki gibi bir iş tuhaf insanları çekerdi. Ama o sabah gelen oğlan, Abanazer'ın bir Ömür boyunca dolandırdığı luhaf insanların en tuhafıydı. Aşağı yukarı yedi yaşında görünüyordu ve büyükbabasının kıyafetlerini giymişti. Bir baraka gibi kokuyordu. Saçları uzun, birbirine girmişti ve gayet ciddî görünüyordu. Ellerini tozlu. kahverengi ceketinin

ceplerine sokmuştu, ama elleri gözükmese de. Abanazer oğlanın sağ elinde bir şeyi sıkı sıkı -konırcasına- tuttuğunu görebiliyordu.

“Affedersiniz,’’ dedi oğlan.

“Buyur evlat,” dedi Abanazer Bolger dikkatle. *Çocuk*-/«r, diye düşündü. *Ya bir şey aşırmışlardır ya da oyuncaklarım satmaya çalışıyorlar dır.* Her iki durumda da genelde hayır derdi. Bir çocuktan, çaldığı bir eşyayı al ve hemen ardından, seni alyansı karşılığında küçük Johnnie ya da Matilda’ya bir onluk vermekle suçlayan, öfkeli bir yetişkin kapma dayansın. Başını belaya sokmaya bile değmezdi , çocuklar.

“Bir arkadaşım için bir şeye ihtiyacım var da!” dedi oğlan. “Belki bendeki bir şeyi satın alabilirsiniz diye düşündüm”

“Çocuklardan bir şey satın almam!” dedi Abanazer Bolger ifadesizce.

Bod elini cebinden çıkarıp broşu pis tezgaha koydu. Bolger broşa önce göz ucuyla, sonra da dikkatle baktı. Tezgahın üstünden bir mercek alıp gözüne sıkıştırdı. Tezgahtaki küçük bir lambayı yaktı ve broşu camın içinden inceledi. “Yılantaşı?" dedi, oğlana değil kendine. Sonra merceği gözünden çıkarıp gözlüklerini taktı ve oğlana ekşi süpheli bir bakış fırlattı

“Nereden buldun bunu?” diye sordu Abanazer Bolger.

Bod, “Satın almak mı istiyorsunuz?” dedi.

“Çaldın onu. Bir müzeden ya da başka bir yerden aşırdın, değil mi?”

“Hayır,” dedi Bod kesin bir şekilde. “Satın alacak mısınız, yoksa gidip onu alacak birini mi bulayım?”

O zaman Abanazer Bolger’ın somurtkan ifadesi değişti. Bir anda tamamen nazik biri oldu. Kocaman gülümsedi. “Kusura bakma” dedi. “Bunun gibi parçaları pek göremezsin de. Böyle bir dükkanda göremezsin. Müzenin dışında göremezsin. Ama kesinlikle hoşuma gitti. Ne diyeceğim bak. Neden oturup çay ve bisküvi eşliğinde -arkadaki odada bir paket damla çikolatalı kurabiye var- böyle bir şeyin ne kadar edeceğini konuşmuyoruz? Hı?”

Adamın en sonunda arkadaş canlısı olması Bod’u rahatlatmıştı. “Bir taş almam gerekiyor” dedi. “Bir arkadaşını için mezar taşı. Şey, aslında arkadaşım değil. Sadece tanıdığını biri. Bacağımın iyileşmesine yardım etti sanırım, anlarsınız ya.”

Abanazer Bolger oğlanın çocukça konuşmalarına fazla kulak asmadan onu tezgahın arkasına götürdü ve ardiyenin kapısını açtı. Burası, düşecekmiş gibi duran ve her biri ıvır zıvırla dolu karton kutularla tıkış tıkış, pcnccrcsiz, küçük bir mekândı. Köşede büyük, eski bir kasa duruyordu. Kemanlarla dolu bir kutu, doldurulmuş ölü hayvanlar, oturma minderi olmayan sandalyeler, kitaplar ve gazeteler vardı.

Kapının yanında ufak bir masa vardı. Abanazer Bolger odadaki tek sandalyeyi çekip oturdu ve Bod ayakta kaldı. Abanazer, Bod'un içinde yarım şişe viski olduğunu gördüğü bir çekmeceyi altüst edip neredeyse bitmiş bir paket damla çikolatalı kurabiye çıkardı ve oğlana ikram etti. Masa lambasını yaktı, broşa, taştaki kırmızı ve turuncu kıvrımlara yeniden baktı ve yılan başlarının ifadesi karşısında duyduğu hafif ürpertiyi bastırarak taşı çevreleyen siyah metal şeridi inceledi. "Bu eski" dedi. "Ve " *-paha biçilmez*, diye düşündü- "muhtemelen çok fazla etmez, ama asla bilemezsin" Bod'un yüzü düştü. Abanazer Bolger güven verici görünmeye çalıştı. "Sana bir peni bile vermeden Önce, bunun çalıntı olmadığını bilmem gerek. Onu annenin şifoniyerinden mi aldın? Müzeden mi aşırdın? Bana söyleyebilirsin. Başını derde sokmam. Sadece bilmem gerek."

Bod başını iki yana salladı. Kurabiyesini kemirdi.

"Öyleyse, nereden buldun?"

Bod cevap vermedi.

Abanazer Bolger broşu elinden bırakmak istemiyordu.

ama onu masanın üstünden oğlana doğru iteledi. "Eğer bana söylcyemiyorsan'" dedi "en iyisi, onu geri al. Her iki tarafta da güven olmalı sonuçta. Seninle iş yapmak güzeldi. Bunu daha ileriye taşlamadığımız için üzgünüm."

Bod endişeli görünüyordu. Sonra, "Onu eski bir mezarda buldum. Ama nerede olduğunu söyleyemem," dedi. Durdu, çünkü Abanazer Bolger'ın yüzündeki arkadaşça ifadenin yerini mutlak açgözlülük ve coşku almıştı.

"Peki, bundan daha var mı orada?"

Bod, "Eğer satın almıyorsanız, başkasını bulacağını. Bisküvi için teşekkür ederim," dedi.

"Acelen var, hı? Annen baban seni bekliyor herhalde?" dedi Bolger.

Oğlan başını iki yana salladı, ama sonra onaylamasına sallamış olmayı diledi.

“Bod beklemiyor demek. İyi." Abanazer Bolger broşu kavradı. “Şimdi, bunu tam olarak nerede bulduğunu söyle. Hı?"

“Hatırlamıyorum” dedi Bod.

’‘Artık çok geç," dedi Abanazer Bolger. “Onun nereden geldiği hakkında biraz düşünmelisin sanırım. Aklına geldiğinde, seninle küçük bir konuşma yapacağız ve bana söyleyeceksin."

Ayağa kalkıp odadan dışarı çıktı ve ardından kapıyı kapadı. Kapıyı büyük bir metal anahtarla kilitledi.

Elini açtı ve broşa bakıp açgözlü bir şekilde gülümsedi.

Dükkan kapısının üstündeki zilden, birisinin içeriye girmiş olduğunu haber veren bir *ding* sesi geldi. Bolger suçlu suçlu baktı, ama kimse yoktu. Gerçi kapı hafif aralıktı; Bolger onu ittirip kapadı, sonra da ek olarak penceredeki levhayı KAPALI yazısı dışarıya bakacak şekilde çevirdi. Sürgüyü çekti. Bugün hiçbir işgüzarın çıkagini istemiyordu.

Sonbahar gününün güneşli havası griye dönmüştü ve kirli vitrine yağmurun hafif patırtısı vuruyordu.

Abanazer Bolger tezgahtaki telefonu açtı ve hafifçe titreyen parmaklarla tuşlara bastı.

‘Turnayı gözünden vurduk Tora,” dedi. “En kısa zamanda buraya gel.”

Bod kilidin döndüğünü duyduğunda tuzağa düştüğünü fark etti. Kapıya asıldı, ama kapı kımıldamadı. Kapana kısıldığı için, somurtuk suratlı adamdan olabildiğince uzaklaşması gerektiğine dair ilk hislerine güvenmediği için kendini aptal gibi hissediyordu. Mezarlığın bütün kurallarını çiğnemişti ve her şey ters gitmişti. Silas ne diyecekti? Ya da Owens’lar? Paniğe kapılmaya başladığını hissetti ve içindeki endişeyi bastırdı. Her şey yoluna girecekti. Biliyordu. Tabii ki, dışarı çıkması gerekiyordu...

İçine kısıldığı odayı inceledi. Masası olan bir ardiyeden birazcık daha fazlasıydı. Tek giriş kapıydı.

Masadaki çekmeceyi açtı, ama antikaları parlatmak için kullanılan küçük boya kutulan ve bir boya fırçasından başka bir şey bulamadı. Boyayı adamın yüzüne atıp, kendisinin kaçmasına yetecek kadar bir süre onu kör

edebilir mi diye merak etti. Bir boya kutusunun kapağını açtı ve parmağını içine batırdı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu kulağının yakınından bir ses.

“Hiçbir şey” dedi Bod, boya kutusunun kapağını sıkıştırıp kutuyu ceketinin kocaman ceplerinden birine atarken.

Liza Hempstock ona baktı, ikna olmamıştı. “Neden buradasın?” diye sordu. “Hem, dışarıdaki o yaşlı yağ çuvalı da kim?”

“Burası onun dükkanı. Ona bir şey satmaya çalışıyordum.”

“Neden?”

“Seni ilgilendirmez.”

Kız burnunu çekti. “Eh,” dedi, “mezarlığa geri dönmelisin.”

“Yapamam. Beni içeri kilitledi.”

“Tabii ki yapabilirsin. Duvardan geç yeter..."

Oğlan başım iki yana salladı. “Yapamam. Bunu yalnızca mezarlıkta yapabilirim, çünkü bebekken bana Mezarlık Özgürlüğünü verdiler.” Elektrik lambasının altındaki kıza baktı. Onu doğru dürüst görmek zordu, ama Bod hayatım ölülerle konuşarak geçirmişti. “Her neyse, sen ne yapıyorsun burada? Mezarlığın dışında işin ne? Gündüz vakti. Hem sen Silas gibi değilsin. Mezarlıkta olman gerekirdi.”

“Mezarlıktakiler için kurallar vardır, kutsanmamış topraklarda yatanlar içinse yoktur. Hiç kimse *bana* nc yapacağımı ya da nereye gideceğimi söylemez ” dedi kız. Kapıya ters ters baktı. “O adamdan hoşlanmadım,” dedi. “Ne yapıyor diye bir bakacağım”

Bir ışık titremesi oldu ve Bod bir kez daha odada tek başına kaldı. Uzak bir gök gürültüsü duydu.

Bolger’ın Antikacı Dükkanfnın dağınık eşyalarla dolu karanlığında, Abanazer Bolger şüpheyle başını kaldırdı; birisinin onu izlediğinden emindi, sonra aptalca davrandığını fark etti. “Oğlan içeride kilitli” dedi kendi kendine, “Ön kapı da kilitli.” Yılantaşını çevreleyen metal tokayı, kazı yapan bir arkeolog kadar nazik ve dikkatli bir şekilde parlatıyordu, siyahlığı silip altındaki parıldayan gümüşü ortaya çıkardı. Tom Hustings iri yan biriydi ve insanları korkutmak gerektiğinde işe yarıyordu, ama Bolger, Hustings’i çağırdığı için pişmanlık duymaya başlamıştı. Ayrıca, onunla işi bittiğinde broşu satmak zorunda olmasından

da pişmanlık duymaya başlıyordu. Özel bir parçaydı. Broş, tezgahtaki minik lambanın altında parladıkça, onun kendisine, yalnızca kendisine ait olmasını daha çok arzuluyordu.

Broşun geldiği yerde daha fazlası vardı gerçi. Oğlan ona söyleyecekti. Oğlan onu oraya götürecekti.

Oğlan...

Bir anda bir şey hatırladı. Broşu istemeye İstemeye bıraktı ve tezgahın gerisindeki bir çekmeceyi açıp, içi zarflar, kartlar ve fişlerle dolu, metal bir bisküvi kutusu çıkardı.

Elini uzatıp, kartvizitten biraz daha büyük bir kart çıkardı. Kenarları siyahtı. Ama üstünde isim ya da adres yoktu. Tam ortaya, kahverengiye dönmüş bir mürekkeple, el yazısıyla tek bir kelime yazılmıştı: *Jack.*

Abanazcr Bolger kartın arkasına, hatırlatıcı olsun diye, kurşunkalem kullanarak ve o minicik, düzgün el yazısıyla kendisi için açıklamalar yazmıştı, ama kartı nasıl kullanacağını, onu kullanarak Jack denen adamı nasıl çağıracağını unutması mümkün değildi. Hayır, çağırmak değil. *Davet etmek.* Onun gibi insanları çağırmazdımz.

Dükkanın dış kapısına vuruldu.

Bolger kartı tezgahın üstüne fırlattı. Kapıya doğru yürüdü ve dışarıya, ıslak öğleden sonraya baktı.

“Çabuk ol” diye seslendi Tom Hustings, “dışarısı berbat. Korkunç. Sırılsıklam oldum.”

Bolger kapının kilidini açtı ve Tom Hustings kapıyı ittirerek içeri girdi, yağmurluğundan ve saçlarından sular süzülüyordu. ’Telefonda söyleyemeyeceğin bu kadar önemli şey de ne?”

“Zengin olduk ” dedi Abanazer Bolger somurtarak. “Bu işte.”

Hustings yağmurluğunu çıkarıp dükkan kapısının arkasına astı. “Neymiş bu? Eline iyi bir çalıntı mal mı geçti?”

"Hazine" dedi Abanazer Bolger. “Hem de iki çeşit.” Arkadaşını tezgahın arkasına götürdü ve küçük lambanın altında broşu gösterdi.

"Eski, değil mi?”

"Çoktaı dönemden ” dedi Abanazer. "Öncesine ait. Druidierin” döneminden. Romalılar gelmeden önceki zamandan kalma. Buna yılantaşı

deniyor. Müzelerde görmüştüm. Böyle bir metal işi görmemiştim ya da bu kadar iyisini. Bir krala ait olmalı. Bunu getiren delikanlı mezarda bulduğunu söylüyor... Bunun gibi şeylerle dolu bir el arabası düşünsene.»

“Yasal yolla yapmaya değebilir” dedi Hustings düşünceli bir şekilde. “Sahipsiz hazine olarak ilan etmek. Bize piyasa değerini ödemek zorundalar ve hâzineye bizim ismimizi vermelerini sağlarız. Hustings-Bolger Mirası”

“Bolger-Hustings ” dedi Abanazer düşünmeden. Sonra devam etti: "Piyasa değerinden daha fazlasını ödeyecek, gerçek parası olan birkaç kişi biliyorum. Onu senin yaptığın gibi ellerinde tutmaları yeter,” -Tom Hustings broşa nazikçe, yavru kediyi okşayan biri gibi dokunuyordu- “o zaman kimse soru sormaz.” Elini uzattı ve Tom Hustings istemeye istemeye broşu ona verdi.

"İki çeşit hazine olduğunu söyledin,” dedi Hustings. "Diğeri ne?”

Abanazer Bolger siyah kenarlı kartı alıp, incelesin diye arkadaşına uzattı. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Arkadaşı başını iki yana salladı.

Abanazer kartı’ tezgaha bıraktı. "Birisi başka birisini

’ Kclt çoktaılığında, antik topluluklardaki rahip sınıfı, *-çn* arıyor”

“Yani?”

“Duyduğuma göre/’ dedi Abanazer Bolger, “o başka birisi bir oğlan/’

“Her yerde oğlan var,” dedi Tom Hustings. “Etrafta dolaşıp duruyorlar. Başlarını derde sokuyorlar. Onlara katlanamıyorum. öyleyse, birisi belli bir oğlanı mı arıyor?” “Bu delikanlı onunla aynı yaşlardaymış gibi görünüyor. Üzerinde... eh, nasıl giyindiğini göreceksin. Ve bunu bulmuş. O olabilir.”

“Ve eğer oysa?”

Abanazer Bolger kartı kenarından tutup kaldırdı ve kenarını hayali bir alevin üzerinde gezdiriyormuş gibi, yavaşça öne arkaya salladı. “İşte sana yatağın yolunu gösterecek mum geliyor...” diye başladt.

işte kafanı uçuracak balta geliyor,[4]” diye tamamladı Tom Hustings düşünceli bir şekilde. “Ama bak. Eğer Jack denen adamı ararsak, çocuğu kaybederiz. ve çocuğu kaybedersek, hazine elimizden kaçar.”

İki adam konuyu enine boyuna konuştular; çocuğu ihbar etmenin avantaj ve dezavantajlarını tartıştılar, zihinlerinde büyüyüp, değerli eşyalarla dolu devasa bir yeraltı mağarasına dönüşmüş olan hâzineyi almanın olumlu ve olumsuz yönlerini tarttılar. Bu sırada Abanazer tezgahın altından bir şişe mürdüm erikli cin çıkarıp, [4]beyin faaliyetlerine yardımcı olsun diye[4] birer duble içki koydu.

Liza çok geçmeden onların bir fırıldak gibi aynı şeylerin etrafında ileri geri giden ve dönüp duran, hiçbir sonuca ulaşmayan tartışmalarından sıkılıp ardiyeye geri döndü. Orada gözlerini sımsıkı kapamış, yumruklarını sıkmış, sanki dişi ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturmuş ve nefesini tutmaktan neredeyse morarmış bir halde odanın ortasında duran Bod'Ia karşılaştı.

“Şimdi ne yapıyorsun?” diye sordu umursamadan.

Bod gözlerini açtı ve rahatladı. “Görünmez olmaya çalışıyorum” dedi.

Uza burnunu çekti. “Bir daha dene/’ dedi.

Bod denedi, bu sefer nefesini daha uzun tuttu.

“Kes şunu," dedi Liza ona. “Yoksa patlayacaksın."

Bod derin bir nefes alıp, iç geçirdi. “Olmuyor,” dedi. “Belki ona bir taşla vurup kaçabilirim.” Odada taş yoktu, bu yüzden renkli camdan bir kâğıt ağırlığını aldı ve onu Abanazer Boiger’ı olduğu yerde durduracak kadar sert atıp atamayacağını düşünerek eliyle tarttı.

“Şimdi iki tane oldular” dedi Liza. “Eğer biri seni yakalayamazsa, diğeri yakalayacaktır. Sana broşu bulduğun yeri göstertip, sonra da mezarı kazarak hâzineyi alacaklarını söylüyorlar,” Liza onların tartıştıkları diğer konulardan da, siyah kenarlı karttan da bahsetmedi. Başını iki yana salladı. “Neden böylesine aptalca bir şey yaptın ki? Mezarlıktan ayrılmakla ilgili kuralları biliyorsun. Sadece bela aramaktır bu.”

Bod çok Önemsiz ve çok aptal hissetti. “Sana mezar taşı almak istiyofdum,” diye itiraf etti küçük bir sesle. “Çok para tutacağını düşündüm. Bu yüzden, sana mezar taşı almak için broşu o adama satacaktım.”

Kız bir şey söylemedi.

“Kızdın mı?”

Liza başını İki yana salladı. “Beş yüz yıldır benim için yapılan ilk güzel şey bu!” dedi hafif bir goblin gülümsemesiyle. “Neden kızgın olayım ki?” Sonra. “Görünmez olmaya çalışuken ne yapıyorsun?” dedi.

“Bay PcNvorth’ün bana söylediğini. *’Ben boş bir geçidim, boş bir kapı aralığıyım, hiçbir şeyim. Gözler beni göremeyecek, bakışlar üstümden süzülüp gidecek*Ama hiç işe yaramıyor.”

“Çıinkü sen canlısın," dedi Lıza burnunu çekerek. “Asıl fark edilmek için mücadele etmek zorunda olan biz ölülerin işine yarayan şeyler vardır, ama bunlar sizlerin asla işine yaramaz.”

Kollarını kendine dolayıp öne arkaya sallanmaya başladı, sanki bir şeyi tartışıyor gibiydi. Sonra, “Benim yüzümden bu işe bulaştın... Buraya gel Nobody Owens” dedi.

Bod o minicik odada ona doğru bir adım attı ve kız soğuk elini oğlanın alnına götürdü. Bod tenine ıslak bir ipek eşarp değmiş gibi hissetti.

“Şimdi," dedi. “Belki sana bir iyilik yapabilirim."

Bunun ardından kendi kendine homurdanmaya başladı; Bod’un çıkaramadığı bir şeyler mırıldanıyordu. Sonra anlaşılır bir şekilde ve yüksek sesle konuştu:

"Boşluk ol. toz ol. riiya ol. rüzgar ol

Gece ol. karanlık ol. dilek ol. akıl ol.

Şimdi göriinmeksizin kay, *süzül, kımılda,*

Yukarıda, *aşağıda, ortada, arada"*

Kocaman bir şey Bod’a dokunup onu baştan aşağı süpürdü ve oğlan ürperdi. Bütün tüyleri diken diken oldu. Bir şeyler değişmişti. “Nc yaptın öyle?" diye sordu.

“Yalnızca yardım eli uzattım sana," dedi. “Ölü olabilirim, ama ölü bir cadıyım, unuttun mu? Biz unutmayız."

“Ama..."

"Sus," dedi. “Geri geliyorlar."

Anahtar ardiyenin kilidinde tıngırdadı. “Kadı bakalım küçük ahbap," dedi Bod’un daha önce kesinlikle duymadığı bir ses, “eminim hepimiz iyi arkadaş olacağız.” Tom Hustings kapıyı ittirerek açtı. Sonra kapının girişinde durup etrafa bakındı, aklı karışmış gibiydi. Hustings kızılkahverengi saçlı, koyu kırmızı burunlu ve iri, çok iri bir adamdı. “Hey. Abanazer? Onun burada ~oiduğunu söylediğini sanıyordum?”

“Söyledim,[11] dedi Bolgc’r adamın arkasından.

“Eh, ondan eser yok.’[1]

Bolger ın yüzü kırmızı adamın gerisinden gözüktü ve odaya göz attı. “Saklanıyor” dedi doğruca Bod’un durduğu yere bakarak. “Saklanmanın bir faydası yokdiye ilan etti yüksek sesle. “Seni görebiliyorum. Hadi çık dışarı.”

İki adam küçük odaya girdi ve Bod ikisinin arasında hiç kımıldamadan durup, Bay PeWorth’ün derslerini düşündü. Tepki vermedi, kıpırdamadı. Adamların onu görmeksizin bakışlarının üstünden süzülüp gitmesine izin verdi.

“Çağırdığımda dışarı çıkmış olmayı dileyeceksin” dedi Bolger ve kapıyı çarparak kapadı. “Pekala” dedi Tom Hustings ’c. “Sen kapıyı tut ki geçemesin.” Bunu söyler söylemez odanın etrafında dolanmaya başladı, eşyaların arkasına baktı, beceriksizce eğilip masanın altını kontrol etti. Doğrudan Bod’un yanından geçip büfeyi açtı. “Şimdi seni gördüm!” diye bağırdı. “Çık dışarı!”

Liza kıkırdadı.

1

Dört ana vücut sıvısını (san safra, kara safra, kan ve balgam) dört ana elementle (hava, ateş, toprak, su) birleştiren ve bunu insan mizacıyla İlişkilendiren tıp teorisi, *-çn*

2

Humors. Hem vücut sıvısı hem dc mizaç anlamında kullanılır, -f»

3

İngiliz tarihindeki önemli günlerin akılda kalması için yazılmış

iki dizelik tekerlemelerden birinin ilk dizesi. [Fatih William bin

altmış altı, Saksonlara kötü oyunlar oynadı.] -çti

4

İngiltere’de, idamların yapıldığı dönemde, idam edilmeyi bekleyen mahkumlara söylenen bir tekerleme. *~çn*

“O neydi öyle?” diye sordu Tom Hustings etrafında dönerek.

“Ben bir şey duymadım,” dedi Abanazer Bolger.

Liza yeniden kıkırdadı. Dudaklarını birleştirip üfledi ve ıslık gibi başlayan, sonra da uzak bir rüzgarın sesine benzeyen bir ses çıkardı. Küçük odadaki elektrik lambaları titreşip vızıldadı, sonra da söndü.

“Kahrolası sigortalar,” dedi Abanazer Bolger. “Hadi boşa zaman harcıyoruz”

Anahtar kilitte tıkırdadı ve Liza ile Bod odada yalnız kaldılar.

“Kaçtı” dedi Abanazer Bolger. Bod kapıdan onu duyabiliyordu şimdi. “Öyle bir odadan. Saklanıyor olabileceği hiçbir yer yoktu. Saklansaydı görürdük.”

“Jack denen adam bundan hoşlanmayacak.”

“Kim söyleyecek ki?”

Bir duraksama oldu.

“Baksana, Tom Hustings. Broş nereye kayboldu?” “Mımm? O mu? Burada. Onu muhafaza ediyordum.” “Muhafaza etmek mi? Cebinde? Bana sorarsan, onu muhafaza etmek için tuhaf bir yer. Daha çok onunla kaçmayı ptanlıyormuşsun gibi geldi bana... benim broşumu alıkoymayı planlıyormuşsun gibi.”

“Senin broşun mu Abanazer? *Senin* broşun? Bizim broşumuz demek istedin herhalde.”

“Bizimmiş, ne demezsin. Onu oğlandan aldığımda senin burada olduğunu hatırlamıyorum.”

“Jack denen adam için muhafaza bile edemediğin oğlanı mı kastediyorsun? Aradığı oğlanın *sende* olduğunu ve sonra da *senin* onun gitmesine izin verdiğini öğrenirse neler yapacağını düşünebiliyor musun?”

“Muhtemelen aynı oğlan değildir. Dünyada bir sürü oğlan var, aradığının o olma ihtimali nedir ki? Bahse girerim, sırtımı döndüğümde arka kapıdan sıvıştı.” Sonra tiz, dalkavuk bir sesle, “Jack denen adam konusunda endişelenme Tom Hustings. Onun başka bir oğlan olduğuna eminim. Yaşlı zihnim bana oyunlar oynuyor. Hem, mürdüm erikli cinimiz de neredeyse bitmiş; iyi bîr İskoç viskisi içmek ister misin? Arka odada viski var. Bir dakika bekle burada,” dedi.

Ardiye kapısı açıldı ve Abanazer Bolger içeri girdi. Elinde bir baston ve fener vardı; yüzü Öncekinden dc ekşi görünüyordu.

“Şayet hâlâ buradaysan/’ diye homurdandı aksi aksi, “kaçmayı düşünme bile. Polisleri aradım, bunu yaptım.” Çekmecenin altüst edilmesiyle ortaya önce yan dolu bir viski şişesi, sonra da minik bir siyah şişe çıktı. Abanazer büyük şişenin içine ufak olandan birkaç damla döktü ve minik şişeyi cebine koydu. “Benim broşum, yalnızca benim,” diye homurdandıktan sonra, “geliyorum Tom!” diye hırladı.

Bod’u görmeden karanlık odaya şöyle bir baktı ve viskiyi önünde tutarak ardiyeden ayrıldı. Kapıyı ardından kilitledi.

Kapıdan, “Hadi bakalım,” diyen Abanazer Bolger’m sesi geldi. “Bardağını ver Tom. İyi bir İskoç viskisi adamı diriltir. Tamam de.”

Sessizlik oldu. “Ucuz içki bu. Sen içmiyor musun?”

“O cin iç organlarıma İşledi. Midemin sakinleşmesine izin ver hele...” Sonra devam etti: “Şimdi... Tom! Benim broşuma ne yaptın?”

“Yine mi *senin* broşun oldu? Dur... sen ne... içkime bir şey koydun seni küçük solucan!”

“Koyduysam ne olmuş? Neler planladığını yüzünden okuyabiliyordum Tom Hustings. Seni hırsız.”

Ardından birkaç bağnşma, birkaç çarpışma sesi ve sanki ağır mobilyalar devrilıyormuş gibi yüksek gümbürtüler...

... sonra sessizlik geldi.

Liza, “Çabuk. Seni buradan çıkaralım,” dedi.

“Ama kapı kilitli.” Kıza baktı. “Yapabileceğin bir şey var mı?”

“Benim mi? Seni kilitli bir odadan çıkaracak hiçbir büyüm yok çocuk.”

-Bod çömelip anahtar deliğinden dışarı baktı. Bir şey göremedi; anahtar kilitteydi. Bod düşündü ve sonra bir anlığına gülümsedi, yüzü ampul gibi aydınlandı. Bir sandıktan buruşmuş bir gazete çekip onu elinden geldiğince düzeltti ve sadece bir köşesini kendi tarafında bırakarak kapının altından ittirdi.

“Ne işler çeviriyorsun?” dedi Liza sabırsızca.

“Kalem gibi bir şeye ihtiyacım var. Ama daha ince...” dedi. ‘Hadi bakalım” Masanın üstünden ince bir boya fırçası aidi ve arkasını kilide

soktu, sağa sola oynattı ve biraz daha ittirdi. Anahtar kilitten çıkıp da gazetenin üstüne düştüğünde boğuk bir çınlama sesi geldi. Bod kapının altından gazeteyi geri çekti; anahtar gazetenin üstündeydi.

Liza sevinçle kahkaha attı. “Çok zekice genç adam,” dedi. “Buna akıl denir.”

Bod anahtarı deliğe sokup döndürdü ve ardiye kapısını ittirerek açtı.

Kalabalık antikacı dükkanının ortasında, yerde iki adam yatıyordu. Mobilyalar kesinlikle düşmüştü; mekânın içinde parçalanmış saat ve sandalyelerin oluşturduğu bir kargaşa vardı ve bunun ortasında Tom Hustings’in iriyarı bedeni Abanazer Bolger’ın ufak tefek bedeninin üstünde yatıyordu. İkisi de kımıldamıyordu.

“Ölmüşler mi?” diye sordu Bod.

“Ne yazık ki hayır” dedi Liza.

Adamların yattığı yerin yanında parlak gümüş bir broş duruyordu. Broşun üstünde pençeler ve yılan başlarıyla tutturulmuş, yakut kırmızısıturuncu şeritli bir taş vardı ve yılan başlarına zafer, hırs ve tatmin ifadesi hakimdi.

Bod broşu, daha Önceden cam kâğıt ağırlığını, boya fırçasını ve küçük boya kutusunu koyduğu cebine koydu.

“Bunu da al" dedi Liza.

Bod bir tarafında el yazısıyla *Jack* yazan siyah kenarlı karta baktı. Kart onu rahatsız etti. Onda tanıdık bir şey vardı, eski hatıraları harekete geçiren, tehlikeli bir şey. “İstemiyorum.”

“Bunu burada, onların yanında bırakamazsın ” dedi Liza. "Sana zarar vermek için bunu kullanacaklardı.”

“İstemiyorum ” dedi Bod. "O kötü bir şey. Yak onu.”

“Hayır!” dedi Liza nefes nefese. “Yapma. Bunu yapmamalısın.”

“Öyleyse onu Silas’a veririm," dedi Bod. Ona mümkün olduğunca az dokunabilsin diye küçük kartı bir zarfa koydu ve zarfı eski bahçıvan ceketinin iç cebine, kalbinin yanına yerleştirdi.

Üç yüz kilometre uzakta, Jack denen adam uykusundan uyandı ve havayı kokladı. Aşağı kata indi.

“Ne oldu?” dedi büyükannesi ocağın üstündeki büyük, demir kabı karıştırırken. “Neden böyle tuhaf davranıyorsun şimdi?”

“Bilmiyorum,” dedi Jack denen adam. “Bir şeyler oluyor... ilginç bir şeyler.” Ve sonra dudaklarını yaladı. “Güzel kokuyor” dedi. “Çok güzel.”

Şimşek, parke taşlı caddeyi aydınlattı.

Bod yağmurun altında Eski Şehir’de aceleyle koşuşturuyordu; tepeden yukarı, mezarlığa gidiyordu. O ardiyedeyken gri gün akşama dönmüştü ve sokak lambalarının altında kıvrılan tanıdık gölgeyi görmek onu şaşırtmadı. Bod duraksadı ve gece karası kadifenin çırpıntısı insan şekline dönüştü.

Silas kollarını kavuşturmuş, önünde duruyordu. Sabırsızca öne çıktı.

“Eee?” dedi.

Bod. “Özür dilerim Silas ” dedi.

“Beni hayal kırıklığına uğrattın Bod.” dedi Silas ve başını iki yana salladı. “Uyandığımdan beri seni arıyorum. Her tarafından bela kokusu yayılıyor. Ve buraya, canlıların dünyasına çıkmana iznin olmadığını biliyorsun."

“Biliyorum. Üzgünüm." Yağmur oğlanın yüzünden gözyaşları gibi akıyordu.

“Öncelikle seni güvenli bir yere götürmeliyiz.” Silas aşağı uzanıp canlı çocuğu pelerininin içine sardı ve Bod yerin ayaklarının altından kaydığını hissetti.

“Silas" dedi.

Silas cevap vermedi.

“Biraz korktum,” dedi Bod. “Ama işler çok kötüleşirse gelip beni alacağını biliyordum. Liza da oradaydı. Çok yardım etti.”

“Liza mı?” Silas’ın sesi keskindi.

“Cadı. Kimsesizler Mezarlığfndaki "

“Ve sana yardım ettiğini söylüyorsun?”

“Evet. Özellikle dc Görünmez olmama. Sanırım artık yapabiliyorum."

Silas homurdandı. “Olan biten her şeyi eve vardığımızda anlatırsın." Şapelin yanına inene kadar Bod sessiz kaldı. Yağmur artıp da yerdeki su birikintilerinden su sıçramaya başladığı sırada içeri, boş salona girdiler.

Bod siyah kenarlı kartın olduğu zarfı çıkardı. “Şey” dedi. “Bunu alınan gerektiğini düşündüm. Eh, aslında, Liza düşündü."

Silas zarfa baktı. Sonra onu açıp kanı çıkardı, karta baktı ve arkasını çevirip Abanazer Bolger’ın minik el yazısıyla kendine yazdığı, kartın tam olarak nasıl kullanılacağını açıklayan notu okudu.

“Bana her şeyi anlat” dedi.

Bod o günle ilgili hatırlayabildiği her şeyi anlam. Sonunda, Silas başını yavaşça, düşünceli bir şekilde iki yana salladı.

“Başım belada mı?” diye sordu Bod.

“Nobody Owens,” dedi Silas. “Hem de nasıl belada. Ancak, ne gibi bir azar ya da ceza gerekiyorsa bunu anne babanın yapmasına izin vermeliyim sanırım. Bu sırada da bundan kurtulmalıyım.”

Siyah kenarlı kart kadife pelerinin içinde yok oldu ve sonra Silas da, kendi türüne has bir davranışta, gözden kayboldu. Bod ceketi başına çekip tepenin başına, Frobisher’ın anıtmezarına giden kaygan patikalardan tepeye tırmandı. Ephraim Pettyfer’jn tabutunu kenara çekip aşağı, aşağı ve daha aşağı indi.

Broşu kadeh ve bıçağın yanına yerleştirdi.

“Alın bakalım,” dedi. “Her yeri parlatıldı. Güzel görünüyor.” GERİ GELİR, dedi Bekçi dumanlı sesinde bir tatminle. DAİMA GERİ GELİR.

(Jzun bir gece olmuştu.

Bod uykulu bir halde ve biraz da tereddütle yürüyordu; güzel isimli Bayan Liberty Roach’un (*Harcadığı şeyler artık yok, verdiği şeyler daima onunla birlikte. Ey Okuyucu, Hayırsever Of)* küçük lahdini. Mahallenin Fırıncısı Harrison Westwood ve eşleri Marion ile Joan’un ebedi istirahatgahlarını geçip Kimsesizler mezarlığı’na geldi. Bay ve Bayan Owens, çocuk dövmenin yanlış olduğu kararına varılmadan birkaç yüzyıl önce ölmüşlerdi ve o gece Bay Owens görevi olarak gördüğü şeyi üzülerek yerine getirmişti. Bod’un poposu inanılmaz acıyordu, ama Bayan Owens’ın yüzündeki o üzüntülü ifade Bod’un canını dayaktan daha kötü yakmıştı.

Kimsesizler Mezarlığının sınırını çizen demir parmaklıklara vardı ve aralarından süzüldü.

‘‘Merhaba?” diye seslendi. Cevap gelmedi. Akdiken ağacının orada fazladan bir gölge bile yoktu. “Umanın, senin de başını belaya sokmamışımdır dedi.

Ses yoktu.

Bahçıvan kulübesinde pantolonunu çıkarmış -gri kefeniyle daha rahattı- ama ceketi bırakmamıştı. Ceplerinin olması hoşuna gitmişti.

Pantolonu geri götürmek için barakaya gittiğinde, duvarda asılı küçük orağı almıştı. Onunla Kimsesizler Mezarlığı’ndaki ısırganlarla kaplı yere saldırdı ve yerde yalnızca kaşındıran saplar kalana dek ısırganları kesti, biçti ve iyice temizledi.

Cebinden boya kutusu ve boya fırçasıyla birlikte, içinde bir sürü parlak renk olan büyük, cam kâğıt ağırlığını

çıkardı.

Fırçayı boyaya batırdı, kâğıt ağırlığının üstüne kahverengi boyayla, özenle şu harfleri...

E H

onların altına da şunu yazdı...

unutmuyoruz

Kısa süre sonra yatma vakti geldi; bir süreliğine, yatma vaktini geçirmek onun için pek de akıllıca olmazdı.

Kâğıt ağırlığını bir zamanlar ısırganla kaplı olan yere bıraktı ve onu Liza'nın başının bulunduğunu tahmin ettiği kısma yerleştirdi. Bir an durup eserine baktıktan sonra parmaklıklardan geçti ve daha da az tereddütle tepenin yukarısına doğru yola koyuldu.

"Fena değil," dedi Kimsesizler Mezarlığından şımarık bir ses. "Hem de hiç fena değil."

Ancak Bod bakmak için geriye döndüğünde, orada kimsecikler yoktu.

BÖLÜM 5

Ölülerin Dansı

Bir şey oluyordu, Bod bundan emindi. Onu soğuk kış havasında, yıldızlarda, rüzgarda, karanlığın içinde hissediyordu. O, uzun geceler ve geçip giden günlerin ritminde vardı.

Bayan Owens, Bod'u Owens'ların küçük lahdinden dışarı kovaladı. "Hadi git buradan." dedi. "Yapmam gereken işler var."

Bod annesine baktı. "Ama dışarısı soğuk," dedi.

"Öyledir herhalde" dedi Bayan Owens, "mevsimlerden kış. Öyle olması gerekir." Sonra kendi kendine söylendi: "Şimdi... ayakkabılar. Şu elbiseye bak... kenarlarının bastırılması gerek. Ve örümcek ağları... her yerinde örümcek ağı var, Tanrı aşkına." Ve tekrar Bod'a dönüp, "Sen git " dedi, "yapmam gereken bir sürü iş var, ayak altında dolaşma."

Sonra kendi kendine şarkı söylemeye başladı; bu Bod'un daha önce duymadığı bir beyitti.

"Zengini, fakiri, çıkın yerlerinizden dışarı.

Gelip de edin Ölülerin Dansı'nı."

"O ne?" diye sordu Bod, ama yanlış bir şey söylemişti, çünkü Bayan Owens ona fırtına bulutları kadar kara bir bakış fırlattı ve o hoşnutsuzluğunu daha şiddetli bir şekilde gösteremeden Bod aceleyle lahitten çıktı.

Mezarlık soğuktu, soğuk ve karanlık, ve yıldızlar da gideli çok olmuştu. Sarmaşıklarla kaplı Mısır Yolu'nda gözlerini kısmış, yeşilliğe hakan Slaughter Ana^Tnın yanından geçti.

"Senin gözlerin benimkinden genç, delikanlı," dedi. "Hiç çiçek görebiliyor musun?"

"Çiçek mi? Kışın?"

"Öyle bakma bana delikanlı dedi kadın. "Her şey zamanı gelince çiçeklenir. Tomurcuklanır, açar, çiçeklenir ve solar. Her şeyin bir zamanı vardır." Kadın pelerininin ve başlığının içine iyice sokuldu ve şöyle dedi: *"Çalışma zamanı* ve *oyun zamanı,*

*Ölülerin Dansı*7?ı *etme zamanı, Hu evlat?"* "Bilmiyorum" dedi Bod. "Ölülerin Dansı nedir?" Ama Slaughter Ana çoktan sarmaşıkların arasına dalmış ve gözden kaybolmuştu.

"Ne tuhaf" dedi Bod yüksek sesle. Hareketli Bartleby anıtmezarının içinde sıcaklık ve refakat aradı, ama Bartleby ailesinin -yedi neslin de- o gece ona ayıracak vakitleri yoktu. En yaşlısından (ö. 1831) en gencine (ö. 1690) kadar hepsi temizlik yapıyor ve etrafı topluyorlardı.

Öldüğünde on yaşında olan Fortinbras Bartleby *("Tükenip gittim* işte " demişti Bod'a. O da yıllarca Fortinbras'm aslanlar ya da ayılar tarafından yendiğini sanmıştı yanlışlıkla ve bunun sadece bir hastalık olduğunu öğrenince müthiş haya) kırıklığına uğramıştı) Bod'dan Özür diliyordu şimdi.

"Oynamak için işimizi bırakamayız Bod Efendi. Çünkü y*arın gece* çok yakında gelecek. Ne kadar sık söyleyebilirsin ki bunu?"

"Her gece," dedi Bod. "Yarın gece *daima* gelir."

“Bu öyle değil ama” dedi Fortinbras. “Çıkmaz ayın son çarşambası gelir ya da balık kavağa çıktığında.” “Guy Fawkes Gecesi değil ” dedi Bod, “Cadılar Bayramı da değil. Noel ya da Yılbaşı da.”

Fortinbras üçgen şeklindeki çilli yüzünü neşeyle dolduran kocaman bir gülümsemeyle gülümsedi.

“Hiçbiri değil,” dedi. *“Bu,* özel bir gece.”

“İsmi ne?” diye sordu Bod. “Yarın ne olacak?”

“En iyi gündür,” dedi Fortinbras. Bod, eğer (sadece yirmi yaşında olan) büyükannesi Louisa Bartleby onu yanına çağırıp kulağına kesin bir şekilde bir şeyler söylemeseydi Fortinbras’ın sözlerine devam edeceğinden emindi.

“Hiçbir şey,” dedi Fortinbras. Sonra da Bod’a dönüp, “Üzgünüm. Şimdi çalışmanı gerek,” dedi. Bir bez parçası alıp tozlu tabutunun kenarını parlatmaya başladı. “La la la, diye şarkı söyledi. “La la la, *ump*Her

‘ump’ deyişinde elinde beziyle tüm vücudunu çılgınca sallıyordu.

“O şarkıyı söylemeyecek misin?”

“Hangi şarkıyı?”

“Herkesin söylediğini?”

“Ona vakit yok,” dedi Fortinbras. *“Yarın* geliyor, yarın geliyor ne de olsa.”

“Vakit yok,” dedi ikizlerini doğururken ölmüş olan Louisa. “Sen kendi işine bak.”

Ve o tatlı, berrak sesiyle şarkıyı söyledi:

“Tek tek herkes duyup duracak Gelip Ölülerin Dansı’ nı yapacak.”

Bod harap durumdaki küçük kiliseye yürüdü. Taşların arasından süzülerek mahzene girdi ve orada oturup Sİ-las’ı bekledi. Üşümüştü, evet, ama soğuk Bod’un canını sıkmıyordu, pek değil: Mezarlık onu kucaklıyordu ve ölüler soğuğa aldırmazdı.

Koruyucusu gecenin ilerleyen saatlerinde geri döndü; yanında büyük bir plastik torba vardı.

“Onun içinde ne var?”

“Kıyafetler. Senin için. Dene bakalım.” Silas torbadan Bod’un kefeninin renginde gri bir kazak, bir kot pantolon, iç çamaşırı ve açık yeşil spor ayakkabılar çıkardı. “Bunlar ne için?”

“Yani, giymek dışında mı? Eh, öncelikle, yeterince büyüdüğünü düşündüm -kaç oldun, on mu? Normal, canlı insanların kıyafetlerini giymen daha mantıklı olur. Bir gün onları giymek zorunda kalacaksın, öyleyse neden bu alışkanlığı ;imdi edinmeyesin ki? Aynı zamanda kamuflaj İçin de kullanılabilirler.”

“Kamuflaj nedir?”

“Eğer bir şey yeterince başka bir şey gibi görünüyorsa, izleyen insanlar neye baktıklarını bilmezler.”

“Ah. Anladım. Sanırım,” Bod kıyafetleri giydi. Ayakkabı bağcıkları ona birazcık sorun çıkarınca Silas onları nasıl bağlayacağını göstermek zorunda kaldı. Bu iş Bod’a müthiş karmaşık göründü ve Silas’ı memnun edene kadar bağcıkları tekrar tekrar bağlamak zorunda kaldı. Ancak ondan sonra sorusunu sormaya cesaret etti.

“Silas. Ölülerin Dansı ne?”

Silas kaşlarını kaldırdı ve başını yana eğdi. “Nereden duydun bunu?”

“Mezarlıktaki herkes bundan bahsediyor. Sanırım yarın gece olacak bir şey. Ölülerin Dansı ne?”

“Bir dans ” dedi Silas.

“Herkes Ölülerin Dansını etmeli," dedi Bod hatırlayarak. “Sen o dansı ettin mi? Nasıl bir dans?”

Koruyucusu ona siyah göletlere benze*y*en gözlerle baktı ve, “Bilmiyorum. Pek çok şey biliyorum Bod, çünkü çok uzun zamandır geceleri bu dünyada geziyorum, ama Ölülerin Dansı’m etmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. O dansı etmek için canlı ya da ölü olman gerek -ve ben ikisi do.değilim” dedi.

Bod ürperdi. Koruyucusunu kucaklamak, ona sanlıp onu asla terk etmeyeceğini söylemek isledi, ama bu imkânsızdı. Silas’a, bir ay ışınını tutabileceğinden daha fazla sarılamazdı; koruyucusu maddesel olmadığı için değil, bunu yapmak yanlış olacağı için. Bir yanda sarılabileceğiniz insanlar vardı, bir yanda da Silas.

Koruyucusu Bod’u dikkatle inceledi -yeni kıyafetleri içinde bir oğlan. “İş görür.” dedi. “Tüm hayatın boyunca mezarlığın dışında yaşamış gibi görünüyorsun artık.” Bod gururla gülümsedi. Sonra gülümsemesi soldu ve bir kez daha sıkıntılı göründü. “Ama sen hep burada olacaksın Silas,

değil mi? Ben de islemedikçe hiçbir zaman buradan ayrılmak zorunda değilim?”

“Her şeyin zamanı vardır ” dedi Silas ve o gece başka bir şey söylemedi.

Bod ertesi gün erkenden uyandı. Güneş gümüş bir para gibi, gri kış göğünde yükselmişti. Gün boyunca uyumak, tüm kışı tek bir uzun gece gibi geçirmek ve güneşi hiçbir zaman görmemek çok kolaydı. Bu yüzden her gece uyumadan önce, gün ışığında uyanıp Owens’Iann rahat lahdinden çıkacağına dair kendi kendine söz veriyordu.

Havada farklı bir koku vardı, keskin ve çiçeksi. Bod kokuyu takip ederek tepeden yukarıya, Mısır tarzı duvarları, heykelleri ve hiyeroglifleri gizleyen dolaşık, her daim yeşil kış sarmaşığının bir çağlayan gibi sarktığı yere, Mısır Yolu’na geldi.

Güzel kokunun en yoğun olduğu yer burasıydı, Bod bir an kar yağmış olabilir mi diye merak etti, çünkü yeşilliğin üzerinde beyaz öbekler vardı. Bod bir öbeği daha yakından inceledi. Beş taç yaprağı olan küçük çiçeklerden oluşuyordu, ve tam bu güzel kokuyu içine çekmek için başını iyice eğmişti ki, patikadan gelen ayak sesleri duydu.

Bod sarmaşığın içine karışıp Görünmez oldu ve izledi. Hepsi canlı, üç adam ve bir kadın patikadan çıkıp Mısır Yolu’na geldiler. Kadının boynunda gösterişli bir zincir vardı.

"Bu mu?” diye sordu.

"Evet. Bayan Caraway,” dedi adamlardan biri -tombul, kır saçlı ve tıknefes olanı. Diğer adamlar gibi o da büyük, boş bir hasır sepet taşıyordu.

Kadın hem kararsız hem de aklı karışmış görünüyordu. "Eh, siz öyle diyorsanız” dedi. "Ancak, bundan bir şey anladığımı söyleyemeyeceğim.” Çiçeklere baktı. “Şimdi ne yapıyorum?”

Adamların en ufak tefek olanı hasır sepetinin içine uzanıp kararmış bir gümüş makas çıkardı. “Makas, Bayan Belediye Başkanı.” dedi.

Kadın makası alıp çiçek öbekleri kesmeye başladı ve üç adam da sepetleri çiçeklerle doldurmaya başladılar.

“Bu,” dedi Belediye Başkanı Bayan Caraway bir süre sonra, “tam anlamıyla saçmalık.”

“Bu” dedi şişman adam, “bir *gelenek*”

“Tam anlamıyla saçmalık ” dedi Bayan Caraway ama beyaz çiçekleri kesip hasır sepetlere atmayı sürdürdü. Birinci sepeti doldurduklarında, “Bu kadarı yetmez mi?” diye sordu.

“Dört sepeti de doldurmalıyız," dedi daha ufak tefek olan adam, “sonra da Eski Şehir’deki herkese bir çiçek vermeliyiz.”

“Bu nasıl bir gelenek böyle?" dedi Bayan Caraway. “Benden önceki Bay Belediye Başkam’na sordum ve böyle bir şeyden hiç haberi olmadığını söyledi.” Sonra, “Sanki birisi bizi izliyormuş gibi geliyor mu size de?” diye sordu.

“Ne?” dedi şimdiye kadar konuşmamış olan üçüncü adam. Sakalı, sarığı ve iki hasır sepeti vardı. “Hayaletleri mi kastediyorsunuz? Hayaletlere inanmam ben.”

“Hayaletler değil ” dedi Bayan Caraway. “Sadece biri bakıyormuş gibi geldi.”

Bod sarmaşığın içine daha fazla gömülme isteğiyle savaştı.

“Önceki Bay Belediye Başkanı’nın bu geleneği bilmemesi normal,” dedi sepeti hemen hemen dolmuş olan tombul adam. "Kış çiçekleri sekiz yıldan sonra ilk defa açtı ”

Hayaletlere inanmayan sakallı ve sanklı adam sinirli sinirli etrafa bakınıyordu.

“Eski Şehir’deki herkese bir çiçek düşer,” dedi ufak tefek adam. ‘’Erkeği, kadını, çocuğu.” Sonra da yavaşça, sanki çok u/un zaman önce Öğrenmiş olduğu bir şeyi hatırlamaya çalışırmış gibi, *“Gideni, kalanı*, *hepsi eder Ölülerin Dansı nı’’* dedi.

Bayan Caraway burnunu çekti. “Amma da saçma.” dedi ve çiçekleri kesmeye devam etti.

Öğleden sonra akşam karanlığı erkenden çöktü ve saat dört buçukta gece oldu. Bod mezarlığın patikalarında dolanarak konuşacak binlerini aradı, ama etrafta kimsecikler yoklu. Liza Hempstock’un etrafta olup olmadığına bakmak için Kimsesizler Mezarltğı’na İndi, ama orada da kimse yoktu. Owens’Iarın iahdine geri gitti, ama orayı da terk edilmiş buldu: Ne babası ne de Bayan Owens ortalarda görünüyordu.

İşte o zaman paniğe kapılmaya başladı, düşük düzeyde bir panik. On yıldır ilk kez. hep evi olarak düşüne-, geldiği yerde kendini terk edilmiş

hissediyordu. Tepeden aşağıya, eski şapele koştu ve Silas'ı bekledi.

Silas gelmedi.

"Belki de kaçırdım onu" diye düşündü Bod, ama buna inanmıyordu. Tepenin en başına çıktı ve baktı. Yıldızlar soğuk gökyüzünde asılıydı, aşağıdaysa şehrin desenli ışıkları uzanıyordu, sokak lambaları, arabaların farları ve hareket halindeki şeylerin ışıkları. Mezarlığın ana girişine ulaşana dek tepeden aşağı ağır ağır yürüdü ve orada durdu.

Müziği duyabiliyordu.

Bod her tür müziği dinlemişti: dondurma kamyonetinin tatlı melodilerini, işçilerin radyolarında çalan şarkıları, Claretty Jake'in tozlu kemanıyla çaldığı ezgileri. Ama daha önce böyle bir şeyi hiç duymamıştı: bir dizi derin

dalga, sanki bir şeyin başlangıcındaki müzik gibi, bir girizgah belki de ya da bir uvertür.

Kilitli kapılardan süzüldü, tepeden aşağı inip Eski Şehir'e doğru yürüdü.

Bir köşede duran Bayan Belediye Başkam'm geçti. Bod izlerken, kadın uzanıp oradan geçen bir işadamının yakasına küçük bir beyaz çiçek iğneledi.

"Şahsen yardım bağışında bulunmam" dedi adam.

"Onu bürodakiler halleder."

"Yardım için değil" dedi Bayan Caraway. "Yerel bir gelenek bu"

"Ah," dedi adam ve göğsünü kabartarak küçük, beyaz çiçeğini dünyaya gösterdi ve müthiş bir gururla yürüyüp gitti.

Bir sonraki geçen, bir bebek arabasını ittiren genç bir kadındı.

"Ne için bu?" diye sordu kadın şüpheyle, Belediye Başkanı yaklaşınca.

"Biri sizin, biri de ufaklık için!" dedi Belediye Başkanı.

Çiçeği genç kadının kışlık paltosuna iğneledi. Bebeğin çiçeğini de onun paltosuna bantla yapıştırdı.

"Ama ne *için?"* diye sordu genç kadın.

"Bir Eski Şehir olayı " dedi Bayan Belediye Başkanı belli belirsiz. "Bir tür gelenek işte"

Bod yürümeye devam etti. Gittiği her yerde beyaz çiçek takmış insanlar gördü. Diğer caddelerin köşelerinde, Bayan Belediye Başkanı'nın yanında

gördüğü adamların yanından geçti. Ellerinde sepet olan adamlar beyaz çiçekler dağıtıyordu. Herkes olmasa da, çoğu insan bir çiçek alıyordu.

Müzik hâlâ çalıyordu: algının kıyısında bir yerde, ciddi ve tuhaf bir müzik. Bod başını bir tarafa çevirerek müziğin nereden geldiğini anlamaya çalıştı, ama başarısız oldu. Müzik havada ve her taraftaydı. Çırpman bayraklar ve tentelerde, uzak trafiğin gürültüsünde, kuru kaldırım taşlarındaki topuk lıkırtılaaydı...

Siradışı bir şey var, diye düşündü Bod eve giden insanları izlerken. Müziğe uygun tempoda yürüyorlardı.

Sakallı ve sarıklı adamın çiçekleri neredeyse bitmişti. Bod ona doğru yürüdü ve, “Affedersiniz/’ dedi.

Adam irkildi. “Seni görmedim” dedi suçlar gibi.

“Özür dilerimdedi Bod. “Ben de bir çiçek alabilir miyim?”

Sanklı adam Bod’a şüpheyle baktı. “Buralarda mı oturuyorsun?” diye sordu.

“Ah, evet," dedi Bod.

Adam ona bir beyaz çiçek uzattı. Bod çiçeği aklı ve sonra, “Ay,” dedi başparmağına bir şey batınca.

“Paltona iğneliyorsun onu,” dedi adam. “İğneye dikkat et.”

Bod’un başparmağında koyu kırmızı bir damla kabardı. Adam çiçeği onun kazağına iğnelerken Bod damlayı emdi. “Seni buralarda daha önce görmemiştim hiç,” dedi adam.

“Burada yaşıyorum, kesinlikle,” dedi Bod. “Çiçekler ne için?”

“Eski Şehir’de bir gelenekti bu,” dedi adam, “şehir gittikçe büyümeden önce. Tepedeki mezarlıkta kış çiçekleri açtığında çiçekler kesilir ve, erkeği kadını, genci yaşlısı, zengini fakiri, herkese dağıtılırlardı.”

Müzik daha yüksekti şimdi. Bod çiçeği taktığı için mi

onu daha iyi duyabildiğini merak etti. Topuklarının üzerine kalkıp sese uygun tempoda yürümek istemesine neden olan, uzak davullarınkine benzeyen bir tempo ve tiz, tutuk bir melodi seçebiliyordu.

Bod daha önce hiçbir yerde bir gezgin gibi yürümemişti. Mezarlıktan ayrılmakla ilgili yasakları unutmuştu, bu gece tepedeki mezarlıktaki ölülerin artık yerlerinde olmadıklarını unutmuştu; tek düşündüğü Eski

Şehir’di. Şehrin içinden geçip Belediye Binasfmn önündeki belediye bahçelerine doğru hızlı hızlı yürüdü (Eski Şehir Belediye Binası artık bir müze ve turizm danışma merkezi olmuştu; belediye binasının kendisiyse şehrin ortasındaki, yeni, kasvetli, ama çok daha gösterişli ofislere taşınmıştı).

Etrafta insanlar vardı ve belediye bahçelerinde dolaşıyorlardı »bahçeler şimdi, kış ortasında, büyük bir çimenlik ve şuraya buraya serpiştirilmiş birkaç basamak, bir çalı ve bir heykelden ibaretti. Bod kendinden geçmiş bir halde müziği dinledi. İnsanlar meydana doğru ayn ayrı ya da birlikte, ailecek ya da tek başına akıyorlardı. Daha önce hiç bu kadar çok canlı insan görmemişti. Onlardan yüzlercesi olmalıydı; hepsi nefes alıyordu, her biri kendisi kadar canlıydı, her birinde beyaz çiçek vardı.

Canlı insanların yaptığı şey bu mu? diye düşündü Bod, ama o olmadığını biliyordu; *Bu*, her ne idiyse, özeldi.

Daha önce gördüğü, bebek arabasını ittiren genç kadın yanında duruyordu ve bebeği kucağına almış, başım müziğe uygun bir şekilde bir o yana bir bu yana sallıyordu.

“Müzik ne kadar sürüyor?” diye sordu Bod, ama kadın cevap vermedi, yalnızca sallanıp gülümsedi. Bod onun pek de normal bir şekilde gülümsediğini sanmıyordu. Tam kadının onu duymamış olduğundan, kendisinin Görünmez olduğundan ya da kadının onu dinleyecek kadar önemsediği biri olarak görmediğinden emin olduğunda. “Vay canına be! Noel gibi,” dedi kadın. Bunu rüyadaymış gibi söylemişti, sanki kendini dışarıdan görüyordu. Aynı aslındaoradadeğilmiş tonuyla devam etti: “Ninemin kız kardeşini, Clara Teyze’yi hatırlattı bana. Ninem öldükten sonra, her Noel’den önceki gece ona giderdik, eski piyanosunda müzik çalardı ve bazen şarkı söylerdi, çikolata ve fındık yerdik, söylediği şarkıların hiçbirini hatırlayamıyorum. ’Ama şu müzik, sanki tüm şarkılar aynı anda çalıyor.”

Bebek, başı kadının omzunda, uyumuş gibi görünüyordu, ama o bile müziğe uygun tempoda ellerini yavaşça sallıyordu.

Sonra müzik kesildi ve meydanda bir sessizlik oldu, boğuk bir sessizlik, yağan karın sessizliği gibi; tüm gürültüler gece ve meydandaki bedenler tarafından yutulmuştu; insanlar ayaklarını yere vurmuyor ya da sürtmüyor, hattâ neredeyse nefes bile almıyordu.

Çok yakınlarda bir yerde bir saat çalmaya başladı: Gece yarısı çanları, ve geldiler.

Tepeden aşağıya ağır bir tören alayı halinde indiler; beşerli sıralar halinde yolu doldurmuş, uygun adım yürüyorlardı. Bod onları tanıyordu ya da en azından çoğunu tanıyordu. İlk sırada Slaughter Ana'yi. Josiah Woıthington'ı, Haçlı Seferlert'nde yaralanan ve ölmek için evine dönen yaşlı kontu ve Doktor Trefusis'ı gördü. Hepsi vattır ve azametli görünüyordu.

Meydandaki insanlar nefeslerini içlerine çektiler. Birisi, "Tanrım acı bize, mahşer günü geldi, kesinlikle Öyle!" diye haykırdı. İnsanların çoğu, her şey bir düşten ibaretmiş gibi, sadece bakıyordu.

Ölüler meydana gelene dek sıralar halinde yürüdü.

Josiah Worthington basamaktan tırmanıp Belediye Başkanı Bayan Caraway'in yanına geldi. Kolunu uzattı ve tüm meydanın onu duyabileceği şekilde, "Ey zarif hanımefendi, yalvarınm size: Ölülerin Dansı'nı edin benimle," dedi.

Bayan Caraway tereddüt etti. Kadın soru sorarcasına yanındaki adama baktı: Adam robdöşambr, pijama ve terlik giymişti; robdöşambrının yakasına beyaz bir çiçek iğnelenmişti. Gülümsedi ve Bayan CaraWay'e bakarak başını salladı. "Hayhay," dedi Bayan Caraway.

Elini uzattı. Parmakları Josiah Worthington'ınkilere değer değmez müzik yeniden başladı. Eğer Bod'un şimdiye dek duyduğu müzik bir girizgah idiyse, artık öyle değildi. Bu, hepsinin duymaya geldiği müzikti, ayaklarını ve parmaklarını çekiştiren bir melodi.

Canlılar ile ölüler el ele tutuştular ve dans etmeye başladılar. Bod, Slaughter Ana'nın sanklı adamla, işadamının da Louisa Bartleby ile dans ettiğini gördü. Bayan Owens yaşlı gazete satıcısının elini tutarken Bod'a gülümsedi. Bay Owens ise izin istemeden uzanıp küçük bir kızın elini tuttu ve kız da, tüm hayatı boyunca onunla dans etmeyi bekliyormuş gibi, onun elini tuttu. Sonra Bod bakınmayı kesti, çünkü başka birinin eli onunkini kavradı ve dans başladı.

Liza Hempstock sırıttı. [il]Bu çok hoş" dedi dansın adımlarını birlikte atmaya başladıklarında.

Ardından da. dansın ezgisine uygun olarak şarkı söyledi:

" *Yürür ve dururuz, adım atar ve döneriz,*

Şimdi Ölülerin Dansını ederiz"

Müzik Bod'un başını ve göğsünü müthiş bir neşeyle dolduruyordu ve ayakları sanki adımları zaten biliyormuş, ezelden beri biliyormuş gibi hareket ediyordu.

Liza Hetnpsiock'la dans etti ve sonra müziğin ölçüsü değiştiğinde elinin Fortinbras Bartleby tarafından tutulduğunu fark etti; onlar yaklaştığında aralanan dansçı sıralarını geçerek Fortinbras Ma dans etti.

Bod, Abanazer Bolger'ın Bayan BonrowsMa dans ettiğini gördü. Canlıların ölülerle dans edişini gördü. Ve teke tek danslar, ahenk içinde birlikte adım atan insanların oluşturduğu uzun sıralara dönüştü; bin yıl öncesine ait kadim bir sıra dansının adımlarını atıyor ve ellerini ayaklarını sallıyorlardı (*.Ladalaump*! *Lalalaunıp!).*

Şimdi Liza HempstockMa yan yanaydı. "Müzik nereden geliyor?" dedi Bod.

Kız omuzlarını silkti.

"Bunların olmasını kim sağlıyor?"

"Hep olur" dedi kız. "Canlılar hatırlamayabilir, ama biz. hep hatırlarız...'' Birden heyecanla durdu. *"Bak!"*

Bod daha Önce, resimli kitapların sayfalan dışında, hiç gerçek bir at görmemişti, ama caddeden onlara doğru nal sesleri çıkararak gelen beyaz at, Bod'un haya] elmiş olduğu atlara hiç benzemiyordu. Büyük, çok büyüktü ve uzun, ciddi bir yüzü vardı. Atın çıplak sırtında bir kadın oturuyordu. Kadının üstünde kasım göğündeki ayın altında, çiğle kaplı örümcek ağları gibi asılı duran ve parlayan, uzun bir gri elbise vardı.

At meydâna geldi ye durdu, grili kadın rahatça aşağı kaydı ve toprağa bastı; canlısı, ölüsü herkesle yüz yüzeydi.

Reverans yaptı.

Ve karşılığında herkes, hep birlikte, eğildi ya da reverans yaptı ve dans yeniden başladı.

"Hadi Kır Atlı Hanımefendi.

Ölülerin Dansında sürükle bizi

diye şarkı söyledi Liza Hempstock ve dans girdabı onu çekip Bod'dan uzaklara götürdü. Müzikle tepindiler, adım attılar, hızla döndüler ve ellerini ayaklarını savurdular; Kır Atlı Hanım da şevkle adım atarak, hızla dönerek ve ellerini kollarını sallayarak onlarla dans etti. Beyaz at bile müziğe uyarak başını bir o yana bir bu yana salladı, adım attı ve kımıldandı.

Dans hızlandı ve dansçılar da onunla birlikte hızlandılar. Bod nefessiz kalmıştı, ama dansın biteceğini hayal bile edemiyordu: Ölülerin Dansı, canlılar ile ölülerin dansı, Ölüm'le dans. Bod gülümsüyordu; herkes gülümsüyordu.

Belediye bahçelerinde hızla dönüp, tepinerek ilerlerken, gözü ara sıra gri elbiseli hanıma ilişiyordu.

Herkes, diye düşündü Bod, *herkes dans ediyor!* Bunu düşündü ve düşünür düşünmez de yanıldığını fark eni. Eski Şehir'in gölgelerinde, baştan aşağı karalara bürünmüş bir adam duruyordu. Dans etmiyordu. Onları izliyordu.

Bod, Silas'ın yüzündekinin Özlem mi, hüzün mü, yoksa başka bir şey mi olduğunu merak etti, ama koruyucusunun yüzü okunmuyordu.

Koruyucusunun onların yanına geleceğini, dansa kau-

lacağını, onların eğlencesine ortak olacağını umarak, "Silas!" diye seslendi, ama Silas gölgelere doğru geriledi ve gözden kayboldu.

"Son dans!" dîye bağırdı birisi ve müzik tizleşip yükselerek görkemli, ağır ve nihai bir şeye dönüştü.

Her bir dansçı bir eş seçti; canlılarla ölüler, canlılarla canlılar ve ölülerle ölüler eşleşti. Bod elini uzattı ve örümcek ağından elbisesi olan hanımın gri gözlerine bakar ve parmaklarına değerken buldu kendini.

Kadın ona gülümsedi.

"Merhaba Bod" dedi.

"Merhaba," dedi Bod onunla dans ederken. "İsminizi bilmiyorum "

"İsimler hiç önemli değildir," dedi kadın.

"Atınızı sevdim. Kocaman! Atların o kadar büyük olabileceğini hiç bilmiyordum."

"O geniş sırtında en kudretlinizi taşıyacak kadar hassas ve en ufağınızı taşıyacak kadar da güçlüdür."

“Ona binebilir miyim?” diye sordu Bod.

“Bir gün,” dedi kadın ve Örümcek ağından etek uçları parıldadı. “Bir gün. Herkes biner”

“Söz mü?”

“Söz.”

Ve bunun üzerine, dans sona erdi. Bod danstaki eşinin önünde yerlere kadar eğildi ve işte o zaman sanki saatlerdir dans ediyormuş gibi bitkin hissetti. Bütün kaslarının ağrıdığını ve yakındıklarını hissedebiliyordu. Nefes nefeseydi.

Bir yerlerde saat çalmaya başladı ve Bod da onunla birlikte saydı. On iki çan sesi. Ne zamandır dans ettiklerini merak etti; on iki saat mi, yirmi dön saat mi, yok-

sa yalnızca bir an mı? Dikilip etrafına baktı. Ölüler gitmişti, Kır Atlı Hanım da. Geriye sadece canlılar kalmıştı, onlar da evlerine gidiyordu -şehir meydanından uykulu uykulu, sarhoş gibi ayrılıyorlardı; derin uykudan uyanmış insanlar gibi, tamamıyla uyanmamış bir halde yürüyorlardı.

Şehrin meydanı minik, beyaz çiçeklerle kaplanmıştı. Orada bir düğün yapılmıştı sanki.

Bod ertesi gün öğleden sonra, Owens’ların lahdindc çok büyük bir sırrı biliyormuş, çok mühim bir şey yapmış gibi hissederek uyandı ve bunu konuşmaya can atıyordu.

Bayan Owens kalktığında Bod, “Dün gece inanılmazdı!” dedi.

“Ah, öyle mi?” dedi Bayan Owens.

“Dans ettik,” dedi Bod. “Hepimiz. Eski Şehir’de.”

“Öyle mi yaptık gerçekten?” dedi Bayan Owens. “Dans mı ettik? Senin şehre inmenin yasak olduğunu biliyorsun.”

Bod annesi bu ruh halindeyken onunla konuşmaya çalışmaması gerektiğini biliyordu. Lahitten dışarı süzülüp, yaklaşan akşam karanlığına çıktı.

Tepeden yukarı, siyah dikilitaş ile Josiah WorthingıoıTın mezar taşının olduğu yere. Eski Şehir’i ve etrafındaki ışıkları izleyebileceği doğal amfitiyatronun oraya yürüdü.

Josiah Worthingion yanında duruyordu.

Bod, “Dansı siz başladınız. Belediye Başkam’yJa. Onunla dans ettiniz,” dedi.

Josiah Worthington ona baktı, ama bir şey söylemedi.

“Dans cifiniz’’ dedi Bod.

Josiah Worthington. “Ölülerle canlılar bir araya gelmez evlat. Biz onların dünyasına ait değiliz artık; onlar da bizim dünyamıza. Eğer onlarla *ölülerin dansını*, Ölüm dansını ettiysek, bundan bahsetmeyiz; hele hele canlılara kesinlikle bahsetmeyiz,” dedi.

“Ama *ben* sizdenim.”

“Henüz değilsin evlat. En azından daha bir ömür boyu değilsin.”

Bod neden tepeden aşağı yürüyen gruptan biri olarak değil de, canlılardan biri olarak dans ettiğini anladı ve yalnızca, “Anlıyorum... Sanırım ” dedi.

Acelesi olan on yaşında bir oğlan olarak, tepeden aşağı bir koşu tutturdu. Öyle hızlı gidiyordu ki. neredeyse Digby Poole’a (1785-1860, *Ben Öyley sem. Siz de Öyle Olacaksınız)* takılacaktı, ama büyük bir gayretle dengesini sağladı ve eski şapele doğru hücuma geçti. Silas’ı kaçıracağından, oraya vardığında koruyucusunun çoktan gitmiş olacağından korkuyordu.

Bod banka oturdu.

Hiçbir şeyin hareket ettiğini duymasa da yanında bir hareket oldu ve koruyucusu, “İyi akşamlar, Bod,” dedi.

“Dün gece oradaydın,” dedi Bod. “Sakın orada olmadığını söylemeye kalkma, çünkü orada olduğunu biliyorum .”

“Evet” dedi Silas.

“Onunla dans ettim. Beyaz atın üstündeki hanımla."

“Öyle mi?”

“Gördün! Bizi izledin! Canlılarla ölüler! Dans ediyorduk. Neden kimse bundan *bahsetmiyor!”*

“Çünkü gizemler vardır. Çünkü insanların konuşmasının yasak olduğu şeyler vardır. Çünkü insanların hatırlamadığı şeyler vardır.”

“Ama şu anda sen bundan bahsediyorsun. Ölülerin Dansı’ndan bahsediyoruz.”

“Ben dans etmedim” dedi Silas.

“Ama gördün.”

Silas sadece, “Ne gördüğümü bilmiyorum” dedi.

“O hanımla dans eltim Silas!” diye feryat etti Bod. O anda koruyucusu neredeyse kalbi kırılmış göründü ve Bod, tıpkı uyuyan bir panteri uyandırmış bir çocuk gibi, korktuğunu fark etti.

Ancak Silas’ın tek söylediği, “Bu konu kapanmıştır” oldu.

Bod bir şey söyleyebilirdi -her ne kadar onları söylemek akıllıca olmayacak olsa da, söylemek istediği yüzlerce şey vardı- ama bir şey dikkatini dağıttı: yumuşak, hafif bir hışırtı ve yüzünü süpüren tüy gibi soğuk bir dokunuş.

O anda dansla ilgili tüm düşünceler unutuldu- ve korkusunun yerini keyif ve huşu aldı.

Bunu hayatında üçüncü kez görüyordu.

“Bak Silas, kar yağıyor!” dedi. Göğsü ve başı başka hiçbir şeye yer bırakmayan bir neşeyle doldu. “Bu gerçek kar!”

ARA

M*eclis*

Otel lobisindeki küçük tabela Washington Salonu'nun o gece özel bir toplantı için tutulduğunu ilan ediyordu, ancak onun ne tür bir özel toplantı olduğuna dair bir bilgi yoktu. Aslında. Washington Salonu'nun o geceki sakinlerine bakacak olsaydınız, orada neler olduğuna dair net bir fikir edinemezdiniz, ama hızlıca göz attığınızda içeride hiç kadın bulunmadığını görürdünüz. Hepsi erkekti, bu kadarı açıktı, ve yuvarlak yemek masalarında oturmuş, tatlılarını bitiriyorlardı.

İçeride yaklaşık yüz kişi vardı. Hepsi ciddi, siyah takım elbiseler giymişti, ama takım elbiseler tek ortak noktalarıydı. Kır saçlı, siyah saçlı, sarı saçlı ya da kızıl saçlıydılar ya da hiç saçları yoktu. Arkadaşça ya damanca, yardımsever ya da aksi, gizlisi saklısı olmayan ya da ketum, gaddar ya da hisli yüz ifadeleri vardı. Çoğunluğu pembe tenliydi, ama esmer ve kumrallar da vardı. Avrupah, Afrikalı, Hintli, Çinli, Güney Amerikalı, Filipinli, Amerikalıydılar. Birbirleriyle ya da garsonlarla

İngilizce konuşuyorlardı, ama aksanlar da bu beyefendiler gibi türlü türlüydü. Tüm Avrupa'dan ve tüm dünyadan gelmişlerdi.

Siyah takımlı adamlar masalarında otururken, gruptan biri -şişman, neşeli, sanki bir düğünden çıkıp gelmiş gibi frak giymiş bir adam- sahneye çıkmış. Yapılan Hayır İşleri'ni duyuruyordu. Yoksul kesimlerdeki çocuklar egzotik tatillere götürülmüştü. İhtiyacı olan insanları günübirlik gezilere götürecek bir otobüs alınmıştı.

Jack denen adam ön orta masada kır saçlı, şık bir adamın yanında oturuyordu. Kahvelerini bekliyorlardı.

"Zaman ilerliyor," dedi kır saçlı adam, "ve hiçbirimiz gençleşmiyoruz."

Jack denen adam, "Düşünüyordum da. Dört yıl önce Sarı Francisco'daki o iş..." dedi.

"Şanssızlıktı, ama tıpkı ilkbaharda açan çiçekler gibi, tra la la, bu işle hiçbir alakası yok.[1] Başarısız oldun Jack. Hepsinin işini bitirmen gerekiyordu. Buna bebek de dahildi. Özellikle de bebek. *Hedefe yaklaşmak* yalnızca at nalı atmaca oyununda ve el bombalarında işe yarar"

Beyaz ceketli bir garson masadaki herkese kahve ikramı yaptı: siyah, kalem bıyıklı ufak tefek bıı[1] adanı; bir film yıldızı ya da manken olabilecek kadar yakışıklı,

uzun boylu, sarışın bir adam: dünyaya kızgın bir boğa gibi bakan koca kafalı, esmer bir adam. Bu adamlar Jack'in konuşmasını dinlememeye Özen gösteriyor, bunun yerine konuşmacıya kulak veriyoiTar, hattâ ara sıra alkışlıyorlardı. Kır saçlı adam kahvesine birkaç kaşık tepeleme şeker koyup çabuk çabuk karıştırdı.

"on y*ıl,"* dedi. "Zaman kimseyi beklemez. Bebek yakında büyüyecek. Peki, o zaman ne olacak?"

"Hâlâ vaktim var Bay Dandy," diye başladı Jack denen adam, ama kır saçlı adam büyük, pembe parmağını ona doğru uzatarak Jack'i susturdu.

"Vaktin *vardı.* Şimdiyse sadece mühletin var. Artık, akıllı davranmak zorundasın. Sana daha fazla müsamaha etmeyeceğiz. Beklemekten sıkıldık, biz, Jack denen hepimiz."

Jack başını sertçe sallayarak onayladı. "Elimde ipuçları var," dedi.

Kır saçlı adam siyah kahvesini höpürdetti. "Öyle mi?"

“Öyle. Ve tekrarlıyorum, bunun Sarı Francisco’da yaşadığımız aksilikle bağlantılı olduğunu düşünüyorum.”

“Bunu sekreterle görüşmüş müydün?” Bay Dandy sahnedeki adamı işaret etti; adam o sırada salondakilere, cömertlikleri sayesinde geçen yıl alınan hastane donanımını anlatıyordu. (“Bir değil, iki değil, tam *üç* tane diyaliz makinesi,” dedi. Salondaki adamlar kendilerini ve cömertliklerini kibarca alkışladılar.)

Jack evet der gibi başını salladı. “Bahsetmiştim.”

“Ve?”

“İlgilenmedi. Sadece netice istiyor. Başladığını işi bitirmemi istiyor."

"Hepimiz Öyle evlat” dedi kır saçlı adam. "Oğlan hâlâ hayatta. Ve zaman artık dostumuz değil."

Masadaki» dinlemiyormuş gibi yapan diğer adamlar da homurdanıp başlarını sallayarak hemfikir olduklarını belirttiler.

"Dediğim gibi,” dedi Bay Dandy duygusuzca. "Zaman ilerliyor."

BÖLÜM 6

Nobody Owens'ın Okul Günleri

Mezarlıkta yağmur vardı ve dünya bulanık yansımalarla dolu bir su birikintisine dönüşmüştü. Bod onu aramaya gelebilecek canlı ya da ölü herkesten gizlenmiş bir halde, Mısır Yolu ile onun ötesinde, kuzeybatıdaki bakımsız araziyi mezarlığın geri kalanından ayıran kemerde oturmuş, kitabını okuyordu.

''Lanet olasıca!" diyen bir bağırış geldi patikanın aşağısından. "Lanet olasıca, bayım, gözlerini patlatacağım! Seni elime geçirince -ki seni mutlaka bulacağım- doğduğuna pişman edeceğim!"

Bod iç geçirip kitabını indirdi, eğildi ve Thackeray Porringer'ın (1720-1734, *yukarıdakilerin oğlu)* ayaklarını vura vura kaygan patikadan yukarı geldiğini gördü. Thackeray cüsseli bir oğlandı - on dört yaşında, bir boyacı ustasının yanında çıraklığa başlamasının ardından ölmüştü. Kendisine sekiz tane bakır peni verilmiş ve berber dükkanının dışındaki amblemi boyamak için yarım galonluk kırmızı beyaz çizgili boya almadan geri dönmemesi

söylenmişti. Thackeray vıcık vıcık bir ocak günü beş saat boyunca tüm kasabada oradan oraya gönderilmiş, her gittiği dükkanda kendisine gülündükten soıra bir diğerine yollanmış!!. Kendisiyle dalga geçildiğini anlayınca, öfkeden şiddedi bir beyin kanaması geçirmiş, bir hafta içinde de ölmüştü; diğer çıraklara ve hatta, boyacı ustası Bay Horrobin'e dik dik bakarak ölmüştü. *Kendisi* bir çırakken daha kötülerini görmüş olan Bay Hoırobin, bu gereksiz öfkeyi bir türlü anlayamamıştı.

Thackeray Porringer öfke içinde, gümüş altı penisi ve hayattayken üstünde olan kıyafetlerinden başka, sahip olduğu tek şey olan *Robinson Crusoe* kitabını elinde sıkı sıkı tutarak Ölmüştü ve, annesinin isteği üzerine, kitabıyla birlikte gömülmüştü. Ölüm Thackeray Porringcr'm öfkeli mizacını ıslah etmemişti, ve şimdi, "Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum! Çık dışarı ve cezanı çek, seni, seni hırsız!" diye bağırıyordu.

Bod kitabı kapadı. "Ben hırsız değilim Thackeray. Sadece ödünç aldım. Bitirdiğimde sana geri, vereceği m. söz."

Thackeray yukarıya baktı ve Bod'un Osiris heykelinin arkasına sokulmuş olduğunu gördü. "Bunu yapmamanı söylemiştim sana!"

Bod iç geçirdi. "Ama burada çok az kitap var. Hem, çok iyi bir kısma geldim. «Bir ayak izi buldu. Kendisine ait değil. Bu da adada başka biri olduğu anlamına gelir!"

"O benim kitabım" dedi Thackeray Porringer inatla. "Geri ver onu."

Bod tartışmaya ya da sadece müzakere etmeye hazırdı, ama Thackeray'nin yüzündeki üzüntülü ifadeyi görünce yumuşadı. Kemerin yanından aşağıya inip yere bir metre kala atladı. Kitabı uzattı. "Buyur." Thackeray kitabı kabaca aldı ve dik dik baktı.

"Onu sana okuyabilirim," diye önerdi Bod. "Bunu yapabilirim"

"Sen gidip o şişko kafanı pişirebilirsin," dedi Thackeray ve Bod'un kulağına bir yumruk salladı. Yumruk isabet etti ve kulağını acıttı. Bod, Thackeray Porringer'ın yükündeki ifadeye bakarak, onun yumruğunun da kendi kulağı kadar acımış olduğunu anladı.

Cüsseli oğlan patikadan aşağı ayaklarını vura vura yürüdü ve Bod kulağı acır, gözlerine iğneler batarken onun gidişini izledi. Sonra da yağmurun altında, sarmaşık kaplı tehlikeli patikadan aşağı yürüdü. Bir ara kaydı, dizi sıyrıldı ve kot pantolonu yırtıldı.

Duvarın yanında bir söğütlük vardı. Bod az kalsın, yıllardır birlikte olan Bayan Euphemia Horsfal) ile Tom Sands'e çarpıyordu. Tom öylesine uzun yıllar önce gömülmüştü ki, mezar taşı artık sadece parçalanmış bir kayadan ibaretti; kendisi Fransa'yla yapılan Yüz Yıl Savaşları sırasında yaşamış ve ölmüştü. Bayan Euphemia (1861-1883, *Uyuyor, Evet*, *lutkin Meleklerle Uyuyor)* Viktorya döneminde, mezarlık genişletilip de, elli yıl boyunca ticari bir işletme olarak kullanılacak başarılı bir girişime dönüştürüldükten sonra gömülmüştü. Söğüt Yolu'ndaki siyah bir kapının ardında kendine ait bir lahdi vardı. Ancak, farklı tarih dönemlerine ait olmaları çift için sorun değilmiş gibi görünüyordu.

"Yavaşlamalısın genç Bod dedi Tom. "Kendini yaralayacaksın."

"Zaten yaralamışsın" dedi Bayan Euphemia. "Ah, Bod, Eminim, annen sana bununla ilgili iki çift laf edecektir. O pantolonu kolayca onaranlayız."

"Mımm. Özür dilerim," dedi Bod.

"Koruyucun seni arıyordu" dedi Tom.

Bod gri göğe bakıp, "Ama hâlâ gündüz," dedi.

"Er kalkmış" dedi Tom -Bod bunun *erken* demek olduğunu biliyordu- "ve seni aradığını söylememizi istedi. Şayet seni görürsek."

Bod tamam der gibi başım salladı.

"Küçük John abidesinin hemen ötesindeki çalılıkta olgunlaşmış fındıklar var" dedi Tom gülerek, sanki bir darbeyi zayıflatırmış gibi.

"Teşekkürler" dedi Bod. Yağmurda, mezarlığın alçak yamaçlarına inen dolambaçlı patikadan aşağı paldır küldür ilerledi ve eski şapele varana dek koştu.

Şapelin kapısı açıktı. Ne yağmuru ne de gün ışığı kırıntılarını seven Silas gölgelerin içinde dikiliyordu.

"Beni aradığını duydum" dedi Bod.

"Evet," dedi Silas. Sonra da, "Görünüşe bakılırsa pantolonunu yırtmışsın" diye ekledi.

"Koşuyordum" dedi Bod. "Şey. Thackeray PorringerMa küçük bir kavgaya tutuştum. *Robinson Crusoe*'yu okumak istedim. Bir gemideki bir adam hakkında -gemi, denizin üzerinde giden bir şey; deniz dedikleri de koskocaman bir su birikintisine benziyor- ve geminin bir adada

karaya oturmasını anlatıyor; ada da denizin üstünde durabildiğin bir yer ve...”

Silas, “On bir yıl oldu Bod. On bir yıldır bizimlesin” dedi.

“Evet” dedi Bod. “Eğer sen Öyle diyorsan.”

Silas emanetine baktı. Oğlan cılızdı ve yaşı ilerledikçe açık kahverengi saçtan birazcık koy ulaşmıştı.

Eski şapelin içi gölgelerle kaplıydı,

“Sanırım” dedi Silas. “nereden geldiğini konuşma vakti geldi.”

Bod derin bir nefes aldı. “Şimdi olması gerekmez. Eğer sen istiyorsan o ayn tabii” dedi. Bunu elinden geldiğince rahat bir şekilde söyledi ama kalbi küt küt atıyordu.

Sessizlik oldu. Sadece yağmurun pıtırtısı ve oluklarda çalkalanan suyun sesi duyuluyordu. Sessizlik uzayınca Bod

onu bozmayı düşündü.

"Farklı olduğunu biliyorsun,” dedi Silas. "Canlı olduğunu. Bizim seni kabul ettiğimizi *-onlarm* seni buraya kabul ettiğini- ve benim senin koruyuculuğunu üstlenmeye razı olduğumu”

Bod sustu.

Silas o kadife sesiyle devam etti: ‘‘Senin bir annen ve baban vardı. Bir de ablan. Onlar öldürüldü. Kanaatime göre, sen de öldürülmüş olacaktın, ama şans eseri ve Owens’ların müdahalesi sayesinde öldürülmedin.”

"Ve senin sayende ” dedi Bod. Yıllar boyunca, bazıları bizzat orada bulunmuş pek çok kişinin ağzından o geceyi dinlemişti. Mezarlık için önemli bir gece olmuştu.

Silas, “Aileni öldüren adam, sanırım, dışarıda hâlâ seni arıyor, hâlâ seni öldürmeyi planlıyor” dedi.

Bod omuzlarım silkti. "Eee?” dedi. "Sadece ölüm bu. Yani, en iyi arkadaşlarımın hepsi ölü demek istiyorum” "Evet.” Silas duraksadı. "Öyleler. Ve onların, çoğunlukla, dünyayla işleri bitti. Ama senin bitmedi. Sen *canlısın* Bod. Bu da sonsuz bir potansiyelin olduğu anlamına geliyor. Her şeyi yapabilirsin, herhangi bir şey yaratabilirsin, herhangi bir şeyi düzleyebilirsin. Eğer dünyayı değiştirirsen, dünya değişir. Potansiyel. Öldüğün zaman, o yok olacak. Son. Yarattığını yaratmış, düşünü düşlemiş,

ismini yazmış olursun. Buraya gömülebilirsin, hattâ yürüyebilirsin. Ama potansiyel bitmiştir.”

Bod bunu düşündü. Neredeyse doğru görünüyordu, ama aklına istisnalar -mesela, anne babasının onu evlat edinişi- geliyordu. Ölüler ve canlılar farklıydı, bunu biliyordu, ama ölülere karşı duygudaşlık besliyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu Silas’a.

"Ben mi?”

“Eh, sen canlı değilsin. Ama etrafta dolanıp bir şeyler yapabiliyorsun.”

“Ben ” dedi Silas, “tam olarak neysem oyum, fazlası değil. Senin dediğin gibi, ben canlı değilim. Ama eğer sona erersem, sadece var olmayacağını. Benim türüm ya *vardır* ya da *yoktur*. Ne demek istediğimi anladın mı?”

“Pek değil.”

Silas iç geçirdi. Yağmur dinmiş ve bulutlu akşam karanlığı tam bir alacakaranlığına dönmüştü. “Bod" dedi, “seni korumamızın önemli olmasının pek çok sebebi var.”

Bod, “Aileme zarar veren kişi. Beni öldürmek isteyen kişi. Onun hâlâ dışarıda olduğuna emin misin?” dedi. Bu, bir süredir düşüncgeldiği bir şeydi ve Bod ne istediğini biliyordu.

“Evet. Hâlâ dışarıda."

“Öyleyse,” dedi Bod ve söylenemeyeni söyledi; “Okula gitmek istiyorum "

Silas soğukkanlı biriydi. Dünya yerle bir olsa, o kılını bile kıpırdatmazdı. Ama şimdi ağzı açık kalmış, kaşları çatılmışlı.

“Ne?" diyebildi yalnızca.

“Bu mezarlıkta bir sürü şey öğrendim,” dedi Bod. “Görünmez olabiliyorum. Musallat olabiliyorum. Gulyabani geçidi açabiliyorum ve takımyıldızları biliyorum. Ama dışarıda bir dünya var; içinde denizler, adalar, gemi enkazları ve domuzlar olan bir dünya. Yani, orası benim bilmediğim şeylerle dolu. Buradaki öğretmenler bana pek çok şey öğretti, ama daha fazlasına ihtiyacım var. Eğer, bir gün orada yaşamaya devam edeceksem.”

Silas etkilenmemişe benziyordu. “Söz konusu bile olamaz. Seni burada koruyabiliriz. Dışarıda koruyamayız kiî Orada her şey olabilir.”

“Evet” diye kabul etti Bod. “Bu da, bahsettiğin potansiyel meselesiyle ilgili.” Bir an durduktan sonra, “Birisi annemi, babamı ve kız kardeşimi öldürdü ” dedi.

“Evet. Birisi öldürdü.”

“Bir adam mı?”

“Bir adam.”

“Bu da” dedi Bod, “yanlış soruyu sorduğun anlamına geliyor.”

Silas kaşlarını kaldırdı. “Nasıl yani?”

“Eh ” dedi Bod. “Eğer dışarıdaki dünyaya çıkarsam, soru, ’Kim beni o adamdan koruyacak?’ değil ”

“Değil mi?”

“Değil. Soru, ‘Kim o adamı benden koruyacak?’ olacak.”

Dallar sanki içeri girmek istiyorlarmış gibi yukarıdaki pencereleri tırmaladı. Silas bıçak kadar sivri tırnağıyla elbisesinin kolundaki hayali toz zerrelerine fiske attı. “Sana bir okul bulmamız gerekecek,” dedi.

İlk başta hiç kimse oğlanı fark etmedi. Hattâ hiç kimse oğlanı fark etmediklerini bile fark etmediler. Sınıfın arka tarafında, ortada oturuyordu. Doğrudan kendine sorulmadığı müddetçe sorulara cevap vermiyordu; verdiğinde de cevapları kısa, hatırlanması zor ve renksiz oluyordu: Bod akıldan ve hafızadan kayboluyordu.

“Sizce oğlanın ailesi dindar mı?” diye sordu Bay Kirby öğretmenler odasında. Kompozisyonlara not veriyordu.

“Kimin ailesi?” diye sordu Bayan MeKinnon.

“8-B’deki Owens’ın,” dedi Bay Kirby.

’‘Uzun boylu, sivilceli delikanlı mı?”

“Öyle olduğunu düşünmüyorum. Orta boylu."

Bayan MeKinnon omuzlarını silkti. “Ne olmuş ona?”

“Her şeyi elle yazıyor,” dedi Bay Kirby. “Güzel bir el

yazısı var. ince el yazısı dediklerinden.’’ “Ve bu onu dindar yapıyor, çünkü?..” “Bilgisayarları olmadığını söylüyor” “Eee?”

“Telefonu da yok ”

“Bunun onu neden dindar yaptığını anlamadım.” dedi Bayan MeKinnon; öğretmenler odasında sigara içmek yasaklandığından beri tığ işi yapmaya başlamıştı ve şu anda da oturmuş, bir bebek battaniyesi örüyordu.

Bay Kirby omuzlarını silkti. “Zeki bir delikanlı,” dedi. “Bilmediği birkaç konu var. Tarih dersinde de uydurma birkaç ayrıntı ekliyor, kitaplarda olmayan şeyler...”

“Ne tür şeyler?”

Bay Kirby, Bod’un kompozisyonuna not vermeyi bitirdi ve kâğıdı yığının altına koydu. Önünde acil bir şey yokken, Bay Kirby’ye tüm konu belirsiz ve önemsiz göründü. “Öylesine şeyler işte” dedi ve unuttu. Tıpkı Bod’un ismini not defterine yazmayı unuttuğu gibi. Tıpkı Bod’un isminin okulun veritab olmaması gibi.

Oğlan örnek bir Öğrenciydi; unutulabilir ve kolayca unutulan. Boş zamanının çoğunu sınıfın arka tarafında, eski, karton kapaklı kitaplarla dolu rafların olduğu yerde ya da kitaplar ve eski koltuklarla dolu geniş bir salon olan okul kütüphanesinde geçiriyor, bazı çocukların yemek yerken gösterdiği şevkle hikâyeler okuyordu.

Diğer çocuklar bile onu unutuyordu. O önlerinde otururken değil tabii. O zaman onu hatırlıyorlardı. Ama Owens denen çocuk gözden kaybolduğunda, akıldan da çıkıyordu. Onu düşünrıüyorlardı. Düşünmeye ihtiyaçları yoktu. Eğer birisi 8-B’deki çocuklardan gözlerini kapayıp sınıflarındaki yirmi beş oğlan ve kızı saymalarım isteseydi, Owens denen çocuk sayılmazdı. Varlığı neredeyse hayalet gibiydi.

Eğer oradaysa, her şey farklı oluyordu tabii ki.

Nick Farthing on iki yaşındaydı, ama on altı yaşında sanılabilirdi -ki bazen öyle sanılırdı: Hayal gücü kıt, çarpık gülüşlü ve cüsseli bir oğlandı. Basit anlamda pratik biriydi, eli çabuk bir arakçı ve kendinden küçük çocuklar onun dediğini yaptığı müddetçe sevilmeyi umursamayan bir hayduttu. Bunlara rağmen bir arkadaşı vardı. Kızın ismi Maureen Quilling’di, ama herkes ona Mo diyordu; zayıf, soluk tenli, soluk sarı saçlı, donuk mavi gözlüydü ve sivri, meraklı bir burnu vardı. Nick dükkanlardan bir şeyler araklamayı seviyordu, ama ne çalacağını ona Mo söylüyordu. Nick vurabilir, zarar verebilir ve korkutabilirdi, ama kimin korkutulması gerektiğini ona Mo gösterirdi. Kızın bazen söylediği gibi, mükemmel bir ekiptiler.

Kütüphanenin köşesinde oturmuş, yedinci sınıftakilerin cep harçlıklarından kendilerine düşen payı bölüşüyorlardı. On bir yaşındakilerden sekiz dokuzunu, cep harçlıklarım her hafta onlara vermeleri için eğitmişlerdi.

“Singh denen çocuk hâlâ paraları sökülmedi,” dedi Mo. “Onu bulmalısın.’’

“Evet” dedi Nick, “Ödeyecek.”

“O aşırdığı neydi? CD mi?”

Nick baştnı sallayarak onayladı.

“Davranışlarındaki yanlışlığı göster sadece,” dedi Mo; televizyondaki çetin cevizler gibi görünmek istiyordu. “Rahat ol” dedi Nick. “Biz İyi bir ekibiz.”

“Batman ve Robin gibi ” dedi Mo.

“Daha çok Doktor Jekyll ve Bay Hyde gibisiniz ” dedi bir pencere kenarında göze çarpmadan kitap okuyan birisi ve ayağa kalkıp salondan dışarı çıktı.

Paul Singh soyunma kabinlerinin yanındaki pencere eşiğinde oturuyordu, elleri ceplerinin derinlerinde, kara kara düşünüyordu. Bir elini cebinden çıkarıp açtı, avuç dolusu bir sterlinlik madeni paralara baktı, başını iki yana salladı ve elini yeniden paraların üstüne kapadı.

“Nick ve Mo’nun beklediği şey mi o?” diye sordu birisi. Paul sıçradı ve paralar yerlere saçıldı.

Diğer oğlan paraları toplamasına yardım edip ona verdi. Yaşça daha büyük bir oğlandı, Paul daha önce onu etrafta görmüş olduğunu sandı, ama emin olamadı. Paul, “Onlarla mısın? Nick ve Mo’yla?” dedi.

Diğer oğlan başını iki yana salladı. “Hayır. Bence onlar oldukça sevimsiz." Bir an duraksadıktan sonra, “Aslında sana biraz öğüt vermeye geldim,” dedi.

"Öyle mi?”

"Onlara para verme”

"Senin için söylemesi kolay.”

“Bana şantaj yapmadıkları İçin mi?”

Oğlan Paul'a baktı ve Paul utanarak yüzünü çevirdi. "Onlar için CD aşırana kadar sana vurdular ya da seni tehdit ettiler. Sonra da. eğer cep harçlığını onlara vermezsen, seni ispiyonlayacaklarını söylediler. Ne yaptılar, CD'yi aşırırken seni filme mi çektiler?"

Paul onaylamasına başım salladı.

"Sadece hayır de," dedi oğlan. "Yapma bunu."

"Beni öldürürler. Hem, dediler ki..."

"Onlara, polisin ve okul yönetiminin, iradesi dışında CD çalmaya zorlanmış bir çocuktan daha ziyade, kendilerinden küçük olanlara hırsızlık yaptıran ve sonra da onları ccp harçlıklarını vermeye zorlayan bir çift çocukla ilgileneceklerini söyle. Eğer sana bir daha dokunurlarsa, polisi arayacağını söyle. ve tüm olanları kâğıda döktüğünü ve başına bir şey gelirse, her ne olursa olsun -gözün morarırsa ya da başka bir şey olursa- arkadaşlarının onu doğnidan okul yönetimjne ve polise göndereceğini söyle."

Paul. "Ama. Yapamam" dedi.

"'Öyleyse» bu okulda geçireceğin süre boyunca cep harçlığını onlara vereceksin. Ve onlardan korkacaksın."

Paul düşündü. "Neden sadece polise söylemiyorum?" diye sordu.

"istersen söyleyebilirsin."

"Önce senin yöntemini deneyeceğim," dedi Paul. Gülümsedi. Büyük bir gülümseme değildi, ama üç haftadır ilk defa gerçekten gülümsüyordu.

Böylccc Paul Singh, Nick Farıhing'e artık nasıl ve neden Ödeme yapmayacağını açıkladı ve uzaklaştı. Nick Farthing ise yumruklarını sıkıp bırakarak dikilmekle yetindi ve bir şey söylemedi. Erlcsi gün on bir yaşındaki beş çocuk daha okul bahçesinde Nick Farthing'i bulup paralarım, geçen ay verdikleri tüm cep harçlıklarını geri istediklerini, yoksa polise gideceklerini söylediler; Nick Farthing arlık son derecede mutsuz bir delikanlıydı.

Mo, *"Oydu. O* başlattı. Eğer o olmasaydı... bunu kendi kendilerine asla düşünemezlerdi. Asıl ders vermemiz gereken o. Sonra hepsi yola gelir," dedi.

"Kim?" dedi Nick.

"Hep okuyan. Kütüphanedeki. Bob Owens. O."

Nick başını yavaşça sallayarak onayladı. Sonra, “Hangisi?” dedi.

“Sana gösteririm.” dedi Mo.

Bod yok sayılmaya, gölgelerde var olmaya alışıktı. Bakışlar doğal bir şekilde üzerinizden süzülüp gittiğinde, üstünüzdeki gözlerin, size yöneltilmiş bakışların, dikkatin gerçekten farkına varırsınız. Ve eğer insanların aklında canlı biri olarak belirsiz bir varlığınız varsa, o zaman gösterilmek. etrafta takip edilmek... bu gibi şeyler dikkat çeker.

Okuldan çıkarken ve yokuşu tırmanırken onu takip ettiler. Onun peşinden köşedeki gazeteci bayisini ve tren yolu köprüsünü geçtiler. Bod acele etmedi, kendisini izleyen ikilinin -irikıyım oğlan ile sarışın, köşeli yüzlü kızın- onu gözden kaybetmediklerinden emin oldu. Sonra yolun sonundaki, yerel kilisenin arkasındaki minyatür mezarlığa, ufak kilise mezarlığına yürüdü ve Roderick Persson ile eşi AmabeJla ve ikinci eşi Portunia’nın *(Yeniden Uyanmak Üzere Uyuyorlar)* lahdinin yanında bekledi.

“Sen o çocuksun,” dedi bir kız sesi. “Bob Owens. Eh, başın gerçekten büyük belada Bob Owens.”

“Bod, aslında, D’yle.” dedi Bod ve onlara baktı. “Siz de Jekyll ile Hyde’sınız.”

"Sendin,” dedi kız. “Yedinci sınıfların aklına sen girdin”

“O yüzden sana bir ders vereceğiz” dedi Nick Farthing ve neşesiz bir şekilde gülümsedi.

“Dersleri çok severim” dedi Bod. “Bğer siz de kendi derslerinize dikkatinizi verseydiniz, sizden küçük çocuklara cep harçlıkları için şantaj yapmak zorunda kalmazdınız.” Nick’in alnı kırıştı. Sonra, “Sen artık ölüsün Owens,” dedi.

Bod başını iki yana salladı ve etrafını işaret etti. “Aslında değilim,” dedi. *“Onlar* ölü.”

“Kim?”.dedi Mo.

“Buradakiler” dedi Bod. “Bakın. Sizi buraya bir seçim yapmanız için getirdim...”

“Sen getirmedin bizi,” dedi Nick.

“Buradasınız” dedi Bod. “Sizin burada olmanızı istedim. Buraya geldim. Beni izlediniz. Aynı şey.”

Mo gergin bir şekilde etrafına baktı. “Burada arkadaşların mı var?” diye sordu.

Bod. “Maalesef asıl konuyu atlıyorsunuz. Siz İkiniz buna bir son vermelisiniz. Diğer insanlar önemsizmiş gibi davranmayı bırakın. İnsanları incitmeyi bırakın,” dedi.

Mo haşin haşin sırıttı. “Tanrı aşkına” dedi Nick’e. “Vur ona.”

“Size bir şans tamdım,” dedi Bod. Nick sert bir yumruk salladı, ama Bod astık orada değildi. Nick’in yumruğu mezar taşının yan tarafına çarptı.

“Nereye gitti?” dedi Mo. Nick küfredip elini sallıyordu. Mo kafası karışmış bir halde gölgeler içindeki mezarlığa baktı. “Buradaydı. Burada olduğunu biliyorsun.”

Nick’in hayal gücü kıttı ve şimdi de düşünmeye başlamaya niyeti yoktu. “Belki de kaçtı” dedi.

“Kaçmadı,” dedi Mo. “Artık orada değildi yalnızca.” Mo’nun bir hayal gücü vardı. Fikirler ona aitti. Korkutucu bir kilise mezarlığında alacakaranlıkta duruyorlardı ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. “Burada tuhaf şeyler oluyor,” dedi Mo. Sonra oldukça tiz ve panik dolu bir sesle. “Buradan çıkmamız gerek” diye ekledi.

“O çocuğu bulacağını,” dedi Nick Farthing. “Onun ağzını burnunu dağıtacağını.” Mo midesinde bir şeylerin hareketlendiğini hissetti. Gölgeler etraflarında dolanıyormuş gibiydi.

“Nick,” dedi Mo, “korkuyorum”

Korku bulaşıcıdır. Ona yakalanabilirsiniz. Bazen, korkunun gerçeğe dönüşmesi için bililerinin korktuklarını söylemesi bile yeterlidir. Mo çok korkuyordu ve artık Nick de...

Nick bir şey söylemedi. Sadece koştu ve Mo da onun hemen peşinden gitti. Onlar dünyaya geri dönerken sokak lambaları yanmaya başladı. Alacakaranlığı geceye dönüştürdüler, gölgeleri içinde her şeyin olabileceği karanlık yerlere çevirdiler.

Niek’in evine varana dek koştular ve içeri girip tüm lambaları yaktılar. Mo annesini arayıp yan ağlamaklı bir halde, gelip onu almasını ve yakındaki evlerine götürmesini istedi, çünkü o gece eve yürümeyecekti.

Bod memnuniyet içinde onların koşmasını izledi.

"Bu iyiydi canım” dedi arkasından biri -uzun boylu, beyazlar içindeki bir kadın. "Önce, güzel bir Göriinmezlik. Sonra da Korku.”

“Teşekkür ederim,” dedi Bod. “Korku’yu canlı insanların üstünde denememiştim bile. Yani, teoriyi biliyordum ama. İşte.”

“Oldukça etkiliydi” dedi kadın neşeyle. "Ben, Amabella Persson.”

“Bod. Nobody Owens.”

“Canlı oğlan mı? Tepedeki büyük mezarlıktaki. Gerçekten mi?”

“Hı hı.” Bod kendi mezarlığı dışında onu tanıyanlar olduğunu bilmiyordu. Amabella lahdin yanına tıkladı. “Roddy? Portunia? Gelin de bakın, kim var burada!”

Şimdi üçü de oradaydı. Amabclla, Bod’u tanıştırdı. Bod el sıkışıp. “Bahtiyar oldum, hiç kuşkusuz,” diyordu, çünkü insanları dokuz yüz yıl içinde, değişik zamanlarda geçerli olmuş görgü kurallarıyla kibarca selamlayabiliyordu.

“Owens Efendi, hiç şüphesiz korkutulmayı hak etmiş birkaç çocuğu korkutuyordu ” diye açıkladı Amabclla.

"Aferin” dedi Roderick Persson. “Nahoş davranışları olan arsızlar, hı?”

“Zorbalar,” dedi Bod. “Çocukları, cep harçlıklarını onlara vermeye zorluyorlardı. Onun gibi şeyler işte”

“Korkutma, şüphesiz iyi bir başlangıç,” dedi Portunia Persson, iriyarı bir kadındı ve Amabella’den çok daha yaşlıydı. “Peki, işe yaramasaydı ne yapmayı planlıyordun?”

“Hiç düşünmemiştim,,,” diye başladı Bod, fakat Amabella araya girdi.

“Rüya Yürüyüşü’nün en etkili çare olabileceğini söylemeliyim. Rüya Yürüyüşü’ne *çıkabiliyorsun,* değil mi’?“

“Emin değilim,’’ dedi Bod. “Bay Peworth nasıl yapıldığını gösterdi, ama ben gerçekten çıkmadım. Şey. sadece teoride bildiğim şeyler var ve...”

Portunia Persson, “Rüya Yürüyüşü gayet iyi, ama şöyle güzel bir Musallat olmayı önerebilir miyim? Bu tur insanların anladığı tek dildir bu” dedi.

“Ah,” dedi AmabcIla. “Musallat olma mı? Portunia hayatım, ben hiç öyle düşünmüyorum...”

“Evet, düşünmüyorsun. Neyse ki, *birimiz* düşünüyor.”

“Eve gitmem gerekiyor," dedi Bod aceleyle. “Benim için cndişclcniyorlardır.”

“Elbette” ve “Seninle tanışmak güzeldi,” ve “Sana çok iyi akşamlar, delikanlı” dedi Persson ailesi. Amabella Persson ve Portunia Persson birbirlerine dik dik baktılar. Roderick Persson, “Sorumu mazur gör lütfen, ama koruyucun. O iyi mi?” dedi.

“Silas mı? Evet, iyi.”

“Ona selam söyle. Böyle küçük bir kilise mezarlığında, eh, gerçek bir Yüce Koruyucular üyesiyle hiçbir zaman tanışamayacağız. Yine de. Onların olduğunu bilmek güzel.”

“İyi geceler” dedi Bod. Adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama sonrası için bunu kaydetti. “Selamınızı iletirim."

Okul kitaplarım aldı ve gölgelerde rahatlıkla ilerleyerek evine yürüdü.

Canlı olanlarla okula gitmek Bod’u ölülerle olan derslerinden muaf tutmuyordu. Geceler uzundu, Bod bazen özür dileyip gece yarısından Önce bitkin bir halde yatağa giriyordu. Ama çoğunlukta, derse devam ediyordu.

Bay Peworth bu sıralar az şikayet ediyordu. Boci çok çalışıyor ve sorular soruyordu. Bu gece Musallat Olma hakkında gitgide daha ayrıntılı hale gelen sorular soruyordu, ki bu$_t$ böyle bir şeye alışık olmayan Bay Pcworth’ü sinirlendiriyordu.

“Havada tam olarak nasıl soğuk nokta yaparım?” diye sordu Bod ve. “sanırım Korku’yu iyice öğrendim, ama bunu Dehşefin son noktasına nasıl götürebilirim?” dedi. Bay Pcıvorth iç geçirip boğazını temizledi ve açıklamak için elinden geleni yaptı. İşleri bittiğinde sabahın dördü olmuştu.

Bod ertesi gün okula yorgun bir halde gitti. İlk ders Tarih’ti -Bod’un en çok zevk aldığı konuydu, ama çoğu zaman, bir olayın o şekilde gerçekleşmediğini, en azından orada bulunmuş insanlara göre öyle olmadığını söylememek için kendini zor tutuyordu- ve Bod bu sabah uyanık kalmak için savaşıyordu.

Derse odaklanmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu, bu yüzden etrafında olan diğer şeylerle ilgilenmiyordu. Kral I. Charles’], kendi anne babasını. Bay ve Bayan Owens’ı ve hatırlayamadığı diğer ailesini düşünüyordu kİ, kapı çaldı. Sınıftakiler ve Bay Kırby kimin geldiğini görmek için baktılar (yedinci sınıftan bir öğrenci ders kitabı ödünç alması

için gönderilmişti). Onlar dönünce, Bod elinin üstüne bir şey battığını hissetti. Bağırmadı. Sadece başını kaldırdı.

Nick Farthing elinde ucu açılmış bir kurşunkalemle ona sırıtıyordu. “Senden korkmuyorum,” diye fısıldadı Nick Farthing. Bod elinin üstüne baktı. Kalem ucunun deldiği yerden küçük bir damla kan geliyordu.

Mo Quilling o Öğleden sonra koridorda Bod’un yanından geçti. Kızın gözleri öylesine açılmıştı ki. Bod aklarını görebiliyordu.

“Sen acayipsin,” dedi kız. “Hiç arkadaşın yok ”

“Buraya arkadaşlar için gelmiyorum dedi Bod dürüst bir şekilde. “Buraya öğrenmek için geliyorum.”

Mo’nun bumu seğirdi. *“Bunun* ne kadar acayip olduğunu biliyor musun?” diye sordu. “Hiç kimse okula *öğrenmek* için gelmez. Yani, gelmek zorunda olduğun için gelirsin.”

Bod omuzlarını silkti.

“Senden korkmuyorum,” dedi kız. “Dün çevirdiğin oyunlar... Beni korkutamadın”

“İyi,” dedi Bod ve koridorda yürümeye devam etti.

Bu işe karışmakla bir hata mı yaptığını merak etti. Bir hata yapmıştı, orası kesindi. Mo ve Nick onun hakkında konuşmaya başlamışlardı, muhtemelen yedinci sınıftakiler de. Diğer çocuklar ona bakıyor, birbirlerine onu gösteriyorlardı. Bir yokluktan ziyade, bir varlığa dönüşüyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Silas onu göze batmaması konusunda uyarmış, okula kısmen Görünmez olarak gitmesini söylemişti, ama şimdi her şey değişiyordu.

O akşam koruyucusuyla konuştu, ona tüm hikâyeyi anlattı. Silas’ın tepki vermesini beklemiyordu.

’‘İnanamıyorum” dedi Silas, “bu kadar,., bu kadar aptal olabileceğine. Görünmezliğin sadece bu tarafında kalmakla ilgili söylediğim onca şeyden sonra. Şimdi dc tüm okulun konuştuğu konu mu oldun?”

“Eh, ne yapmamı isterdin?”

“Bunu değil,” dedi Silas. “Evvel zamanlar gibi değil ki artık. Senin izini sürebilirler Bod. Seni bulabilirler.” Silas’ın hissiz dış görünüşü, lav üstünde kabuk tutmuş sert bir kaya gibiydi. Bod onu tanıdığı için Silas’ın ne

kadar kızgın olduğunu biliyordu. Silas öfkesiyle savaşıyor» onu kontrol altında tutmaya çalışıyor gibiydi.

Bod yutkundu.

“Nc yapmalıyım?” dedi sadece.

"Okula gitme,” dedi Silas. "Bıı okul işi bir denemeydi. Bunun başarıya ulaşmadığını kabul edelim sadece.”

Bod bir şey söylemedi. Sonra, "Yalnızca öğrenme meselesi değil ki. Diğer mesele de var. İnsanlarla dolu bir odada bulunmanın ve onlarla birlikte nefes alıyor olmanın nc kadar güzel olduğunu biliyor musun?” dedi.

"Bu hiç tatmadığını bir zevk değil,” dedi Silas. “Pekala. Yarın okula gitmiyorsun.”

“Kaçmayacağım. Ne Mo’dan, ne Nick’ten, ne de okuldan. Burayı terk etmeyi yeğlerim.”

"Sana söyleneni yapacaksın evlat ” dedi Silas, karanlıkta kadifeden bir öfke düğümü gibiydi.

“Yoksa ne aşağı yürüdü.

Silas oğlanı geri çağıracak oldu, sonra vazgeçti ve gecenin içinde tek başına durdu.

En iyi durumda bile, Silas’ın yüzünden bir şey okunamazdı. Şimdi yüzü uzun zaman önce unutulmuş bir lisanda, haya] edilemez bir alfabeyle yazılmış bir kitaptı. Si-Jas etrafındaki gölgelere bir battaniye gibi sarındı, oğlanın gittiği yola baktı ve peşinden gitmeye kalkmadı.

Nick Farthing yatağında uyuyor ve rüyasında güneşli, mavi denizdeki korsanları görüyordu ki, her şey ters gitmeye başladı. Bir an kendi korsan gemisinin kaptanıydı -mürettebatı on bir yaşında, itaatkar çocuklardan oiuşuyordu ve gemide ondan bir iki yaş büyük, korsan kostümleri içinde pek güzel görünen kızlar da vardı- bir sonraki an, güvertede tek başınaydı. Lime lime siyah yelkenleri ve pruvasında bir kurukafa olan, petrol tankeri büyüklüğünde, kocaman, kara bir gemi fırtınanın İçinden onun gemisine bindiriyordu.

Sonra Nick, rüyaların tarzına uygun olarak, yeni geminin siyah güvertesinde duruyordu ve birisi ona tepeden bakıyordu.

“Benden korkmuyorsun,” dedi tepesinde dikilen adam.

Nick başını kaldırıp baktı. Rüyasında korkuyordu: karşısındaki, elini kılıcının kabzasına atmış, korsan kostümlü, ölü yüzlü adamdan korkuyordu.

“Bir korsan olduğunu mu düşünüyorsun Nick?” diye sordu onu esir alan adam. Nick bir anda onda tanıdık bir şeyler olduğunu gördü.

“Sen o çocuksun” dedi. “Bob Owens.”

“Ben” dedi onu esir alan, “Nobody’yim. Ve sen değişmelisin. Yeni bir sayfa açmalısın. Adam ot. O kadar. Yoksa senin için çok kötü olacak.”

“Nasıl kötü olacakmış?”

“Kafanın içinde kötü.” dedi Korsan Kral.. Şimdi Nick’in sınıfındaki oğlana dönüşmüştü. Korsan gemisinin güvertesinde değil, okulun koridorundaydılar, ama fırtına dinmemişti ve koridorun zemini denizdeki bir gemi gibi yalpa yapıyor ve sallanıyordu.

“Bu bir rüya ” dedi Nick.

“Tabii ki rüya” dedi diğer oğlan. “Bunu gerçek hayatta yapmam için bir tür canavar olmam gerekir.”

“Bana rüyada ne yapabilirsin ki?” diye sonlu Nick. Gülümsedi. “Senden korkmuyorum. Elinin üstünde hâla benim kalemimin izi duruyor.” Bod’un elinin üstünü, kalem

ucunun bırakmış olduğu siyah izi işaret etti.

“İşin buraya gelmeyeceğini ümit ediyordum” dedi diğer oğlan. Bir şey dinliyormuş gibi başını yana eğdi. "Acıkmışlar,” dedi.

“Neler?” diye sordu Nick.

“Bodrumdaki şeyler. Ya da alt güvertedeki. Bu, buranın bir okul ya da bir gemi olup olmamasına bağlı, değil mi?”

Nick paniğe kapılmaya başladığını hissetti. "Onlar... örümcek değil... değil mi?” dedi.

“Olabilir ” dedi diğer oğlan. "Bunu sen öğreneceksin, değil mir

Nick başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi. *“Lütfen,* hayır.”

“Eh.” dedi diğer oğlan. “Her şey sana bağlı, hı? Ya davranışlarını değiştir ya da bodruma git”

Ses yükseldi -sürtünerek koşturan ayak seslerine benziyordu- ve Nick Farthing'in onun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Nick o sesi çıkaranın daha önce karşılaştığı -ya da karşılaşacağı- en korkunç şey olduğundan kesinkes emindi...

Çığlıklar atarak uyandı.

Bod çığlığı, dehşet feryadını işitti ve iyi bir iş çıkarmanın memnuniyetini duydu.

Nick Farthing'in evinin dışındaki kaldırımda duruyordu, yüzü gecenin yoğun pusuyla nemlenmişti. Hem coşkulu hem de bitkindi: Rüya Yürüyüşü'nü zar zor kontrol edebilmişti; rüyada Nick ile kendisinden başka hiçbir şey olmadığının ve Nick'in korkmuş olduğu tek şeyin gürültü olduğunun tamamıyla farkındaydı.

Ancak Bod memnundu. Diğer çocuk bundan böyle, kendinden ufaklara eziyet etmeden önce durup düşünecekti.

Peki ya şimdi ne olacaktı?

Bod ellerini ceplerine sokup yürümeye başladı, nereye gittiğinden emin değildi. Okuldan ayrılacağını düşündü, tıpkı mezarlıktan ayrıldığı gibi. Kimsenin onu tanımadığı bir yere gidecekti ve bütün gün bir kütüphanede oturup kitap okuyacak, insanların nefes alıp verişlerini dinleyecekti. Dünyada hâlâ, Robinson Crusoe'nun üstünde yaşadığı gibi ıssız adalar olup olmadığını merak etti. Onlardan birine gidip, orada yaşayabilirdi. .

Bod başını kaldırıp bakmadı. Bakmış olsaydı, bir yatak odası penceresinden onu dikkatle izleyen bir çift donuk mavi göz görmüş olacaktı.

Ara sokağa girdi, ışıklar olmadan kendini daha güvende hissediyordu.

"Demek kaçıyorsun?" dedi bir kız sesi.

Bod bir şey söylemedi.

"İşte, canlılarla ölüler arasındaki fark bu, ha?" dedi ses. Konuşan Liza Henvpstock'tu -Bod biliyordu- ama cadı kız etrafta görünmüyordu. '"Ölüler seni hayal kırıklığına uğratmaz. Onlar kendi hayatlarını yaşamıştır, yaptıkları şeylerle işleri bitmiştir. Biz değişmeyiz. Canlılar... onlar seni daima hayal kırıklığına uğratır, değil mi? Cesur ve asil bir oğlanla tanışırsın, sonra bir bakarsın ki, büyümüş ve kaçıyor."

"Haksızlık bu!" dedi Bod.

“Benim bildiğim Nobody Owens, onu sevenlere bir veda bile etmeden mezarlıktan kaçmazdı. Bayan Owens’ın kalbi kırılacak.”

Bod bunu düşünmemişti. “Silas’la kavga ettim” dedi.

“Eee?”

“Mezarlığa geri dönmemi istiyor. Okulu bırakmamı. Bunun çok tehlikeli olduğunu düşünüyor.”

“Neden? Senin becerilerin ve benim büyülerim sayesinde onlar seni hemen hemen hiç fark etmez ki.”

“Bir şeylere bulaştım. Diğer çocuklara zorbalık eden birileri vardı. Onların durmastnı istedim. Dikkatleri kendi üstüme çektim...’ ’

Liza artık görülebiliyordu; ara sokakta Bod’a ayak uyduran bulanık bir şekilden ibaretti.

“O adam buralarda bir yerde ve senin ölmeni istiyor” dedi kız. “Aileni öldüren adam. Mezarlıktaki bizier de senin hayatta kalmanı istiyoruz. Senin bizi şaşırtmanı, hayal kırıklığına uğratmanı, etkilemeni, hayrete düşürmeni istiyoruz. Eve dön Bod.”

“Sanırım... Silas’a kötü şeyler söyledim. Kızgındır.”

Kızın tek söylediği, “Eğer seni önemsemeseydi, onu üzemezdin ki ” oldu.

Yerlere düşmüş sonbahar yaprakları Bod’un ayakları altında kaygandı ve pus, dünyanın kenarlarım bulanıklaşıyordu. Hiçbir şey birkaç dakika önce düşündüğü kadar ke’ sin değildi.

“Rüya Yürüyüşü’ne çıktım,” dedi.

“Nasıl gitti?”

“İyi,” dedi. “Eh, idare eder”

“Bay Peworth’e söylemelisin. Memnun olur.”

“Haklısın ” dedi Bod. “Söylemeliyim.”

Ara sokağın sonuna geldi ve sağa sapıp dünyaya açılmak yerine -önceden bunu planlamıştı- sola sapıp onu yeniden Dunstan Yolu’na ve tepedeki mezarlığa götürecek olan Yüksek Cadde’ye çıktı.

“Ne oldu?” dedi Liza Hempstock. “N’apıyorsun?”

“Eve gidiyorum,” dedi Bod. “Senin söylediğin gibi ”

Şimdi etrafta vitrin ışıkları vardı. Bod köşedeki balık ve patates kızartması satan dükkandan gelen yağ kokusunu alabiliyordu. Kaldırım taşları parlıyordu.

“Bu iyi" dedi Liza Hcmpstock: yine sadece bir seslen ibaretli. Sonra ses, “Koş! Ya da Görünmez ol! Yanlış bir şeyler var!” dedi.

Bod ona yanlış hiçbir şey olmadığını, saçmalamamasını söylemek üzereyken, tepesinde yanıp sönen bir lamba olan büyük bir araba karşıdan gelip Bod’un önünde durdu.

Arabadan iki adam indi. “Affedersin delikanlı” dedi bir tanesi. “Biz polisiz. Böylcsinc geç bir saatte dışarıda ne yaptığını sorabilir miyim?”

“Bunun kanuna aykırı olduğunu bilmiyordum,” dedi Bod.

Polislerden iriyarı olanı arabanın arka kapısını açtı. “Gördüğün delikanlı bu muydu küçükhanım?” dedi.

Mo Quilling arabadan çıktı, Bod’a baktı ve gülümsedi. “Bu, o” dedi. ”Arka bahçemizde bir şeyler kırdı. Sonra da kaçtı.” Bod’un gözlerinin içine baktı. “Seni yalak odamdan gördüm ” dedi. “Galiba, camları kıran o.”

“İsmin ne?” dedi daha ufak olan polis. Kızıl bir bıyığı vardı.

“Nobody,” diye cevapladı Bod. Sonra da, “Of” dedi, çünkü kızıl polis Bod’un kulağını başparmağıyla işaretparmağı arasına almış ve sertçe sıkmıştı. “Bırak palavrayı” dedi polis. “Sadece sorulara kibarca cevap ver. Anladın mı?

Bod bir şey demedi.

“Nerede yaşıyorsun?” diye sordu polis.

Bod cevap vermedi. Görünmez olmaya çalıştı, ama Göfünmezlik -bir cadı tarafından desteklense bile- insanların dikkatinin üzerinizden süzülüp gitmesine bağlıdır; ancak o anda herkesin dikkati Bod’un üstündeydi, polisin iri ellerinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Size ismimi ya da adresimi söylemediğim için beni tutuklayamazsınız ” dedi.

"Yo” dedi polis. "Tutuklayamam. Ama karakola götürüp, seni teslim edebileceğimiz bir ebeveyninin, koruyucunun ya da senden sorumlu bir yetişkinin ismini verene kadar seni orada tutabilirim.”

Bod'u arabanın arkasına, bütün kanaryaları yemiş bir kedi gibi gülümseyen Mo Quilling'in yanına oturttu. "Seni ön pencereden gördüm" dedi kız sessizce. "Ve polisi aradım."

"Ben bir şey yapmıyordum" dedi Bod. "Sizin bahçenizde bile değildim. Hem, neden beni bulmak için seni de getiriyorlar ki?"

"Sessiz olun!" dedi İriyarı polis. Araba, Mo'nun olması gereken bir evin önünde durana kadar hiçbiri konuşmadı. İriyarı polis kapıyı açtı ve Mo arabadan indi.

"Seni yarın ararız. Annenle babana ne bulduğuıpuzu söylersin " dedi iriyarı polis.

"Sağol Tam Amca," dedi Mo ve gülümsedi. "Sadece vatandaşlık görevimi yerine getiriyorum."

Hiç konuşmadan şehrin içinden geri döndüler. Bod elinden geldiğince Görünmez olmaya çalıştı, ama başaramadı. Bezgin ve perişan hissediyordu. Tek bir gecede, Silas'la ilk ciddi kavgasını etmiş, evden kaçmaya çalışmış, ama kaçamamıştı ve şimdi de evine geri donemiyordu. Polise nerede yaşadığını ya da ismini söyleyemezdi. Hayatını bir hücrede ya da çocuk hapishanesinde geçirecekti. *Çocuk hapishanesi var mıydı?* Bilmiyordu.

"Affedersiniz? Çocuk hapishanesi var mı?" diye sordu önde oturan adama.

"Ne o, korkmaya mı' başladın?" dedi Mo'nun amcası Tam. "Seni suçlamıyorum. Siz çocuklar. Azıtırsınız. Bazılarınızın hapsedilmesi gerek, anlarsın ya."

Bod bunun evet mi, yoksa hayır mı demek olduğunu anlamadı. Camdan dışarı baku. Arabanın üstünde, yan tarafta kocaman bir şey, kara ve en büyük kuştan bile daha büyük olan bir şey uçuyordu. Yarasanın bir görünüp bir kaybolarak uçması gibi, hareket ederken titreşen ve çırpınan, insan boyutunda bir şey.

Kızıl polis, "Karakola gittiğimizde, en iyisi bize ismini ve kimi arayıp seni almasını isteyeceğimizi söyle. Onlara sana fırça çektiğimizi, seni eve götürebileceklerini söyleyebiliriz. Anladın mı? İşbirliği yaparsan, geceyi kolayca atlatırız, daha az kâğıt işi çıkar. Biz senin arkadaşınız,'' dedi.

“Çok yumuşak davranıyorsun ona. Hücrede bir gece geçirmek o kadar da kötü değildir,” dedi iriyarı polis. Sonra da Bod’a dönüp, ‘Tabii yoğun bir gece değilse, yoksa seni birkaç sarhoşun yanına koymak zorunda kalırız. *Onlar* kötü olabiliyorlar,” dedi.

Yalan söylüyor! ve *Bile bile böyle yapıyorlar*, *iyi polis kötü patis olayı...* diye düşündü Bod.

Polis arabası bir köşeden döndü ve *güm!* diye bir ses geldi. Arabanın kaportasına büyük bir şey çarptı ve karanlığa doğru fırladı. Araba dururken tiz bir fren sesi çıktı. Kızıl polis alçak sesle küfretmeye başladı.

“Bir anda yola fırladı!” dedi. “Onu gördün!”

“Ne gördüğümden emin değilim,” dedi iriyarı polis. “Ama bir şeye çarptığın kesin.”

Arabadan inip etrafa ışık tuttular. Kızıl polis, “Siyah giyinmişti! Onu göremezsin!” dedi.

“Şurada,” diye bağıntı iriyarı polis, tki adam aceleyle bedenin olduğu yere gidip üstüne fener tuttular.

Bod arka kapıları zorladı. Ama açılmadılar, ön tarafla arka taraf arasında da metal bir kafes vardı. Görünmez olsa bile, yine de polis arabasının arka koltuğunda mahsur katmış olacaktı.

Olabildiğince öne doğru eğildi, ne olduğunu, yolda neyin yattığını görmek için boynunu uzattı.

Kızıl polis bir bedenin yanına çömelmiş, bakıyordu. İriyarı olansa bedenin başında, yüzüne doğru ışık tutuyordu.

Bod yerde yatan bedenin yüzünü gördü -sonra deli gibi, gözü dönmüş bir halde cama vurmaya başladı.

İriyan polis arabanın oraya geldi.

“Nc?” dedi sinirli sinirli.

“Benim... benim babama çarptınız,[9]’ dedi Bod.

“Şaka yapıyorsun”

“Ona benziyor” dedi Bod. “Adamakıllı bakabilir miyim?”

İriyan polisin omuzları birden çöktü. “Amanın! Simon, çocuk onun babası olduğunu söylüyor.”

“Benimle dalga geçiyor olmalısın.”

"Galiba, ciddi.” İriyarı polis kapıyı açtı ve Bod dışarı çıktı.

Silas arabanın ona çarptığı yerde sırtüstü yatıyordu. Ölü gibiydi, kıpırdamıyordu.

Bod’un gözlerine iğneler batıyordu.

‘‘BabaT’ dedi. Sonra polislere dönüp, "Onu öldürdünüz” diye ekledi. Yalan söylemiyorum, dedi kendine -tam olarak değil.

“Ambulans çağırdım" dedi kızı! bıyıklı polis Simon.

“Bir kazaydı” dedi diğeri.

Bod, Silas’ın yanına çömelip onun soğuk elini sıktı. Eğer ambulansı çoktan çağırmışlarsa, fazla vakit yoktu. “Meslek hayatınız sona erdi demektir bu,” dedi Bod.

"Kazaydı... gördün!”

“Bir anda çıku...”

“Benim gördüğüm,” dedi Bod, "yeğeninize bir iyilik yapmayı kabul ettiğiniz ve onun okulda kavga ettiği bir çocuğu korkuttuğunuz. Gece geç saatte dışarıda olmaktan dolayı, tutuklama emriniz olmadan, beni tutukladınız. Babam sizi durdurmak ve neler olduğunu anlamak için yola fırlayınca da onu kasten çiğnediniz.”

“Bu bir kazaydı!” diye tekrarladı Simon.

“Okulda Mo’yla mı kavga ediyordun?" dedi Mo’nun amcası Tam. ama inandırıcı değildi.

“İkimiz de Eski Şehir Okulu, 8-B sımfındayız ” dedi Bod. “Babamı öldürdünüz.”

Uzaklardan gelen sirenlerin sesini duyabiliyordu.

“Simon." dedi iriyarı adam, “bunu konuşmalıyız.”

Polisler arabanın diğer tarafına yürüdüler. Bod’u yerde yatan Silas’la birlikte gölgelerin içinde tek başına bıraktılar. Bod iki polisin hararetti bir şekilde tanıştığını duyabiliyordu. “Senin kahrolası yeğenin!” cümlesinin yam sıra, “SV/ı gözlerini yoldan ayırmamış olsaydın!” gibi cümleler kullanıldı. Simon parmağını Tam’in göğsüne bastırdı...

Bod, “Bakmıyorlar. Şimdi,” diye fısıldadı. Ve görünmez oldu.

Derin bir karanlık girdap oldu ve yerdeki beden şimdi Bod’un yanında dikiliyordu.

Silas, “Seni eve götüreyim, Kollarını boynuma dola,” dedi.

Bod denileni yaptı, koruyucusuna sıkıca sarıldı. Birlikte gecenin içine dalarak mezarlığa yöneldiler.

"Özür dilerim.” dedi Bod.

“Ben dc özür dilerim.” dedi Silas.

“Canın yandı mı?” diye sordu Bod. "Araba sana öyle çarpınca?”

“Evet” dedi Silas. “Küçük cadı arkadaşına teşekkür etmelisin. Gelip beni buldu ve başının nasıl bir belada olduğunu söyledi.”

Mezarlığa indiler. Bod evine baktı; sanki onu ilk defa görüyordu. “Bu gece olanlar aptalcaydı, değil mi? Yani, işleri tehlikeye attım” dedi.

“Bildiğinden daha fazlasını hem de, genç Nobody Oweıis. Evet.”

“Haklıydın,” dçdi Bod. “Geri gitmeyeceğim. O okula değil, o şekilde değil.”

Maurccn Quilling hayatının en kötü haftasını geçirmişti. Nick Farthing artık onunla konuşmuyordu; Owens denen çocuk yüzünden Tam Amca’sı ona bağırmış, o gece olanları asla birilerine anlatmamasını, çünkü işini kaybedebileceğini ve eğer bu olursa, onun yerinde olmak istemeyeceğini söylemişti; anne babası ona kızgındı; dünyanın kendisine ihanet ettiğini hissediyordu; yedinci sınıflar bile artık ondan korkmuyorlardı. Bu iğrenç bir durumdu. Şimdiye kadar başına gelmiş olan her şeyden sorumlu tuttuğu Owens denen çocuğu görmek istiyor, berbat bir ızdırapla kıvranıyordu. Eğer o oğlan *tutuklanmanın* kötü olduğunu düşünüyorsa... kendisi de karmaşık, korkunç ve ayrıntılı intikam planları tczgahlayacaktı. Gerçekten işe yaramasalar da. yalnızca bunlar kızın kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu.

Mo’nun tüylerini diken diken eden bir iş varsa, o da fen laboratuvarlarım temizlemekti: Bunsen ocaklarını kaldırmak, tüm deney tüplerinin, petri kaplarının, kullanılmamış filtre kâğıtlarının ve bunun gibi şeylerin yerlerine geri konulduğundan emin olmak. Katı bir nöbet sisteminde, bunu iki ayda bir yapmak zorundaydı, ama bu noktada, hayatının en kötü haftasında, fen laboratuvarında olmak mantıklı geliyordu.

En azından, fen dersine giren Bayan Hawkins oradaydı. günün sonunda Ödev kâğıtlarım derliyor, etrafı düzeltiyordu. Kadının orada olması ve başkalarının olmaması rahatlatıcıydı.

"Görevini iyi yapıyorsun Maureen,” dedi Bayan Hawkins.

Koruyucu sıvı dolu kavanozdaki beyaz yılan görmeden onlara bakıyordu. Mo, “Teşekkür ederim,” dedi.

“iki kişi olmanız gerekmiyor muydu?” diye sordu Bayan Hawkins.

“Bu işi Owens denen çocukla yapmam gerekiyordu ” dedi Mo. “Ama günlerdir okula gelmiyor.”

Öğretmen kaşlarım çattı. “Ö hangisiydi?” diye sordu dalgın dalgın. “Benim listemde yok.”

“Bob Owens. Kahverengimsi, biraz uzun saçlı. Çok konuşmazdı. Sözlüde iskeletteki tüm kemiklerin ismini saymıştı. Hatırladınız mı?”

“Tam olarak değil,” diye itiraf etti Bayan Hawkins.

“Hatırlamanız gerek! Diğerleri dc onu hatırlamıyor! Bay Kirby bile!”

Bayan HaWkins kalan ödev kâğıtlarını çantasına. atıp, “Eh, bu işi tek başına yapıyor olmanı takdir ettim canım. Çıkmadan önce, çalışma yapılan yerleri’ silmeyi unutma ” dedi. Ardından kapıyı kapayarak gitti.

Fen laboratuvarları eskiydi. Üzerinde sabit gaz memelerinin, muslukların ve lavaboların olduğu uzun, koyu renk ahşap masalar ve büyük şişelerin içinde birtakım şeylerin sergilendiği koyu renk ahşap raflar vardı. Şişelerin içinde yüzen şeyler ölüydü, hem dc çok uzun zamandır ölüydü. Odanın bir köşesinde, sararmış bir insan iskeleti bile vardı. Mo onun gerçek olup olmadığını bilmiyordu, ama şu anda Mo’yu korkutuyordu.

Çıkardığı her ses o uzun odanın içinde yankı yapıyordu. Ortam daha az korkutucu olsun diye, tepe lambalarının hepsini, hattâ beyaz yazı tahtasının üstündeki lambayı bile yaktı. Oda soğumaya başladı. Kaloriferleri açabilmeyi diledi. Büyük, metal peteklerden birine yürüdü ve ona dokundu. Cayır cayır yanıyordu. Ama o yine de titriyordu.

Oda boştu ve bu boşluk rahatsız ediciydi; Mo sanki yalnız değilmiş, izleniyormuş gibi hissediyordu.

Eh, tabii ki izleniyorum, diye düşündü. *İskelet bir yana, yüzlerce Ölü şey kavanozların içinden bana bakıyor*, Ve raflarda göz gezdirdi.

Tam o anda kavanozların içindeki ölü şeyler kımıldamaya başladı. Görmeyen, süt beyazı gözleri olan bir yılan alkolle dolu kavanozunda gerindi. Yüzü olmayan dikenli bir deniz hayvanı sıvıdan evinde kıvrılıp

kendi etrafında döndü. Onyıllardır ölü olan bir kedi yavrusu dişlerini gösterip camı tırmaladı.

Mo gözlerini kapadı. *Bu gerçek olamaz*, dedi kendi kendine. *Bunu ben hayal ediyorum.* "Korkmuyorum," dedi yüksek sesle.

"Çok iyi," dedi arka kapının yanında, gölgelerin içinde duran birisi. "Korkutulmak cidden kötü bir şey."

Mo, "Öğretmenlerin hiçbiri seni hatırlamıyor" dedi.

"Ama sen hatırlıyorsun " dedi Mo'nvn başına gelen bütün felaketlerin mimarı olan oğlan.

Kız bir deney şişesini alıp ona attı, ama şişe hedefine isabet etmeyip duvara çarptı ve paramparça oldu.

"Nick nasıl?" diye sordu Bod sanki hiçbir şey olmamış gibi.

"Onun nasıl olduğunu biliyorsun," dedi. "Artık benimle konuşmuyor. Sınıftan çıkmıyor, eve gidiyor ve ödevlcrini yapıyor. Muhtemelen maketten tren yolları da yapıyordur."

"Güzel " dedi Bod.

"Sen," dedi Mo. "Bir haftadır okula gelmiyorsun. Başın büyük belada Bob Owens. Geçen gün polis geldi. Seni arıyorlardı."

"Aklıma gelmişken... Amcan Tam nasıl?" dedi Bod.

Mo bir şey söylemedi.

"Bazı açılardan" dedi Bod, "sen kazandın. Okulu bırakıyorum. Ama başka açılardan da sen kaybettin. Daha önce sana musallat olan oldu mu Maureen Ouillıng? Hiç aynaya bakıp da, o gözler seninkiler mi diye merak ettin mi? Hiç boş bir odada oturup yalnız olmadığını fark eltin mi? Hoş değildir."

"Bana musallat mı olacaksın?" Mo'nun sesi titriyordu.

Bod cevap vermedi, sadece dik dik kıza baktı. Odanın uzak köşesinde bir patırtı oldu: Mo'nun çantası sandalyeden yere düşmüştü ve yine önüne döndüğünde odada tek başına olduğunu gördü ya da en azından, onun görebileceği biri yoktu.

Mo'nun eve gidişi çok uzun ve çok karanlık gelecekti.

Oğlan ve koruyucusu tepenin başında duruyorlar, şehrin ışıklarına bakıyorlardı.

“Hâlâ canın yanıyor mu?” diye sordu Bod.

“Azıcık” dedi koruyucusu. “Ama ben hızlı iyileşirim. Yakında bir şeyim kalmaz.”

“Seni öldürebilir miydi? Arabanın önüne fırlamak?”

Koruyucusu başını iki yana salladı. “Benim gibileri Öldürmenin çeşitli yolları vardır,” dedi. “Ama bunların içinde arabalar yoktur. Ben çok yaşlı ve çok sağlamım.”

Bod, “*Hatalıydım*, değil mi? Asıl amaç bu işi hiç fark edilmeden yapmaktı. Sonra okuldaki çocuklara bulaştım, en sonunda işe polis ve diğer her türlü şey karıştı. Çünkü bencillik ettim,” dedi.

Silas kaşlarım kaldırdı. “Bencillik, etmedin. Kendi türünle olmaya ihtiyacın var. Bu gayet anlaşılabilir bir şey. Sadece, canlıların dünyasında işler daha zordur ve biz seni orada kolayca koruyamayız. Seni tümüyle güvende tutmak istedim” dedi Silas. “Senin türün için tamamıyla güvenli tek bir yer var, ama oraya bütün maceraların sona erdiğinde ve artık onların hiç birinin Önemi kalmadığında varacaksın.”

Bod elini Thomas R. Stout‘un (1817-1851, *Tüm tanıdıkları onu çok özlüyor*) mezar taşma sürttü ve yosunun parmaklarının altında ufalandığını hissetti.

“O hâlâ orada” dedi Bod. “İlk ailemi öldüren adam. İnsanları tanımam gerekiyor. Mezarlıktan gitmeme engel olacak mısın?”

“Hayır. O bir hataydı ve ikimiz de ondan ders aldık.”

“Öyleyse şimdi ne olacak?”

“Hikâyelere, kitaplara ve dünyaya olan merakını gidermek için elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Kütüphaneler var. Başka yollar var. Çevrende başkalarının, canlı insanların olabileceği bir sürü yer var, tiyatro ya da sinema gibi.”

“O ne? Futbol gibi bir şey mi? Okulda çocukların futbol oynamalarını izlemekten çok zevk alıyordum.”

“Futbol. Hımm. Genellikle günün benim için erken olan saatlerinde oynanır,” dedi Silas. “Ama Bayan Lupcscu bir dahaki sefere buraya geldiğinde seni maç izlemeye götürebilir.”

“Çok sevinirim ” dedi Bod.

Tepeden aşağı yürümeye başladılar. Silas, “Son birkaç haftadır ikimiz dc arkamızda bir sürü iz bıraktık. Hâlâ seni arıyorlar, biliyorsun,” dedi.

"Bunu daha önce de söyledin,” dedi Bod, “Nereden biliyorsun? *Onlar* kim? Ne istiyorlar?”

Ama Silas sadece başını iki yana salladı, başka bir şey söylemeyecekti. Bod, şimdilik, bununla yetinmek zorundaydı.

BÖLÜM 7

Jack Denen Adamlar

Silas'ın zihni son aylarda bir şeylerle meşguldü. Mezarlıktan ayrılıyor ve günler, bazen haftalar boyunca dönmüyordu. Bayan Lupescu Noel'de üç haftalığına mezarlığa gelmişti ve Bod onunla Eski Şehir'deki küçük dairesinde yemek yemişti. Silas'ın söz verdiği gibi, Bayan Lupescu Bod'u futbol maçına bile götürmüştü, ama sonra, Bod'a ona taktığı yeni isimle -*Sevimli Şey*— seslenip yanaklarını sıkarak 'Kadim Diyar' dediği yere gitmişti.

Silas yoktu, Bayan Lupescu da gitmişti. Bay ve Bayan Owens, Josiah Worthington'ın lahdinde oturmuş, Worthington'la konuşuyorlardı. Hiçbiri mutlu değildi.

Josiah Worthington, "Yani, size nereye gideceğini ya da çocuğa nasıl bakılacağını söylemedi mi demek istiyorsunuz?" dedi.

Owens'lar başlarını iki yana sallayınca Worthington, "Peki, Silas *nerede?"* diye sordu.

İki Owens da soruya cevap veremedi. Owens Efendi, "Daha önce hiç bu kadar uzun süre ortadan kaybolmamıştı. Çocuk geldiğinde bize söz vermişti; kendisinin burada olacağına... ya da başka birinin bize yardım etmek için burada olacağına. *Söz vermişti.*" dedi.

1

A. S. Sullivan ile W. S. Gilben'ın birlikte yazdığı *Mikaüo* adlı operadaki bir şarkının sözleri, *-çn*

Bayan Owens, “Onun başına bir şey gelmiş olmasından korkuyorum,” dedi. Ağlamaklıydı, ama sonra bu hali kızgınlığa dönüştü. “Bu kadarı fazla! Onu bulmanın, geri çağırmamn bir yolu yok mu?”

‘Bildiğim kadarıyla yok," dedi Josiah Worthıngton. Ama sanırım çocuğun yemeği için mahzene para bırakmıştır”

"Paraymış!” dedi Bayan Owens. *“Para* neye yarar ki?”

“Bod’un yemek almak için paraya ihtiyacı olacak.” diye başladı Bay Owens, ama Bayan Owens aniden ona saldırdı.

“Hepiniz birbirinizden betersiniz!” dedi.

Ve Worthington’ın lahdinden ayrıldı. Sonra oğlunu aramaya gitti ve onu, tahmin ettiği gibi, tepenin başında şehri izlerken buldu.

"Ne düşündüğünü öğrenmek için sana bir peni veririm,” dedi Bayan Owens.

"Senin paran yok ki,” dedi Bod. Artık on dört yaşındaydı ve annesinden daha uzundu.

“Tabutta iki penim var,” dedi Bayan Owens. I "Muhtemelen şimdiye kadar biraz yeşermişlerdir, ama iki penim kesinlikle var.”

“Dünya hakkında düşünüyordum” dedi Bod. Ailemi öldürenin hâlâ hayatta olduğunu nereden biliyoruz? Onun orada olduğunu?"

“Silas öyle diyor,” dedi Bayan Owens.

“Ama Silas bize başka bir şey söylemiyor ki.”

Bayan Owens, “O sadece senin iyiliğini düşünüyor. Bunu biliyorsun,” dedi.

“Sağolsun,” dedi Bod etkilenmemiş bir şekilde. “Öyleyse, şimdi nerede?”

Bayan Owens cevap vermedi. .

Bod, “Ailemi Öldüren adamı gördün, değil mi? Beni evlat edindiğiniz gün,” dedi.

Bayan Owens başını sallayarak onayladı.

“Nasıl biriydi?"

‘ Daha çok seninle ilgileniyordum, ama bir düşüneyim... Koyu renk saçları vardı, çok koyu. Ondan korkmuştum. Yüz hatları keskindi. Hem hırslı hem de öfkeliydi. Silas uzaklaştırdı onu.”

“Neden Silas onu hemen öldürmedi ki?" dedi Bod hiddetle. "Onu, o zaman hemen öldürmcliydi."

Bayan Owens soğuk parmaklarıyla Bod’un eline dokundu. “O bir canavar değil Bod”

“Eğer Silas onu o zaman öldürseydi. şimdi güvende olurdum. İstediğim yere gidebilirdim.” ’

“Silas bunları senden, hepimizden daha iyi biliyor. Silas yaşamı ve Ölümü tanıyor” dedi Bayan Owens. “Bu o kadar basit değil"

Bod, “İsmi neydi? Onları öldüren adamın ismi ” dedi.

“Söylemedi. Yani o zaman söylemedi.”

Bod başını yana eğdi ve fırtına bulutları kadar gri gözlerle ona baktı. “Sen biliyorsun, değil mi?”

Bayan Owens, “Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok Bod” dedi-

“Var. Öğrenebilirim. Bilmem gereken *her şeyi* elimden geldiğince öğrenebilirim. Gulyabani geçitlerini Öğrendim. Rüya Yürüyüşü’nü Öğrendim. Bayan Lupcscu bana yıldızları izlemeyi öğretti Silas sessizliği öğretti. Musallat olabilirim. Görünmez olabilirim. Bu mezarlığı karış karış biliyorum.”

Bayan Owens elini uzatıp oğlunun omzuna dokundu. “Bir gün ” dedi ve duraksadı. Bir gün, oğluna dokunamayacaktı. Bir gün, oğlu onlardan ayrılacaktı. Bir gün. Sonra devam etti: “Silas, aileni öldüren adamın isminin Jack olduğunu söyledi.”

Bod sustu. Sonra başını evet dercesine salladı. “Anne?”

“Evet, oğlum?”

“Silas ne zaman geri gelecek?”

Gece yarısı rüzgarı kuzeyden esiyor ve havayı soğutuyordu.

Bayan Owens attık kızgın değildi. Oğlu için korkuyordu. Sadece, “Keşke bilseydim sevgili oğlum, keşke” dedi.

Scarlett Amber Perkins on beş yaşındaydı. Şu anda eski bir iki katlı otobüsün üst katında oturuyordu ve öfkeli bir nefret topuydu. Ayrıldıkları için anne babasından nefret ediyordu, İskoçya’dan taşındığı için annesinden; annesinin gitmiş olmasına aldırmıyor görünen babasından nefret ediyordu. Bu kadar farklı olduğu için bu şehirden -

büyüdüğü Glasgow’a hiç benzemiyordu- nefret ediyordu, çünkü ara sıra bir köşeyi dönüyor, bir şey görüyor ve dünya acı verici, dehşetli bir şekilde tanıdık hale geliyordu.

O sabah kendini kontrol edemeyip annesine, “En azından Glasgow’da arkadaşlarım vardı!” demişti; ne bağırıyor ne de ağlıyordu. “Onlan bir daha göremeyeceğim!” Annesinin buna cevabı sadece, “En azından daha önce bulunduğun bir yerdesin. Sen küçükken burada yaşamışlık” olmuştu.

“Hatırlamıyorum,” demişti Scarlett. “Hem, artık kimseyi tanımıyorum ki. Benden beş yaşındayken arkadaşlık yaptığını insanları bulmamı mı istiyorsun? *Bunu* mu istiyorsun?”

Bunun üzerine annesi, “Eh, seni durduran yok” demişti.

Scarlett okuldaki gününü öfke içinde geçirmişti ve hâla öfkeliydi. Okulundan nefret ediyordu, dünyadan nefret ediyordu ve şu anda özellikle şehir içi otobüs seferlerinden nefret ediyordu.

Her gün okul bittiğinde, şehir merkezine giden 97 numaralı otobüs onu okul kapısından alıp, annesinin kirala-

dığı küçük dairenin olduğu caddenin sonuna götürüyordu. O fırtınalı nisan günü neredeyse yarım saat durakta beklemiş, ama bir tane bile 97 numaralı otobüs gelmemişti, bu yüzden o da üstünde *Şehir Merkezi* yazan 121 numaralı otobüse binmişti. Ama bu otobüs, her zaman bindiği otobüsün sağa döndüğü yerden sola, Eski Şehir’e doğru döndü. Eski Şehir meydanındaki belediye bahçelerini. Baron Josiah NVorthİngton’m heykelini geçti ve yüksek evlerin dizili olduğu dolambaçlı bir tepeye tırmandı. Scarlett’ın yüreği daraldı ve öfkesi ızdıraba dönüştü.

Otobüsün alt katına indi, yan yan ilerledi ve araç hareket halindeyken şoförle konuşulmaması gerektiğini söyleyen ikaza bakıp, ‘"Affedersiniz. Ben Akasya Caddesi’ne gidecektim." dedi.

Scarlett’tan daha esmer olan, cüsseli kadın şoför, “97’ye binmen gerekiyordu” dedi.

“Ama bu da Şehir Merkezi’ne gidiyor.”

“Öyle. Ama oraya vardığımızda, yine geri dönmen gerekecek.” Kadın iç geçirdi. “En iyisi, sen burada inip tepeden aşağı yürü, belediye binasının önünde durak var. Oradan 4’c ya da 58’e bin, ikisi de seni Akasya Caddesinin yakınına götürür. Spor merkezinde inip yürü. Anladın mı?”

“4 ya da 58.”

“Seni burada indireyim.” Otobüs tepenin yamacında, açık duran bir çift büyük demir kapı kanadının biraz gerisinde durdu; ortam İtici ve kasvetli görünüyordu. Şoför, “Hadi. İnsene” diyene kadar Scarİett otobüsün açık kapısında durdu. Sonra kaldırıma indi ve otobüs, egzozundan siyah dumanlar çıkarıp kükreyerek uzaklaştı.

Rüzgar duvarın diğer tarafındaki ağaçları sallıyordu.

Scarlett tepeden aşağı yürümeye başladı -ve, işte *bu* yüzden cep telefonuna ihtiyacı olduğunu düşündü. Beş dakika bile gecikse annesi *çıldırıyordu,* ama buna rağmen Scarlett’a telefon almıyordu. Ah, mükemmel. Başka bir karşılıklı bağrışma fırtınasına daha katlanmak zorunda kalacaktı. Bu ne ilk ne de son olacaktı.

Şimdi açık kapının oradaydı. İçeri baktı ve...

“Tuhaf,’’ dedi yüksek sesle.

Deja vu denen, bir yerde daha önce de bulunmuş olma, bir şekilde orayı önceden düşlemiş ya da orada yaşamış olma duygusu anlamına gelen bir ifade vardır. Scarlett bu duyguyu yaşamıştı -öğretmeninin tatilde Invemess’a gittiğini söylemek üzere olduğunu ya da birisinin kaşığı daha önce de yaptığı gibi düşüreceğini bilme tecrübesini. Ancak bu farklıydı. Daha önce burada bulunmuş olma duygusuyla alakası yoktu. Bu gerçekti.

Scarİett açık kapıdan mezarlığa girdi.

O yürürken, bir saksağan siyah, beyaz ve yanardöner yeşil bir ışıltı olarak yukarı uçup bir porsuk ağacına kondu ve onu izledi. *Şu köşenin ardında,* diye düşündü, *önünde bank olan bir kilise var.* Köşeyi dönünce kiliseyi gördü; hatırladığından çok daha ufak, sivri tepeli, tıknaz, gri taştan, gotik tarzda yapılmış, uğursuz görünüşlü bir yapıydı. Önünde yıkık dökük bir bank vardı. O tarafa yürüyüp banka oturdu ve küçük bir kız gibi bacaklarını salladı.

“Merhaba? Eee, merhaba?” dedi arkasından bir ses. “Büyük yüzsüzlük olacak, biliyorum, ama şunu tutmama yardım edebilir misin? Eee, gerçekten bir çift ele daha ihtiyacını var, eğer senin için sorun olmazsa.”

Scarİett etrafına bakındı ve bir mezar taşının önüne çömelmiş, üstünde açık kahverengi yağmurluk olan bir adanı gördü. Elinde, rüzgarda uçuşan büyük bir kâğıt tutuyordu. Aceleyle adama doğru gitti.

“Sen şurayı tıu" dedi adam. “Bir elini buraya, diğerini şuraya, lamam. Sana korkunç zahmet verdim, biliyorum. İnanılmaz müteşekkirim”

Adamın yanında teneke bir bisküvi kutusu vardı; kutudan mum boyutunda, mum boyaya benzeyen bir şey çıkardı. Sonra onu rahat, ustaca hareketlerle mezar taşma sürmeye başladı.

“İşte böyle,” dedi neşeyle. “Ve şunu da şöyle... aman. Kıvrımlı bir parça, şurada aşağıda, galiba bir sarmaşık -VİKtorya dönemindekiler her şeyi sarmaşıkla süslemeyi severlerdi. oldukça semboliktir malum... ve oldu. Bırakabilirsin artık.”

Ayağa kalkıp elini gri saçlarından geçirdi. “Ot”. Kalkmam lazımdı. Bacaklarım uyuşmuş” dedi. “Eh. Ne düşünüyorsun?”

Ası! mezar taşı sarı ve yeşil yosun kaplıydı, neredeyse okunamayaeak kadar çok yıpranmış ve silikti, ama adamın kâğıda çıkardığı kopya belirgindi. “Majclla Godspeed. Mahallenin Kız Kurusu, 1791-1870, *Hatırası Yaşıyor”* diye okudu Scarlett yüksek sesle.

“Muhtemelen artık o da yaşamıyordur dedi adam. Saçları seyrelmeye yüz tutmuştu. Scarlett’u tereddütle gülümseyip. yuvarlak gözlüklerinin arkasından gözlerini kırpıştırdı. Bu haliyle dost canlısı bir baykuşa benziyordu.

Koca bir yağmur damlası kâğıdın üstüne düştü ve adam kâğıdı aceleyle rulo yapıp mum boya kutusunu kaptı. Bir avuç dolusu yağmur damlası daha düştü. Scarlett adamın işaret ettiği, yakındaki bir mezar taşına dayalı duran resim çantasını aldı ve yağmurdan korunmak için adamın peşinden kilisenin ufak sundurmasının altına girdi.

“Çok teşekkür ederim ” dedi adam. “Pek fazla yağacağını sanmam. Hava durumu bu öğleden sonranın çoğunlukla güneşli olacağını söyledi.”

Soğuk bir rüzgar, buna cevap verirmiş gibi, kuvvetle esti ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi mezar taşının kopyasını kâğıda çıkaran adanı.

“Öyle mi?” dedi Scarlett. Bir süredir, *annem beni öldürecek.,* diye düşünmekteydi.

“Bunun bir kilise mi, yoksa cenaze şapeli mi olduğunu düşünüyorsun. Öğrendiğim kadarıyla, bunun cevabı, bu alanda bir zamanlar gerçeklen de

küçük bir kilise bulunduğu ve asıl mezarlığın bu kilisenin bahçesinde olduğu. Milattan sonra 800, belki de 900'lerde. Defalarca onarılmış ve genişletilmiş. Ama 1820'lerde burada bir yangın çıkmış. O zamanlar bile bu kilise bölge için oldukça küçükmüş; civardaki insanlar mahalle kilisesi olarak köy meydanındaki St. Dunstan's'a gidiyorlarmış. Böyleee, kiliseyi onarmaya geldiklerinde, onu bir cenaze şapeline dönüştürmüşler, ama pek çok özelliğini korumuşlar -diğer taraftaki duvarda bulunan vitray pencerelerin orijinal olduğu söyleniyor..."

"Aslında," dedi Scarlett, "annemin beni öldüreceğini düşünüyordum. Yanlış otobüse bindim ve şu anda eve çok geç kalmış durumdayım..."

"Yüce Tanrım, ah zavallım," dedi adam. "Bak, ben hemen yolun aşağısında oturuyorum. Burada bekle..." Bunun üzerine adanı resim çantasını, mum boya kutusunu ve rulo halindeki kâğıdı kızın ellerine tutuşturdu ve yağmurun altında omuzlarım kaldırıp hızla giriş kapısına koştu. Birkaç dakika sonra Scarlett bir araba fan görüp koma sesi duydu.

Giriş kapısına koştu ve eski, yeşil. Mini Morris marka arabayı gördü. Konuştuğu adam şoför koltuğundaydı. Adam camı açtı.

"Atla," dedi. "Seni tam olarak nereye götüreyim?"

Scarlett durdu, yağmur ensesinden aşağı süzülüyordu. "Yabancıların arabasına binmem" dedi.

"Çok doğru" dedi adam. "Ama iyiliğine bir iyililikle karşılık veriyorum, o kadar. Hadi, eşyalar sırılsıklam olmadan onları arkaya koy." Adam yolcu kapısını açtı ve Scarlett içeri eğilip mezar taşı kopyalama aletlerini arka koltuğa koydu. "Ne diyeceğim bak. Neden anneni arayıp -telefonumu kullanabilirsin- ona plaka numaramı söylemiyorsun? Bunu arabanın içinde yapabilirsin. Orada sırılsıklam oluyorsun " dedi adam.

Scarleu tereddüt elti. Yağmur saçlarını yapıştırmaya başlamıştı ve hava soğuklu.

Adam cep telefonunu uzattı. Scarlett telefona baktı ve arabaya binmekten çok annesini aramaktan korktuğunu fark etti. "Polisi de arayabilirim, değil mi?" dedi.

"Kesinlikle. Ya da evine yürüyebilirsin. Ya da anneni arayıp seni almasını isteyebilirsin."

Scarlett yolcu koltuğuna oturup kapıyı çekti. Adamın telefonunu elinden bırakmadı.

“Nerede oturuyorsun?" diye sordu adam.

“Gerçekten gerek yok. Yani, beni sadece otobüs durağına bıraksanız da olur.”

"Seni evine götüreceğim. Adresi söyle"

"Akasya Caddesi, 102A. Ana yoldan sapacağı/-, büyük spor merkezini biraz geçince..."

“Sen epey uzaklaşmışsın, değil mİ? Tamam. Hadi seni cve götürelim” Adam el frenini indirdi, arabayı döndürüp tepeden aşağı sürdü.

"Uzun zamandır mı burada yaşıyorsun?” dedi adam.

"Pek sayılmaz. Noel’den hemen sonra taşındık. Gerçi ben beş yaşındayken burada yaşamışız”

“Konulmanda bir aksan mı sezinliyorum?"

“On yıldır İskoçya’da yaşıyorduk. Orada diğer herkes gibi konuşuyordum, ama burada konuşmam çok göze batıyor.” Bunu şaka gibi söylemek istemişti, ama doğruydu; şimdi bile, konuşurken aksanını duyabiliyordu. Komik değil, acıydı.

Adam Akasya Caddesi ne girdi ve evin Önünde durdu, onunla birlikte ön kapıya kadar gitmekle ısrar etti. Kapı açılınca, “Ziyadesiyle üzgünüm. Kızınızı size geri getirmeye cesaret ettim. Belli ki. yabancıların arabasına binmemesi gerektiğini ona iyice Öğretmişsiniz. Fakat, eh, yağmur yağıyordu; kızınız yanlış otobüse, şehrin diğer tarafından dolanan otobüse binmişti. Ortalık gerçekten berbat. Onu affetmeye razı olduğunuzu söyleyin. Onu affedin. Ve ben, eee,” dedi.

Annesinin ikisine de bağıracağını sanan Scarlett. annesi sadece, “Eh, bugünlerde bundan daha dikkatli olamazdınız; Bay Eee öğretmenin mi, bir fincan çay içmek ister mi?” deyince hem şaşırdı hem de rahatladı.

Bay Eee isminin Frost olduğunu, ama Bayan Perkinsen kendisine Jay diyebileceğini söyledi. Bayan Perkins de gülümseyip Bay Frost’un kendisine Noona diyebileceğini söyledi ve çaydanlığı ocağa koydu.

Çay içerlerken, Scarleu annesine yanlış otobüse binme macerasını, kendini nasıl bir anda mezarlıkta bulduğunu ve küçük kilisenin orada Bay Frost’la nasıl tanıştığını anlattı...

Bayan Perkins çay fincanını düşürdü.

Mutfaktaki masada oturuyorlardı, bu yüzden fincan çok yükseklen düşmedi ve kırılmadı, sadece etrafa çay sıçradı. Bayan Perkins huzursuzca Özür dileyip, yeri silmek için lavabonun altından bez almaya gitti.

Sonra. “Tepedeki mezarlık. Eski Şehir deki? O mu?”

“Ben o tarafta oturuyorum.” dedi Bay Frost. "Bir sürü mezar taşı kopyası çıkarıyorum. Hem. orası resmi bir doğal koruma alanı, biliyor musunuz?”

Bayatı Pcrkins. “Biliyorum.” dedi şercin dudaklarla. Ve devanı elli: “Scarlett’ı eve getirdiğiniz için çok teşekkür ederim Bay Tröst." Her kelime bir buz kalıbı gibiydi. Sonra da, "Sanırım, artık gitmelisiniz,” dedi.

“Bu biraz kaba olmadı mı?” dedi Bay Tröst cana yakın bir şekilde. "Sizi kırmak istemedim. Yanlış bir şey mi söyledim? Kopyalar yerel bir tarih projesi için, yoksa mezarları kazıp kemik filan çıkarmıyorum» anlarsınız ya.”

Scarlett hır an annesinin Bay Trosfa saldıracağını sandı. Bay Frost endişeli görünüyordu. Ama Bayan Pcrkins başını iki yana sallayıp, "Üzgünüm, ailemize ait eski bir hikâye var da. Sizin bir suçunuz yok,” dedi. Sonra, sanki kendini zorlarmış gibi, canlı bir şekilde devanı etti: "Scarlett küçükken o mezarlıkta oynardı. Bu. şey» on yıl Önceydi. Bir de hayali arkadaşı vardı. Nobody isminde küçük bir oğlan.”

Bay Frost’un yüzünde bir gülümseme belirdi, “liayalcıimsi bir şey mi?”

“Yo, sanmıyorum. Orada yaşıyordu. Scarlett oğlanın yaşadığı lahdi bile göstermişti. O yüzden, belki de o gerçeklen bir hayaletti. Hatırlıyor musun hayalım?”

Scarlett başını iki yana salladı. “Tuhaf bir çocuk olmalıymışım,” dedi.

“Öyle olmadığına eminim, eee" dedi Bay Frost. “Çok iyi bir kız yetiştiriyorsunuz Noona. Eh, çay da çok güzeldi. Yeni arkadaşlar edinmek beni her zaman mutlu eder. Artık gitmem gerek. Önce yemek yapmalıyım, sonra da

Yerel Tarih Cemiyetindeki toplantıya gideceğim."’

“Yemeğinizi kendiniz mi yapıyorsunuz?" dedi Bayan’ Perkins.

"Evet, Öyle. Aslında dondurulmuş yiyecekleri ısıtıyorum. Ayrıca torbada yemek pişirme konusunda da ustayım. Tek başına yiyorum. Yalnız yaşıyorum. Huysuz, yaşlı bir bekârım. Bekârlık sultanlık derler, öyle değil

ini? Sultanlık filan değil, doğru kadınla tanışmadım sadece." Bay Frost bir un çok üzgün göründü.

Yemek yapmaktan nefret eden Bayan Perkins hafta sonları bir sürü yemek pişirdiğini söyledi ve o. Bay Frost’ıı kapıya kadar geçirirken, Scarlett adamın cumartesi akşamı yemeğe gelmeyi memnuniyetle kabıil ettiğini duydu.

Bayan Perkins holden geri geldiğinde Scarlett’a sadece, ‘’Umarım ödevini yapmışsındır" dedi.

Scarlett gece yatağına yatmış, ana yolda giden arabaların seslerini dinlerken, öğleden sonra olanları düşündü. Küçükken o mezarlığa gitmişti. İşte bu yüzden ona her şey boylesinc tanıdık gelmişti.

Her şeyi yeniden aklında canlandırdı ve hatırladı, sonra orada bir yerde uykuya daldı, ama uykusunda mezarlığın patikalarında yürümeye devam etti. Geceydi, ama sanki gündüzmüş gibi her şeyi görebiliyordu. Tepenin kenarındaydı. Kendi yaşlarında bir oğlan sırtı Scarletfa dönük bir şekilde durmuş, şehrin ışıklarım izliyordu.

Scarlett, “Hey, çocuk? Ne yapıyorsun?" dedi.

Oğlan, odaklanmakta güçlük çekiyormuş gibi etrafına baktı. "Kim konuştu?" dedi ve sonra. “Ah, seni görebiliyorum, gibi... Rüya Yürüyüşü’ne mi çıktın’?"’ diye devam etti.

“Sanırım rüya görüyorum," diye kabul etti Scarlett.

"Onu kastetmedim, ama neyse." dedi oğlan. "Merhaba. Ben. Bod.“

"Ben ile Scarlctl," dedi.

Bod onu ilk kez görüyormuş gibi kıza yeniden baktı. “Tabii, senlin ya! Seni bir yerden tanıdığımı biliyordum. Bugim kâğıtlı adamla birlikte mezarlıktaydın."

"Bay Frosl,” dedi kız. “Gerçekten iyi biri. Beni evime bıraktı." Bir an durduktan sonra, "Bizi gördün mü?” dedi.

"Kvet. Mezarlıkta olan çoğu şeve dikkat ederim."

"Bod! Ne biçim bir isim böyle?" diye sordu kız.

"Nobody’nin kısaltması.”

"Tabii ya!" dedi Scarlett. “Bu rüyayı görmemin nedeni bu. Sen benim küçüklüğümdeki hayali arkadaşmışım hepimiz büyüdük."

Bnd onaylamasına başını salladı.

Kızdan daha uzundu. Griler içindeydi, ama Scarlett onun kıyafetlerini tarif edemiyordu. Saçları çok uzundu: kız onun saçlarını uzun zamandır kestirmediğini düşündü.

“Çok cesurdun. Tepenin derinlerine inmiş, Çîvit Rengi Adam’ı görmüştük. Bekçi’ylt tanışmıştık," dedi Bod.

O anda Scarleu’ın aklının içinde hır şeyler oldu: bir koşuşturma ve karmaşa, karanlık bir girdap ve görüntülerin çarpışması...

"Hazırlanıyorum” dedi Scarlett. Ama bunu odasındaki karanlık boşluğa söylemişti. Cevap olarak, gecenin içinde ilerleyen uzak bir kamyonun tekerleklerinin alçak gürültüsünden başka bir şey duymadı.

Bod’un mahzene saklı bol bol erzakı vardı, bir kısım erzak da daha serin olan (ahitler, yeraltı mezarları ve anıtmezarlarda duruyordu. Bunları Silas temin etmişti. Bod’a birkaç ay yetecek kadar yiyecek vardı. Silas ya da Bayan Lupescu yanında olmadığı müddetçe Bod mezarlıktan ayrılmayacaktı.

Mezarlık kapısının ardındaki dünyayı Özlîiyordu, ama dışarısının güvenli olmadığını biliyordu. Henüz değil. Mezarlık onun dünyası ve hükümranlık alanıydı; onunla övünüyordu ve onu ancak on dört yaşındaki bir çocuğun sevebileceği kadar seviyordu.

Ama yine de...

Mezarlıktakilerin hiçbiri değişmiyordu. Bod’un küçükken birlikte oyun oynadığı küçük çocuklar hâlâ küçüktüler. Bir zamanlar en iyi arkadaşı olan Fortinbras Bartleby artık Bod’dan dört beş yaş küçüktü ve birbirlerini gördüklerinde daha az konuşuyorlardı. Thackeray Porringer, Bod’un boylarında ve yaşındaydı; Bod’la daha iyi anlaşıyor gibiydi, akşamları birlikte yürüyorlardı ve Thackeray ona arkadaşlarının başına gelen talihsizliklerden bahsediyordu. Hikâyeler genellikle hiçbir suç işlememiş arkadaşlarının yanlışlıkla asılmasıyla bitiyordu, ama bazen de arkadaşları Amerikan Kolonileri’ne sürülüyor ve geri dönmedikleri sürece asılmıyorlardı.

Son altı yıldır Bod’un arkadaşı olan Liza Hempstock ise başka bir açıdan farklıydı. Bod onu görmek İçin ısırganlarla kaplı yere gittiğinde kız genelde orada olmuyordu. Orada bulunduğu nadir zamanlarda da asabi, kavgacı ve çok kaba oluyordu.

Bod, Bay Owens’a bu konudan bahsetti ve babası birkaç dakika düşündükten sonra şöyle dedi: “Kadınlar boyledir işte. O seni küçük bir oğlanken seviyordu ve muhtemelen, §u anda, sen genç bir adama dönüştükten sonra, senin kim olduğundan emin değil. Ben her gün, ördeklerin yüzdüğü göletin yanında küçük bir kızla oyun oynardım, ta ki kız senin yaşına gelip başıma bir elma fırlatana kadar. Ondan sonra, ben on yedi yaşına basana kadar benimle hiç konuşmadı!”

Bayan Owens burnunu çekti. “Armut fırlatmıştım!” dedi aksi aksi, “ve seninle kısa süre sonra konuşmaya başlamıştım. Kuzenin Ned’in düğününde dans etmiştik ve bu, sen on altı yaşına bastıktan iki gün sonraydı.”

Bay Owens, “Elbette hayatım, haklısın,” dedi. Bod’a bunun doğru olmadığını gösterir gibi göz kırptı. Sonra aslında kaç yaşında olduğunu söylemek için ağzını oynatarak, ‘On yedi/ dedi.

Bod canlılar arasından arkadaş edinmemeye karar vermişti. Çünkü bu sadece bela demekti; bunu kısa süreli okul macerasında öğrenmişti. Ancak yine de Scarletfı unutamamış, gidişinin ardından geçen yıllarda onu özlemişti ve uzun süre önce, onu bir daha göremeyeceği gerçeğiyle yüzleşmişıi. Scarlett onun mezarlığına gelmiş, ama Bod onu tanıyamamıştı...

Bod mezarlığın kuzeybatı kısmını tehlikeli hale getiren sarmaşık ve ağaç karmaşasının derinlerine doğru ilerliyordu. İşaret levhaları ziyaretçilere oraya girmemelerini söylüyordu, ama levhalara zaten gerek yoktu. Mısır Yolu’nun sonunu işaret eden sarmaşık yığınını ve Mısır tarzı duvarlardaki, insanların ebedi istirahatgahlarına açılan siyah kapıları geçtikten sonra her yer itici ve korkutucu hale geliyordu. Kuzeybatı kısmında doğa, mezarlığı neredeyse yüz yıldır geri kazanmaktaydı; mezar taşları altüst olmuş, mezarlar unutulmuş ya da yeşil sarmaşıkların ve son elli yıldır binken yaprakların altında kalmışlardı.

Bod dikkatle yürüyordu. O bölgeyi ve oranın ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu.

Bod dokuz yaşında dünyanın bu kısmını araştırırken, zemin ayaklarının altından kaymış ve yaklaşık altı metre aşağıdaki çukura yuvarlanmıştı. Mezar birçok tabutu alabilsin diye derin kazılmıştı, ama en dipte hiç mezar taşı yoktu, sadece bir tabut vardı. Tabutta bir hekim, Carstairs isminde’ oldukça telaşlı bir beyefendi yaşıyordu. Carstairs,

BocTun gelişinden oldukça heyecanlanmış ve onun -yuvarlanırken bir köke tutunduğu sırada burktuğu- el bileğini muayene etmek için ısrar etmiş, ama en sonunda gidip yardım getirmeye ikna olmuştu.

Bod şimdi, tilki yuvalarının ve yere düşmüş, görmeden yukarı bakan meleklerin olduğu kuzeybatı kısmında yaprak yığınları ve .sarmaşık düğümleri arasında yürüyordu, çünkü Şair'lc konuşması gerekiyordu.

Şair'in ismi Nehemiah Trot'tu ve yeşilliğin altındaki mezar taşında şunlar yazılıydı:

NEHEMİAH TROT ŞAİR 1741-1774

Fani bedeni burada yatıyor...

KUĞULAR ÖLMEDEN ÖNCE ŞARKI SÖYLERLER

Bod, "Trot Efendi? Size akıl danışabilir miyim?" dedi.

Nehemiah Trot hafifçe gülümsedi. "Elbette, cesur delikanlı. Şairler krallara içtenlik öğütlerleri Nasıl yağlayabilirim, yo, yağ değildi, nasıl merhem olabilirim yarana?"

"Aslında yaram yok. Sadece... eh, önceden tanıdığını bir kız var. Onu bulup konuşmalı mıyım, yoksa unutmalı mıyım, karar veremiyordum da!"

Nehemiah Trot dimdik doğruldu -Bod'dan kısaydı- ve her iki elini heyecanla göğsüne kaldırıp, "Ah! Ona gitmeli ve yaîvarmalısın. Ona Terpsikore'm, Eko'm, Klitemnestra'm demelisin. Onun için şiirler, muhteşem kasideler yazmalısın -yazmana yardım ederim- çünkü ancak böyle -yalnızca böyle- fethedebilirsin gerçek aşkının kalbini," dedi.

"Aslında onun kalbini fethetmeme gerek yok. O benim gerçek aşkım değil/' dedi Bod. "Sadece, konuşmayı sevdiğim biri."

"Tüm uzuvlar arasında," dedi Nehemiah Trol, "dil en fevkalade olanıdır. Zira onu hem tatlı şarabımızı hem acı zehrimizi tadarken kullanırız, böylcce aynı dille hem tatlı hem de acı sözler sarf ederiz. Git ona! Konuş onunla!"

"Yapamam."

"Yapabilirsin bayım! Yapmalısın! Savaşı kaybeden ve kazanan belli olunca, bunun hakkında yazacağını," dedi Nehemiah Trol.

"Ama bir kişi için Görünür olursam, diğerlerinin beni görmesi kolaylaşır..."

“Ah, dinle beni ey genç Leandros, genç Hero, genç İskender. Şayet hiçbir şeye cesaret edemezsen, gün nihayete erdiğinde, elinde avucunda hiçbir şey olmaz," dedi Nehemiah Trot.

“Doğru.” Bod kendinden memnundu ve Şair’e akıl danışmayı düşündüğü için mutluluk duyuyordu. *Gerçekten*$_t$ diye düşündü, *kayda değer bir öğüt için bir şairden başka kime güvenebilirsin ki?* Bu ona bir şeyi hatırlattı...

“Bay Trot *T* dedi Bod. “Bana intikamdan bahseder misiniz?”

“İntikam soğuk yenen bir yemektir ” dedi Nehemiah Trol. “Sıcağı sıcağına intikam alma. Bunun yerine, uygun zanıan gelene kadar bekle. O’Leary isminde -İrlandalı olduğunu eklemeliyim- bir piyasa yazan vardı ve şiirlerimin ilk ince cildi olan *Soylu Beyefendiler için Derlermiş Bir Demet Güzellik* hakkında yazma cüretinde ve küstahlığında bulundu. Hiçbir edebi değeri olmayan, adi şiirler olduğunu söyledi, bu kitap için harcanan kâğıdın şey olarak kullanılsa daha iyi olacağını... hayır, söyleyemeyeceğim. Son derece kaba bir tabir olduğu konusunda hemfikir olmamız yeterli”

“Ondan intikamınızı aldınız, değil mi?” diye sordu Bod merakla.

"Ondan ve onun cinsinden olan tüm baş belası tayfadan! Ah, Owens Efendi, intikamımı aldım, hem de korkunç bir şekilde. Bir mektup yazıp çoğalttım ve bunları çok düşük seviyeli yazar takımının Londra’da sık sık gittiği meyhanelere astım. Dâhi bir romantiğin kırılganlığını göy Önünde bulundurarak. bundan böyle onlar için değil, sadece şahsım ve gelecek nesiller için yazacağımı ve yaşadığını sürece artık -onlar için- şiir yayımlamayacağımı açıkladım. Ardından, ben öldükten sonra şiirlerimin yayımlanmamış olarak benimle gömülmesi talimatını verdim. Gelecek nesiller benim dehamı, şahsıma ait yüzlerce mısranın kayıp -kayıp!- olduğunu fark ettiği zaman, tabutum topraktan çıkarılacak ve şiirlerim benim cansız, soğuk elimden çekilip alınacak, sonunda herkesi sevince boğacak, herkesten övgüler alacaktı. Yaşadığın zamanın ötesinde olmak pek fena bir şey.”

“Siz öldükten sonra tabutunuzu çıkarıp şiirlerinizi bastılar, değil mi?" dedi Bod.

“Henüz değil, hayır. Ama hâlâ bolca vakit var. Ölüm sonrası engindir."

“Yani... bu sizin intikamınızdı?”

“Öyle. Son derece güçlü ve kurnazca bir intikam!”

“Anladıııın " dedi Bod ikna olmamış bir şekilde.

“Soğuk... yenen... bir yemek" dedi Nehemiah Trot gururla.

Bod mezarlığın kuzeybatı kısmından ayrıldı ve Mısır Yolu’ndan geçip daha düzgün patikalara ve karmaşanın olmadığı yollara geri döndü. Alacakaranlık çökerken eski şapele doğru vıiı üdü. Silas’ın seyahatten dönmüş olduğunu umduğu için değil, hayatı boyunca, her gün alacakaranlık çöktüğünde pipeti ziyaret ettiği için oraya gitti; hayatında bir düzen olması güzeldi.

Bod mahzen kapısının içinden süzülüp aşağıya İndi.

Kıvrılmış, nemli kilise kâğıtlarıyla dolu mukaWa kutuyu kenara çekti ve bir kutu portakal suyu» bir elma» bir kutu peksimet ve bir kalıp peynir çıkardı. Yemek yerken» Scarlett’ı nasıl arayıp bulacağını uzun uzun düşündü -belki Rüya Yürüyüşüme çıkabilirdi, ne de olsa Scarlett bu yolla ona gelmişti...

Dışarı çıkan Bod gri, ahşap banka oturmak için ilerlerken bir şey gördü ve duraksadı. Onun bankına biri oturmuş. dergi okuyordu.

Bod daha fazla Görünmez olup mezarlığın bir parçası haline geldi, bir gölgeden ya da daldan farkı yoktu.

Ama kız başım kaldırdı. Doğrudan Bod’a baktı ve, “Bod? Sen misin?” dedi.

Oğlan bir şey söylemedi. Sonra, “Neden beni görebiliyorsun?” dedi.

“Neredeyse göremiyordum. Başta gölge gibi bir şey olduğunu sandım. Ama aynı rüyamdaki gibi görünüyorsun. Bir şekilde belirginleşen.”

Bod banka yaklaştı. “Dergiyi gerçekten okuyabiliyor musun? Ortalık çok karanlık değil mi?” diye sordu.

Scarlett dergiyi kapadı ve, “Tuhaf. Çok karanlık olduğunu düşünüyorsun, ama gayet iyi okuyabiliyorum, bir sorun yok,” dedi.

“Sen...” Bod’un sesi azaldı, ona ne soracağından emin değildi. “Yalnız mısın?”

Kız başını sallayarak onayladı. “Okuldan sonra, Bay Frost’un mezar taşı kopyası çıkarmasına yardım ettim. Ve ona bir süre burada oturup düşünmek istediğimi söyledim. İşim bitince, gidip onunla çay içeceğime söz verdim, sonra o beni eve bırakacak. Neden diye bile sormadı. Sadece, kendisinin de mezarlıklarda oturmayı sevdiğini ve mezarlıkların dünyanın en huzurlu

yerleri olduğunu düşündüğünü söyledi,” dedi Scarlett. Sonra da Bod’a, “Sana sanlabilir miyim?” diye sordu.

“Gerçekten istiyor musun?” dedi Bod.

“Evet.”

“İyi madem,” dedi Bod. Bir an düşündü. “Benim için sorun olmaz.”

“Ellerim içinden filan geçmeyecek, değil mi? Gerçekten oradasın?”

“İçimden geçmeyeceksin” dedi Bod. Scarlett kollarım ona sarıp öyle sıktı ki, oğlan zar zor nefes alabildi. “Bu canımı acıttı ” dedi Bod.

Scarlett onu bıraktı ve, “Özür dilerim,” dedi.

“Yo. Sorun yok. Demek istediğim. Yalnızca tahmin ettiğimden daha sıkı sarıldın.”

“Gerçek olup olmadığını bilmek istedim. Onca yıl senin sadece aklımdaki bir şey olduğunu sandım. Sonra da seni unuttum. Ama seni *uydurmamışvn,* şimdi geri döndün; hem aklimdasın hem de bu dünyadasın.”

Bod gülümsedi. ‘Turuncu bir palton vardı; o turuncu rengi her gördüğümde seni düşünürdüm. O palto durmuyordur herhalde.”

“Hayır” dedi kız. “Uzun zamandır yok. Şimdi bana çok küçük gelirdi zaten.”

“Evet” dedi Bod. “Öyle tabii ”

“Eve gitmeliyim” dedi Scarlett. “Gerçi hafta sonu uğrayabilirim diye düşünmüştüm.” Bod’un yüzündeki ifadeyi görünce, “Bugün çarşamba” dedi.

“Çok sevinirim.”

Scarlett gitmek için döndü. Sonra da, “Bir dahaki sefere seni nasıl bulacağım?” diye sordu.

Bod, “Ben seni bulurum. Merak etme. Sen sadece yalnız ol, ben seni bulurum.”

Kız tamam der gibi başını salladı ve gitti.

Bod mezarlığa geri yürüyüp tepeye tırmandı ve Frobisher’ın anıtmezarına geldi. İçeri girmedi. Kalın sarmaşık kökünü kullanarak mezarın duvarından yukarı tırmandı ve taş çatıya çıktı. Orada oturup mezarlığın ötesinde hareket eden şeylerin dünyasına bakarak düşündü. Scarlett’ın ona sarılışını ve. bir an için olsa bile, kendisini ne kadar

güvende hissettiğini, mezarlığın ötesindeki diyarlarda güvenle yürümenin ne kadar güzel olabileceğini ve kendi küçük dünyasının hakimi olmanın ne kadar hoş hissettirdiğini hatırladı.

Scarleıt çay içmek istemediğini söyleyip teşekkür etti. Çikolatalı bisküvi de istemiyordu. Bay Frost endişelendi.

“Doğrusu," dedi Scarleit’a, “hayalet görmüş gibisin. Bh, mezarlıklar hayalet görmek için uygun yerlerdir, şey, bir halam vardı, papağanının içine ruh girdiğini söylerdi. Kırmızı bir makavdı. Yani, papağan öyleydi. Halam mimardı. Ayrıntıları hiç Öğrenemedim.”

“Ben iyiyim," dedi Scarlett. “Sadece uzun bir gündü." “Seni eve bırakayım madem. Şurada ne yazdığı hakkında bir fikrin var mı? Yarım saattir çözmeye çalışıyorum da." Küçük masadaki, düz durması için her köşesine reçel kavanozu konmuş mezar taşı kopyasını gösterdi. “Gladstone mu yazıyor, ne dersin? Başbakanın bir akrabası olabilir. Ama başka bir şey çıkaramıyorum.”

“Ne yazık ki bir fikrim yok,” dedi Scarlett. “Ama cumartesi geldiğimde yeniden bakarım."

“Annen de uğrayacak mı acaba?"

“Beni sabahtan buraya bırakacağını söyledi. Sonra gidip akşam yemeği için alışveriş yapması gerekiyormuş. Fınn da tavuk yapacakmış " ,

“Sence " dedi Bay Frost umutla, “fırında patates dc ola cak mı acaba?"

"Sanırım, evet!”

Bay Frost sevinmiş gibiydi. Sonra, ’‘Yani, ona iş çıkarmak istemezdim,” dedi.

“Hayır, bu hoşuna gidiyor," dedi Scarlett içtenlikle. “Beni eve bırakacağınız için teşekkür ederim.”

“Lafı bile olmaz,” dedi adam. İkisi birlikte Bay Frost’un yüksek, dar evindeki basamakları inip merdivenin bittiği yerdeki küçük giriş holüne geldiler.

Krakoıv’daki Wawel Tepesi’nde, uzun zaman önce ölmüş bir ejderhanın anısına Ejderha İni denen mağaralar vardır. Turistler bu mağaraları bilirler. Ama onların altında, turistlerin bilmediği ve hiç gezmediği başka mağaralar da bulunur. Çok derinlere giderler ve içlerinde yaşayanlar vardır.

Silas önden gidiyordu, onun hemen arkasından dört ayağı üstünde sessizce yürüyen Bayan Lupescu'nun gri cüssesi geliyordu. Peşlerinde ise, elinde küçük bir domuz taşıyan, güçlü kartal kanatları ve yakut gibi gözleri olan, sargı bezleriyle sanlı, Asurlu mumya Kandar vardı.

Aslında dört kişiydiler, ama Harun'u çok yukarılarda kalan bir mağarada kaybetmişlerdi. Kendi ırkından olanlar gibi doğal olarak kendine fazlasıyla güvenen İfrit, üç iane parlak bronz aynanın çevrelediği bir yere girmiş ve bronz bir ışık parlamasıyla yutulmuştu. İfrit bir anda yalnızca aynalardan görülebilir hale gelmişti, artık gerçekliğin İçinde değildi. Kıpkırmızı gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ağzı, sanki diğerlerinin gitmesini ve dikkatli olmalarını haykırır gibi, oynuyordu; sonra soldu ve gözden kayboldu.

Aynalarla sorun yaşamayan Silas, tuzağı işe yaramaz hale getirmek için aynalardan birini paltosuyla kapamıştı.

"Demek," dedi Silas. "Sadece üçümüz kaldık."

"Bir de domuz " dedi Kandar.

"Neden?" diye sordu Bayan Lupescu kurt dişlerinin arasındaki kurt diliyle. "Neden domuz?''

"Şans getiriyor," dedi Kandar.

Bayan Lupcscu ikna olmamış gibi hırladı.

"Harun'un domuzu var mıydı?" diye sordu Kandar sadece.

"Susun " dedi Sılas. "Geliyorlar. Seslere bakılırsa, sayıları çok."

"Gelsinler bakalım," diye fısıldadı Kandar.

Bayan Lupescu'nun boynundaki tüyler kabardı. Hiçbir şey söylemedi, ama onlarla karşılaşmaya hazırdı; başım geriye atıp ulumamak için müthiş bir gayret gösteriyordu.

"Bu yol çok güzel," dedi Scarlett.

"Evet," dedi Bod.

"Demek ailen öldürüldü?" dedi Scarlett. "Bunu kimin yaptığını bilen var mı?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla yok. Koruyucum sadece bunu yapanın hâlâ hayatta olduğunu ve bildiği diğer şeyleri bir gün anlatacağını söylüyor."

"Bir gün mü?"

"Hazır olduğumda " dedi Bod.

“Neden çekiniyor ki? Silahını kuşanıp, aileni öldüren adamdan Öcünü almandan mı?”

Bod kıza ciddi ciddi baktı. “Eh, belli ki öyle,” dedi. “Silah değil gerçi. Ama evet. Onun gibi bir şey ”

“Şaka yapıyorsun.”

Bod bir şey söylemedi. Dudaklarım birbirine bastırmıştı. Başını iki yana salladı. Sonra, “Şaka yapmıyorum,” dedi.

Işıl ışıl, güneşli bir cumartesi sabahıydı. Mısır Yolu’nun girişini geçmişler, çam ve maymun çıkmazı ağaçlarının güneş ışıklarını kestiği yere gelmişlerdi.

"Koruyucun. O da ölü mii?”

"Onun hakkında konuşmam." dedi Bod.

Scarlett gücenmiş gibiydi. "Benimle bile mi?” diye sordu.

"Seninle bile ”

"Peki ” dedi Scarlett. "Öyle olsun.”

Bod, “Bak, üzgünüm, söylemek istediğim...” diye açıklama yaparken Scarlett, “Bay Frost’a geç kalmayacağıma dair söz verdim. Geri dönsem iyi olacak," dedi.

“Tamam,” dedi Bod, onu kırmış olmaktan endişeleniyordu ve bunu düzeltmek için ne söylemesi gerektiğinden emin değildi.

Scarlett"ın kıvrımlı patikadan şapele doğru ilerleyişini izledi. Tanıdık bir kız sesi alayla, “Şuna da bak! Bayan Kendini Beğenmiş!” dedi, ama etrafta kimse yoktu.

Kendini tuhaf hisseden Bod, Mısır Yolu’na geri yürüdü. Bayan Lillibet ve Bayan Violet, Bod’un eski kitaplarla dolu mukaWa kutusunu kendi mahzenlerine koymasına izin vermişlerdi. Bod bir şeyler okumak istiyordu.

Scarlett öğle yemeğine kadar Bay Frost’un mezar taşı kopyalamasına yardım etti. Bay Frost teşekkür olarak ona balık ve patates kızartması almayı önerdi. Birlikte yolun sonundaki dükkana yürüdüler. Yeniden tepeye tırmanırlarken, kesekâğıtlarının içinden dumanı tüten, sirkeden sırılsıklam olmuş ve tuzdan parlayan balık ve patates kızartmalarım yediler.

Scarlett, "Bir cinayetle ilgili bir şeyler öğrenmek için nereye gidersiniz? İnterneti çoktan denedim," dedi.

"Hımm. Dururca i^göre değişir. Ne tür bir cinayetten bahsediyorsun?”

"Yerel bîr şey, sanırım. Yaklaşık on üç, on dört yıl öncesine ait. Bu civarlarda bir aile öldürülmüş,” dedi Scarlett.

"Vay canına,” dedi Bay Frusl. "Gerçeklen mi?”

"Ah. evet. Siz iyi misiniz?”

"Pek sayılmaz. Birazcık, şey, biraz ürktüm açıkçası. Böyle şeyleri, yani, gerçek bir cinayeti, bunları düşünmek istemezsin. Böyle şeylerin burada olması! Bunun, senin yaşındaki bir kızın ilgileneceği türden bir şey olacağını sanmazdım.”

"Aslında benim için değil ” diye itiraf etti Scariett. "Bir arkadaş için.”

Bay Frost kızarmış mezgit balığının son parçasını yedi. "Kütüphane herhalde. Eğer internette yoksa, kütüphanenin gazete arşivinde vardır. Neden bu işin peşine düştün?”

“Ah," dedi Scariett, olabildiğince az yalan söylemek istiyordu. "Tanıdığını bir oğlan var. O soruyordu da” dedi.

"Kesinlikle kütüphaneye bakmalısın," dedi Bay Frost. "Cinayet. Bırrr. Tüylerimi diken diken eder.”

"Benim de” dedi Scariett. "Birazcık.” Sonra umutla, "Bu öğleden sonra beni kütüphaneye bırakmanız mümkün olabilir mi acaba?” diye sordu.

Bay Frost büyük bir kızarmış patatesin yarısını ısmp çiğnedi ve diğer yarısına hayal kırıklığıyla baktı. "Çok çabuk soğuyorlar değil mi, kızarmış patatesler? Bir an ağzın yanıyor, bir sonraki an nasıl bu kadar çabuk soğuduğunu merak eder oluyorsun ”

"Özür dilerim” dedi Scariett. "Beni bir yerlere bırakmanızı istememem gerekirdi...”

"Hiç de değil,” dedi Bay Frost. "Sadece bu öğleden sonrayı en iyi şekilde nasıl organize etmek gerektiğini ve annenin çikolata sevip sevmediğini merak ediyordum. Bir şişe şarap mı, yoksa çikolata mı? Hiç bilmiyorum. Belki de ikisi birden?”

"Kütüphaneden kendi başıma dönebilirim” dedi Scariett.

“Ve annem çikolatayı sever. Ben de severim;’

“Öyleyse, çikolata alacağını," dedi Bay Frost rahatlamış bir şekilde. Tepedeki sıra sıra yüksek evlerin ortasına varmışlardı. Küçük, yeşil Mini

evin önünde duruyordu. “Hadi bin. Sena kütüphaneye götüreyim/’ dedi Bay Frost.

Kütüphane geçen yüzyılın başında, tümüyle tuğla ve taştan inşa edilmiş kare bir binaydı. Scariett etrafa baktı ve danışmaya gitti.

Danışmadaki kadın, “Ne istemiştin?” diye sordu.

“Bazı eski gazete kupürlerine bakmak istiyordum" dedi Scariett.

“Okul için mi?’’ dedi kadın.

“Yerel tarihle ilgili ” dedi Scariett başıyla onaylayarak; yalan söylemediği için gurur duyuyordu.

“Yerel gazete arşivi mikrofilm olarak var,” dedi cüsseli ve kulaklarında gümüş halka küpeler olan kadın. Scarlett kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordu; suçlu ya da şüpheli göründüğünden emindi, ama kadın onu bilgisayar ekranına benzeyen kutularla dolu bir salona götürdü. Ona aleti nasıl kullanacağını, gazete sayfalanın ekrana art arda nasıl yansıtacağını gösterdi. ~

“Bir gün hepsini dijital hale getireceğiz,” dedi kadın. “Hvet, hangi tarihleri arıyorsun?”

“Yaklaşık on üç, on dört yıl öncesini,” dedi Scariett. “Dalıa kesin bir şey söyleyemem. Gördüğümde hangisi olduğunu anlarım.”

Kadın, içinde beş yıllık gazete içeren mikrofrin olduğu bir kutuyu Scarleil’a verdi. “İslediğini yap.”

Scariett bir ailenin katledilişinin ön sayfa haberi olacağını sanıyordu, ama aradığı haberi nihayet bulduğunda onun neredeyse beşinci sayfaya gizlenmiş olduğunu gördü. On üç yıl önce ekim ayında gerçekleşmişti. Makalede ne resim ne de açıklama vardı, olaylar basit bir şekilde sıralanmıştı: *Mimar Ronald Dorian, 36, yayma eşi Carloıta, 34, ve kızları Misty,* 7, *Dunsıan Yolu 33 Numara’da ölü bulundular. Cinayetten şüpheleniliyor. Bir polis sözcüsü, araştırmanın bu aşamasında bir açıklama yapmak için henüz çok erken olduğunu, ama önemli ipuçlarına ulaşıldığını söyledi.*

t

Ailenin nasıl öldüğünden ve kayıp bebekten bahsedilmiyordu. Scarlett, takip eden haftalarda olayla ilgili bir devam haberine ve polisin konuyla ilgili bir yorumuna rastlamadı.

İşte buydu. Emindi: Dunstan Yolu 33 Numara. Scarlett bu evi biliyordu. Oraya gitmişti.

Scarlett mikrofilm kutusunu danışmaya götürüp kütüphaneciye teşekkür etti ve nisan güneşi altında evine yürüdü. Annesi mutfakta yemek pişiriyordu -daireyi sarmış yanık kokusuna bakılırsa, pek de başarılı olduğu söylenemezdi. Scarlett odasına gitti ve yanık kokusu çıksın diye pencereleri ardına kadar açtı. Sonra yatağına oturup telefon etti.

“Merhaba? Bay Frost?"

“Scarlett. Bu akşamki planda bir sorun yok, değil mi? Annen nasıl?"

“Ah, her şey yolunda,” dedi Scarlett; annesine bir şey sorduğunda bu cevabı alırdı. “Şey, Bay Frost şu anki evinizde ne kadar zamandır yaşıyorsunuz?"

“Ne kadar zamandır mı? Yaklaşık, şey, dört ay oldu" dedi Bay Frost.

"O evi nasıl buldunuz peki?”

“Emlakçının vitrininde ilanını görmüştüm. Boştu ve param da yetiyordu. Eh, hemen hemen. Mezarlığa yürüme mesafesinde olan bir yer istiyordum ve o yüz.den burası mükemmeldi."

“Bay Frost ” Scarlett bunu nasıl söyleyeceğini merak etti, ama sonra hemen söyledi. “Yaklaşık on üç yıl önce evinizde üç kişi öldürülmüş. Dorİan ailesi.”

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu.

"Bay Frost? Orada mısınız?”

"Eee. Buradayım Scarlett. Kusura bakma. Bunu duymayı beklemiyordum. Yani, burası eski bir ev, uzun zaman önce bir şeyler olmuş olmasını beklerim. Ama bu... eh, nasıl olmuş?”

Scarlett ona ne kadarını anlatabileceğini düşündü. "Eski bir gazetede olayla ilgili küçük bir yazı vardı. Yalnızca adres verilmişti, başka bir şey yoktu. Nasıl öldüklerini Filan bilmiyorum.”

"Ah. Yüce Ta” Bay Frost haberi Scarlett’m tahmin ettiğinden daha fazla ilgiyle karşılamıştı. "Genç Searlett, işte bu noktada biz yerel tarihçiler devreye gireriz. Gerisini bana bırak. Öğrenebildiğim her şeyi öğrenir ve sana bildiririm.”

"Teşekkür ederim,” dedi Scarlett rahatlayarak.

"Eee. Sanırım bu telefon konuşması, eğer Noona, on üç yıl Önce olsa bile, evimde cinayetler işlendiğini düşünürse, bir daha beni ya da mezarlığı görmene izin vermez diye yapıldı. O yüzden, eee, sen bahsetmediğin sürece, ben de bundan bahsetmeyeceğim.”

"Teşekkür ederim Bay Frost!”

"Yedide görüşürüz. Çikolatayla birlikte orada olacağını.”

Akşam yemeği oldukça keyifli geçti. Mutfaktaki yanık kokusu gitmişti. Fırında tavuk iyiydi, salata daha iyiydi, patatesler çok kuru olmuştu, ama hayatından memnun olan Bay Frost asıl böylesini sevdiğini söylemiş ve tabağını ikinci kez doldurmuştu.

Çiçekler güzeldi, yemeğin üstüne tatlı olarak yedikleri çikolatalar mükemmeldi. Bay Frost onlarla oturup sohbet etti, televizyon izledi ve saat onda eve gitmesi gerektiğini söyleyerek kalktı.

"Zaman ve tarih araştırmaları kimseyi beklemez” dedi. Noona’nın elini sevinçle sıktı, Scarlet’a gizli anlaşmalarını hatırlatır gibi göz kırptı ve gitti.

Scarlett o gece rüyalarında Bod’u bulmaya çalıştı. Uykuya dalarken onu düşündü, mezarlıkta onu aradığını hayal etti, ama rüya olarak Glasgow şehir merkezinde eski okul arkadaşlarıyla gezindiğini gördü. Belli bir caddeyi arıyorlar, ama sadece birbiri ardına çıkmaz sokaklarla karşılaşıyorlardı.

Krakow’daki tepenin derinlerinde. Ejderha İni denen mağaraların en derin mahzeninde Bayan Lupescu takılıp

düştü.

Silas onun yanına çömeldi ve Bayan Lupescu’nun başını ellerine aldı. Bayan Lupescu’nun yüzü kanlar içindeydi ve kanların bir kısmı da ona aitti.

“Beni bırakmalısınız” dedi Bayan Lupescu. “Oğlanı koruyun.” Yüzü bir kadın yüzüydü; gri kurt ile insan olmak arasında bir yerde kalmıştı.

“Hayır” dedi Silas. “Seni bırakmayacağını.”

Silas’m arkasında duran Kandar domuz yavrusunu, bir çocuğun oyuncak bebeğini tutması gibi, özenle kucaklamıştı. Mumyanın sol kanadı kırılmıştı, bir daha uçamayacaktı, ama sakallı yüzü amansız görünüyordu.

“Geri gelecekler Silas” diye fısıldadı Bayan Lupescu. “Çok yakında güneş doğacak.”

“Öyleyse,” dedi Silas, “onlar saldıramadan onların işlerini bitirmeliyiz. Ayağa kalkabilir misin?”

"Evet. Ben Tann’ıın Tazıları’ndan biriyim,” dedi Bayan Lupescu. “Ayağa kalkacağını.” Yüzünü gölgelere doğru eğdi ve parmaklarını esnetti. Başını kaldırdığında yeniden bir kurt yüzüne sahipti. Ön patiteriyle kayaya bastı ve vücudunu zorlukla doğrulttu. Bir kez daha, kürkü ve ağzı burnu kan içinde olan, bir ayıdan daha büyük, gri bir kurt olmuştu.

Başını arkaya atıp, gazapla ve meydan okurcasına uludu. Dudaklarını kapadı ve başını yeniden eğdi. “Şimdi,” diye hırladı Bayan Lupescu. “Bu işi bitiriyoruz.”

Pazar günü akşama doğru telefon çaldı. O şuada Scarlett aşağı katta oturuyor ve okuduğu mangadaki yüzleri büyük bir gayretle müsvedde kâğıda kopyalıyordu. Annesi telefonu açtı.

“İşe bakın, biz de tam sizden bahsediyorduk,” dedi annesi öyle olmamasına rağmen. “Harikaydı ” diye devam etli Bayan Perkins. “Çok iyi vakit geçirdim. Gerçekten, hiç zahmet olmadı. Çikolatalar mı? Mükemmeldiler. Tek kelimeyle mükemmel. Scarlett’a, canınız ne zaman güzel bir yemek çekerse beni haberdar etmenizi istediğimi söyledim.” Sonra, “Scarlett mı? Evet, burada. Onu çağırayım. *Scarlett?"* dedi.

“Buradayım anne,” dedi Scarlcıt. “Bağırmana gerek yok.” Telefonu aldı. “Bay Frost?”

“Scarlett?” Adamın sesi heyecanlıydı. “Şey. Eee. Konuştuğumuz şey var ya. Benim evde olan şey. Arkadaşına o olayla ilgili bir şeyler öğrendiğimi söyleyebilirsin. Ecc: dinle, ’arkadaşın’ derken ‘aslında senden bahsediyoruz’ anlamında mı, yoksa gerçekten böyle biri var mı. eğer kişisel bir soru değilse tabii...”

“Bu olayı öğrenmek isteyen gerçek bir arkadaşım var,” dedi Scarlett eğlenerek.

Annesi ona hayret dolu bir bakış fırlattı.

“Arkadaşına biraz kazı çalışması yaptığımı -gerçekten kazı yapmadım tabii, yani epeyce bir araştırma yaptığımıve toprak altından birtakım gerçek bilgiler çıkarmış olabileceğimi söyle. Gizli bir şeye takıldım. Eh, etrafa pek yaymamamız gerektiğini düşündüğüm bir şey... Ben, eee. Bazı şeyler öğrendim.”

“Ne gibi şeyler?” diye sordu Scarlett.

“Dinle... sakın deli olduğumu sanma. Ama, eh, bildiğim kadarıyla, üç kişi Öldürülmüş. Ama biri -sanırım, bebek- öldürülmemiş. Üç değil, dört kişilik bir aileymişler. Sadece üçü ölmüş. Arkadaşına, gelip beni görmesini söyle. Ona bilgi vereceğim”

“Söylerim,” dedi Scarlett ve telefonu kapadı; kalbi deli gibi çarpıyordu.

Bod altı yıldır ilk kez dar, taş basamaklardan aşağı iniyordu. Ayak sesleri tepenin içindeki odada yankılanıyordu.

Basamakların sonuna geldi ve Bekçi’nin kendini göstermesini bekledi. Bekledi, bekledi, ama görünen, fısıldayan, kıpırdayan bir şey olmadı.

Odada göz gezdirdi, koyu karanlık onun için dert değildi, ölüler gibi görebiliyordu. Sonra kadeh, broş ve taş bıçağın olduğu sunağa doğru yürüdü.

Aşağı uzamp bıçağın kenarına dokundu. Tahmin ettiğinden daha keskin olan bıçak, parmağının derisini çizdi.

O, BEKÇİ’NİN HAZÎNESİDİR, diye fısıldadı üçlü bir ses, ama Bod’un hatırladığından daha küçük, daha tereddütlü çıkıyordu.

“Sen buradaki en eski şeysin. Seninle konuşmaya geldim. Öğüde ihtiyacım var” dedi Bod.

Bir duraksama oldu. HİÇBİR ŞEY BEKÇİ’DEN ÖĞÜT İSTEMEYE GELMEZ. BEKÇİ KORUR. BEKÇİ BEKLER.

“Biliyorum. Ama Silas burada değil. Ve başka kimle konuşacağımı bilmiyorum.”

Hiçbir şey söylenmedi. Cevap olarak sadece to2 ve yalnızlığı yankılayan bir sessizlik geldi.

“Nc yapacağımı bilmiyorum" dedi Bod doğrudan. “Sanının, ailemi öldüren kişiyi öğrenebilirim. Beni öldürmek isteyeni. Ama bu, mezarlıktan dışarı çıkmam gerektiği anlamına geliyor.”

Bekçi bir şey söylemedi. Dumandan iplikler odanın etrafında yavaşça dolanıyordu.

“Ölmekten korkmuyorum” dedi Bod. “Sadece, değer verdiğim onca insan beni güvende tutmak, bana bir şeyler öğretmek, beni korumak için o kadar çok vakit harcadı ki...”

Yine sessizlik.

Bod, “Bunu kendi başıma yapmak zorundayım” dedi.

EVET, dedi Bekçi.

“Bu kadar. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

O anda Bekçi ipek gibi, yavaşça süzülen bir sesle Bod’un aklına fısıldadı; BEKÇİ, EFENDİMİZ DÖNENE DEK HAZÎNEYİ KORUMAKLA GÖREVLENDİRİLDİ. SEN BİZİM EFENDİMİZ MİSİN?

“Hayır,” dedi Bod.

Bekçi umut dolu bir inlemeyle, BİZİM EFENDİMİZ OLUR MUSUN? diye sordu.

“Hiç sanmıyorum.”

EĞER EFENDİMİZ OLSAYDIN, SENİ SONSUZA DEK KENDİ KANGALLARIMIZDA TUTABİLİRDİK YA DA SONSUZA DEK SARMALAYABİLİRDİK. EĞER EFENDİMİZ OLSAYDIN, SENİ EBEDİYEN GÜVENDE TUTAR VE KORURDUK. DÜNYANIN TEHLİKELERİYLE KARŞILAŞMANA ASLA İZİN VERMEZDİK.

“Ben sizin efendiniz değilim ” dedi Bod.

HAYIR

Bod, Bckçi’nin. aklının içinde kıvrandığını hissetti.

Bekçi, ÖYLEYSE İSMlNt BUL, dedi. Ve Bod’un aklı boşaldı; oda boştu ve Boci yalnızdı.

Bod basamaklardan yukarıya dikkatle ve çabuk çabuk çıktı. Bir karara varmışu ve, henüz aklındaki karar tazeliğini korurken, hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Scarlett şapelin oradaki bankta oturmuş, Bod’u bekliyordu “Eee?” dedi kız. w

“Yapacağını. Hadi,” dedi Bod ve mezarlığın kapısına giden patikadan aşağı yan yana yürüdüler.

33 Numara, sıra sıra evlerin ortasında, yüksek ve daracık bir evdi. Kırmızı tuğladandı ve kayda değer bir özelliği yoktu. Bod eve tereddütle baktı; neden tanıdık ya da özel görünmediğini merak etti. Tıpkı diğerleri gibi bir evdi. Ön tarafında bahçe olmayan, betondan, küçük bir alan vardı;

sokağa yeşil bir Mini park edilmişti. Ön kapı bir zamanlar açık maviydi, ama zamanın ve güneşin etkisiyle solmuştu.

“Ne bekliyorsun?” dedi Scarlett.

Bod kapıyı tıklattı. Hiçbir şey olmadı, ama sonra içeriden merdivenden inen ayakların sesi geldi ve kapı, girişi ve merdiveni ortaya çıkaracak şekilde açıldı. Kapı boşluğunda alnı açılmış, kır saçlı ve gözlüklü bir adam duruyordu. Adam onlara göz kırpıp elini Bod’a uzattı, gergin bir şekilde gülümsedi ve, “Sen Bayan Perkinsen gizemli arkadaşı olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum” dedi. ’

“Bu, Bod,” dedi Scarlett.

“Bob mu?"

“Bod D’yle,” dedi kız. “Bod, bu da Bay Frost.”

Bod ve Frost el sıkıştılar. “Çay ocakta” dedi Bay Frost. “Bilgilerimizi çay içerken paylaşalım mı?”

Mutfağa giden basamaklarda adamı izlediler. Bay Frost kupalara çay koydu ve Bod’la Scarlett’ı küçük bir oturma odasına götürdü. “Ev yukarıya doğru devam ediyor,” dedi. “Tuvalet bir üst katta, sonraki katta ofisim, ondan sonraki katta da yatak odaları var. Bu kadar merdiven insanı formda tutuyor.”

Geniş, fazlasıyla mor bir kanepeye oturdular (“Ben taşındığımda buradaydı,” dedi Bay Frost) ve çaylarını yudumladılar.

Scarlett, Bay Frost’un Bod’a bir sürü soru soracağından endişe etmişti, ama öyle olmadı. Bay Frost sanki ünlü birinin kayıp mezar taşım bulmuş ve bunu dünyaya açıklamak için can atıyormuş gibi heyecanlıydı. Sandalyesinde kıpırdanıp duruyordu, sanki paylaşacak müthiş bir şeyi varmış ve onu pat diye söylememek onda fiziksel bir gerginlik yaratıyormuş gibiydi.

Scarlett, “Ne öğrendiniz?” diye sordu.

Bay Frost, “Eh, sen haklıymışsın. Yani, o insanlar bu evde öldürülmüş. Ve o... cinayet... eh, yetkili makamlar tarafından, tam olarak örtbas edilmese de... unutulmaya bırakılmış” diye açıkladı.

"Anlamıyorum” dedi Scarlett. “Cinayetler örtbas edilemez ki.”

“Bu öyle olmuş” dedi Frost. Çayını bitirdi. “Birtakım sözü geçen insanlar vardır. Tek açıklaması bu. Ve en küçük çocuğa olanlara gelince..”

“Neymiş?” diye sordu Bod.

“Yaşıyordu” dedi Frost. “Bundan eminin. Ama insan avına çıkılmamış. Normalde, kayıp bir bebek ülke çapında haber olur. Ama onlar bir şekilde, eee, onu susturmuş olmalılar.”

“Onlar kim?” diye sordu Bod.

“Aileyi öldürtenler,” dedi Frost.

"Daha fazlasını biliyor musunuz?” dedi Bod.

"Evet. Eh, biraz...” Frost’un sesi azaldı. "Özür dilerim. Ben. Bakın. Bulduğum şey göz önüne alınınca. Fazlasıyla inanılmaz bir olay.’”

Scarlett sinirlendiğini hissetmeye başladı. "Nc? Ne buldunuz?”

Frosl mahcup göründü. “Haklısın. Özür dilerim. Kendini sır saklamaya kaptırmak. İyi bir fikir değil. Tarihçiler hiçbir şeyi gömmez. Biz onları gün ışığına çıkarırız. İnsanlara gösteririz. Evet.” Bir an tereddüt ettikten sonra, "Bir mektup buldum. Yukarı katta. Gevşek bir döşeme tahtasının altına gizlenmişti,” dedi. Bod’a dönüp, "Genç adam, senin bu işe, bu dehşet verici işe olan ilginin, eh. şahsi olduğunu varsaymakta haklı mıyım?” diye sordu.

Bod başını sallayarak onayladı.

"Daha fazla bir şey sormayacağını,” dedi Bay Frost ve ayağa kalktı. "Hadi,” diye çağırdı Bod’u. "Sen değil,” dedi Scarlett’a, "henüz değil. Önce *onu* göstereceğim. Eğer bir sorun olmadığını söylerse, sana da gösteririm. Anlaştık mı?”

"Anlaştık,” dedi Scarlett.

"İşimiz uzun sürmez” dedi Bay Frost. "Hadi evlat."

Bod ayağa kalktı ve Scarlett’a endişeli bir bakış fırlattı. "Sorun yok.” dedi kız ve elinden geldiğince güven verici bir şekilde gülümsedi. “Seni burada bekliyorum.”

Scarlett onlar odadan ayrılır ve merdivenden çıkarken gölgelerini izledi. Gergin, ama umudu hissediyordu. Bod un ne Öğreneceğini merak ediyordu ve onun bunu öğrenen ilk kişi olacağından mutluluk duyuyordu. Ne de olsa, bu onun hikayesiydi. Bu. onun hakkıydı.

Bay Frost merdivende yol gösteriyordu.

Bod evin yukarılarına doğru ilerlerken etrafına bakınıyordu, ama hiçbir şey tanıdık gelmiyordu, Her şey yabancıydı.

“En tepeye çıkacağızdedi Bay Frost. Bir başka merdivenden daha çıktılar. “Ben -şey, istemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin, ama- eee, sen o çocuksun, değil mi?" diye sordu Bay Frost.

Bod bir şey söylemedi.

“İşte geldik," dedi Bay Frost. Evin en tepesindeki kapının anahtarını çevirdi, kapıyı ittirerek açtı ve içeri girdiler.

Eğimli bir tavam olan çatı katı odası küçüktü. On üç yıl önce bu odanın içinde bir bebek karyolası vardı. Şimdi, adamla oğlan oraya zar zor sığıyordu.

“Şans, gerçekten” dedi Bay Frost. “Burnumun dibindeymiş adeta.” Yere çömelip eski püskü halıyı çekti.

“Yani, ailemin neden Öldürüldüğünü biliyor musunuz?” diye sordu Bod.

Bay Frost. “Hepsi burada,” dedi. Kısa bir döşeme tahtasına uzandı ve onu çıkarana kadar zorladı. “Burası bebeğin odası olmalı dedi Bay Frost. “Sana göstereceğim... anlarsın ya, tek bilmediğimiz şey bunu kimin yaptığı, Hiçbir şey bilmiyoruz. En ufak bir ipucumuz bile yok.”

“Koyu renk saçları olduğunu biliyoruz,” dedi Bod bir zamanlar kendi odası olan yerde. “Bir de isminin Jack olduğunu.”

Bay Frost elini eskiden döşeme tahtasının olduğu boşluğa soktu. “Neredeyse on üç yıl olmuş,” dedi. “On üç yılda saçlaı scyreiip kırlaşır. Ama evet, doğru. İsmi Jack ”

Bay Frost doğruldu. Biraz önce yerdeki boşlukta olan eli şimdi, büyük, keskin bir bıçak tutuyordu.

“Şimdi,” dedi Jack denen adam. “Şimdi evlat. Bu işi bitirmenin vaktidir.”

Bod ona boş boş baktı. Sanki Bay Frost adamın giydiği bir palto ya da şapkaymış da, şimdi onu çıkarmış gibiydi. Cana yakın dış görünüşü yok olmuştu.

Işık, adamın gözlüklerinde ve bıçağın çeliğinde parladı.

Çok aşağılardan bir ses -Scarlett- onlara bağırdı: “Bay Frost? Birisi kapıyı çalıyor. Bakayım mı?”

Jack denen adam Sadece bir an için gözlerini ondan ayırdı, ama Bod elindeki tek şeyin bu an olduğunu biliyordu ve tamamıyla Görünmez olmak için elinden geleni yaptı. Jack denen adam Bod'un daha önce durduğu yere baktı, sonra odada göz gezdirdi; yüzünde şaşkınlık ve öfke yarış halindeydi. Odanın içine doğru bir adım attı; başı, av kokusu alan yaşlı bir kaplanınki gibi, bir o yana bir bu yana dönüyordu.

"Burada bir yerdesin" diye hırladı Jack denen adam. "Kokunu alabiliyorum!"

Arkasında, çatı katının küçük kapısı çarparak kapandı ve o, etrafında dönüp dururken, anahtarın kilitte çevrildiğini duydu.

Jack denen adam sesini yükseltti. "Zaman kazanıyor olabilirsin, ama beni durduramazsın evlat." diye bağırdı kilitli kapıdan. Sonra, "B itmemiş bir işimiz var, senin ve benim " diye ekledi.

Bod duvarlara çarpa çarpa merdivenlerden aşağı iniyordu, Searlett'a ulaşmak için acele ederken az kalsın tepe üstü düşüyordu.

"Scarlet!" dedi kızı görünce. "Bu, o! Hadi!"

'Bu kim? Sen neden bahsediyorsun?"

"O! Frost. O, Jack. Beni öldürmeye çalıştı!"

Yukarıdan *bam!* diye bir ses geldi, Jack denen adam kapıyı tekmelemişti.

"Ama" Scariett duyduklarını anlamaya çalışıyordu. "Ama, o *iyi* biri."

"Hayır" dedi Bod. Kızın elini tutmuş, onu merdivenden aşağıya, hole doğru çekiştiriyordu. "Hayır, iyi değil."

Scarlett kapıyı çekip açtı.

"Ah. İyi akşamlar genç bayan," dedi kapıdaki adam ona bakarak. "Bay Frost'u arıyorduk. Sanırım kendisi burada oturuyor." Kır saçları vardı ve kolonya kokuyordu.

"Onun arkadaşları mısınız?" diye sordu Scariett.

"Ah, evet," dedi, diğerinin tam arkasında duran, daha ufak tefek bir adam. Siyah, ince bir bıyığı vardı ve bir tek o şapka takıyordu.

"Kesinlikle öyleyiz," dedi cüsseli, sarışın ve daha genç olan üçüncü adam.

"Jack denen hepimiz onun arkadaşıyız," dedi iriyarı, boğa gibi ve koca bir kafası olan sonuncu adam.

“O, Bay Frost. Dışarı çıkması gerekti ” dedi Scarlett.

Kır saçlı adam, “Ama arabası burada,” derken, sarışın olan, “Bu arada siz kimsiniz?” diye sordu.

"Kendisi annemi bir arkadaşı ” dedi Scariett.

Bod’un şimdi adamların öteki tarafında olduğunu görebiliyordu; adamlardan kurtulup onu izlemesi için kıza deli gibi ellerini kollarım sallıyordu.

Scariett elinden geldiğince canlı bir şekilde, “Acilen dışarı çıktı. Gazete almak için. Aşağıdan, köşedeki dükkandan " dedi. Kapıyı arkasından kapayıp, adamların çevresinden dolandı ve uzaklaşmaya başladı.

“Nereye gidiyorsunuz?” dedi bıyıklı adam.

“Yetişmem gereken bir otobüs var,” dedi Scariett ve otobüs durağıyla mezarlığın olduğu tarafa doğru tepeyi çıkarken kesinlikle arkasına bakmadı.

Bod onun yanından yürüyordu. İlerleyen alacakaranlık-

ta Scarlett’a bile belli belirsiz görünüyordu; neredeyse orada olmayan hır şev gibi, bir an bir oğlan gibi görünen titrek, sıcak bir pus. hızla kımıldanan bir yaprak gibi.

‘Daha hızlı yürü." dedi Bod. "Hepsi sana bakıyor. Ama koşma"

"Onlar kim?" diye sordu Searlett sessizce.

"Bilmiyorum." dedi Bod. "Ama bana tuhaf geldiler. Sanki tam anlamıyla insan değillermiş gibi. Geri gidip onları dinlemek istiyorum."

"Onlar tabii ki insan," dedi Searlett ve koşmadan, elinden geldiğince hızla tepeyi çıkmaya devam etti, ama artık Bod’un yanında olup olmadığından emin değildi.

Dört adam 33 Numara’nın kapısında dikiliyorlardı. "Bundan hoşlanmadım" dedi kalın enseli iriyarı adam.

“Bundan hoşlanmadın mı Bay Tar?" dedi kır saçlı adam. "Hiçbirimiz hoşlanmadık. Her şey ters. Her şey ters gidiyor."

"Krakow’u kaybettik. Cevap vermiyorlar. Melbourne ile VaiKouver’daıı sonra..." dedi bıyıklı adam. "Tüm bildiğimiz, geriye sadece dördümüzün kaldığı!”

"Sessiz ok lütfen. Bay Keteh" dedi kır saçlı adam. "Düşünüyorum."

"Özür dilerim elendim," dedi Bay Keteh ve eldivenli parmağıyla bıyığını sıvazladı. Tepede bir aşağı bir yukarı poz gezdirdi ve islik çaldı.

"Bence... kızın peşinden gitmeliyiz," dedi kalın enseli olan Bav Taı.

"Bence siz beni dinlemelisiniz" dedi kır saçlı adam. "Size sessiz, olun dedim. *Sessiz'*[1]

"Özür dileriz Bay Dandydedi sarışın adam.

Hepsi susmuştu.

Sessizliğin içinde, evin yükseklerinden gelen güriilıiilc-

ri duyabiliyorlardı.

"Ben içeri giriyorum," dedi Bay Dandy. "Bay Tar sen benimle gel. Nimble ile Ketch. siz kızı yakalayın. Onu geri getirin.'[1]

"Ölii mü, yoksa canlı mı?" diye sordu Bay Ketch kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek.

"Canlı, seni aptal," dedi Bay Dandy. "Onun neler bildiğini öğrenmek istiyorum."

"Belki, o da onlardan biridir," dedi Bay Tar. Vancouver ve Melbourne'de canımıza okuyanlardan..."

"Yakalayın onu," dedi Bay Dandy. *"Hemen* yakalayın." Sarışın adam ile şapkavebıyık aceleyle tepeden yukarıya çıkmaya başladılar.

Bay Dandy ve Bay Tar. 33 Numara'nın kapısının dışında dikiliyorlardı.

"Zorla şunu," dedi Bay Dandy.

Bay Tar omzunu kapıya dayadı ve ağırlığını vermeye başladı. "Sağlam" dedi. "Kilitli."

dedi Dandy, "Bir Jack'ın bozup da diğerinin tamir edemeyeceği bir şey yoktur" dedi. Eldiveninin çıkarıp elini kapıya koydu ve İngilizceden daha eski bir lisanda bir şeyler mırıldandı. "Şimdi dene." dedi.

Tar kopıya dayandı ve homurdanarak kapıyı ittirdi. Bu sefer kilit serbest kaldı ve kapı açıldı.

"İşte böyle dedi Bay Dandy.

Çok yukarılardan, evin en tepesinden bir çarpma sesi geldi.

Jack deneli adaın merdiveni yarıladığında onlarla karşılaştı. Bay D.u-.Jy neşesiz biı şekilde, ama tüm dişlerim göstererek ona şırıltı. "Meıhaba Jack

Frost” dedi. “Oğlanın elinde olduğunu sanıyordum.”

"Öyleydi," dedi Jack denen adam. “Ama kaçtı.”

“Yine mi?” Jack Dandy’nin gülümsemesi daha genişledi, daha soğuklaştı ve dişleri iyice ortaya çıktı. “İlk sefer hatadır Jack. Ama ikinci sefer felakettir.”

"Onu yakalayacağız” dedi Jack denen adam. “Bu iş bu gece bitecek."

“Bitse iyi olur,” dedi Bay Dandy.

“Oğlan mezarlıktadır” dedi Jack denen adam. Üç adam aceleyle merdivenden indiler.

Jack denen adam havayı kokladı. Oğlanın kokusu burun deliklerindeydi, ensesindeki tüyler diken dikendi. Bütün bunlar yıllar önce olmuş gibi hissediyordu. Holde durdu; Bay Frost’un tüvit ceketi ve açık kahverengi yağmurluğunun yanında uyumsuz kaçan uzun, siyah paltosunu aldı.

Kapı açıktı ve gün ışığı azalmıştı. Jack denen adam bu sefer tam olarak nereye gideceğini biliyordu. Hiç duraksamadan evden dışarı çıktı ve mezarlığa giden yoldan yukarı aceleyle yürümeye başladı.

Scarlett mezarlığa vardığında giriş kapısı kapalıydı. Kız ümitsizce kapı kanatlarım çekiştirdi, ama kapı asma kilitle kilitlenmişti. Sonra Bod yanında bitti. “Anahtarın nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Scarlett.

“Vaktimiz yok ” dedi Bod. Metal parmaklıklara yaklaştı. “Kollarını bana dola.”

“Ne yapacaksın?”

“Sadece kollarını bana dola ve gözlerini kapa” dedi

Bod.

Scarlett, sanki bir şey denemesi için meydan okur gibi, dik dik Bod’a baktı. Sonra ona sarıldı ve gözlerini sımsıkı kapayıp, “Tamam” dedi.

Bod mezarlık kapısının parmaklıklarına yaslandı. Parmaklıklar da mezarlığın parçası sayılıyordu. Bod Mezarlık Özgürlüğü’nün, sadece bu seferlik, başka insanları da kap-

sayabileceğini ümit etti. Sonra parmaklıkların arasından duman gibi süzüldü.

“Gözlerini açabilirsin,” dedi Bod.

Scarlett gözlerini açtı.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu.

“Burası benim evim” dedi Bod. “Burada bir sürii şey yapabiliyorum.”

Kaldırımın üstünde tıkırdayan topuk sesleri geldi, tki adam kapının diğer tarafındaydılar; kapıyı sarsıyor, çekiştiriyorlardı.

“Mcrhabaaa” dedi Jack Kctch bıyığını kıpırdatarak, ve parmaklıkların arasından Scarlett’a, sırrı saklayan bir tavşan gibi, gülümsedi. Sol önkolunda siyah ipekten bir sicim vardı ve eldivenli sağ eliyle onu çekiyordu. Sicimi kolundan çıkarıp eline aldı, bir elinden diğerine geçirerek onunla oynadı. “Dışarı gel küçük kız. Her şey yolunda. Kimsecikler sana zarar vermeyecek.”

“Sadece bazı sorulara cevap vermeni istiyoruz” dedi sarışın olan Bay Nimblc. “Resmi bir görevdeyiz.” (Yalan söylüyordu. Ellerinden her iş gelen Jack denen adamların resmi işlerle alakaları yoktu, ama hükümetlerde, polis kuWetlerinde ve başka yerlerde de birçok Jack bulunmuştu.)

“Koş!” dedi Bod Scarlett’a, kızın elini çekerek. Scarlett koştu.

“Gördün mü?” dedi Kctch dedikleri Jack.

“Neyi?”

“Kızın yanında biri vardı. Bir oğlan.”

“O çocuk mu?” diye sordu Nimblc dedikleri Jack.

“Nereden bileyim? Şimdi. Ellerini birleştir.” Daha iriyarı olan adam ellerini basamak yapmak İçin birleştirdi ve Jack Kctch siyah ayakkabısıyla ona bastı. Kendini yukarı çekip kapının üstüne tırmandı. Araba yoluna atlayıp, bir kurbağa gibi, ellerinin ve ayaklarının üstüne indi. Ayağa kalkarak, "İçeri girmenin bir yolunu bul. Ben onların peşinden gidiyorum,” dedi. Sonra mezarlığa giden dolambaçlı patikada hızla koşmaya başladı.

Scarlett. “Sadece ne yapacağımızı söyle.’’ dedi. Bod alacakaranlığa gömülmüş mezarlıkta hızlı hızlı ilerliyordu, ama koşmuyordu, henüz...

"Ne demek istiyorsun?” dedi Bod.

"Sanırım o adam beni öldürmek istedi. O siyah sicimle nasıl oynadığını gördün mü?"

"Eminim öldürmek istemiştir. O Jack denen adam -senin Bay Frost’un- *o* beni öldürecekti. Bıçağı vardı.”

"O *benim* Bay Frost'um değil. Eh, sanırım öyleydi, bir açıdan. Nereye gidiyoruz?" dedi Scarlett.

"Öncelikle seni güvenli bir yere yerleştirmeliyiz. Sonra onlarla ilgileneceğim."

Bod'un etrafında, mezarlığın sakinleri uyanıyor ve bir araya toplanıyordu; endişeli ve telaşlıydılar.

"Bod?" dedi Caius Pompcius. "Neler oluyor?''

"Kötü insanlar var," dedi Bod. "Bizimkiler onları gözetleyebilir mi? Onların nerede olduklarını sürekli bana bildireceksiniz. Scarlett'ı saklamamız gerek. Fikri olan?"

"Şapelin mahzeni?" dedi Thackeray Porringer.

"İlk bakacakları yer orası" dedi Bod.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Scarlett, Bod'a delirmiş gibi bakarak.

Caius Pompeius. "Tepenin içine ne dersin?" dedi.

Bod düşündü. "Evet. İyi fikir. Scarlett. Çivit Rengi Adam'la karşılaştığmuz yeri hatırlıyor musun?"

"Biraz. Karanlık bir yerdi. Orada korkulacak bir şey olmadığını hatırlıyorum"

"Seni oraya götüreceğim" dedi Bod.

Patikadan yukarı aceleyle çıktılar. Scarlett, Bod'un ilerlerken başkalarıyla konuştuğundan emindi, ama sadece onun konuşmalarını duyuyordu. Birisini telefonda konuşurken dinlemek gibiydi. Bu da ona bir şeyi hatırlattı...

"Annem çıldıracak," dedi. "Ben öldüm."

"Hayır," dedi Bod. "Ölmedin. Henüz. Uzun bir süre daha ölmeyeceksin." Sonra başka birine, "Şimdilik iki kişiler. Hep birlikte mi? Tamam." dedi.

Frobisher'ın anıtmezarına vardılar. "Giriş, sol tarafta, en alttaki tabutun arkasında" dedi Bod. "Eğer birinin geldiğini duyar ve onun ben olmadığımı anlarsan, doğruca cn aşağıya in... Işık olarak kullanabileceğin bir şeyin var mı?M

"Evet. Anahtarlığımda küçük bir ışıldak var" dedi Scarlett.

"Güzel."

Bod anıtmezarın kapısını ittirerek açtı ve, "Dikkatli ol. Sakın düşeyim filan deme “ dedi.

“Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Scarlett.

“Burası benim evim," dedi Bod. “Onu korumalıyım."

Scarlett anahtarlığındaki ışıldağı yaktı, elleriyle dizlerinin üstüne çöktü. Tabutun arkasındaki boşluk dardı, atıia Scarlett tepenin içine giden delikten geçti ve tabutu elinden geldiğince geri çekti. Işıldağın zayıf ışığında taş basamakları görebiliyordu. Ayağa kalktı ve dini duvara koyarak üç basamak indi, sonra oturdu ve, Bod’un ne yaptığını bildiğini ümit ederek, beklemeye koyuldu.

“Şimdi neredeler?" dedi Bod.

Babası, “Bir tanesi Mısır Yolu’nun orada seni arıyor. Arkadaşı da aşağıda, sokak duvarının orada bekliyor. Diğer üçü de buraya doğru geliyor, büyük çöp kutularının üstünden sokak duvarına tırmanıyorlar," dedi.

"Keşke Silas burada olsaydı. Onların işlerini hemen bitirirdi. Ya da Bayan Lupescu olsaydı."

"Onlara ihtiyacın yok," dedi Bay Owens cesaret verici bir şekilde.

“Annem nerede?"

"Aşağıda, sokak duvarının orada ” dedi Bay Owens.

"Ona, Scarlett’ı Frobisher’ın mekânına sakladığımı söyle. Bana bir şey olursa, ondan Scarlett’a göz kulak olmasını iste,”

Bod artık havanın karardığı mezarlıkta koşmaya başladı. Mezarlığın kuzeybatısına giden tek yol Mısır Yolumdan geçiyordu. Oraya varabilmesi için, siyah ipekten sicimi olan ufak tefek adamı, onu arayan ve Ölmesini isteyen adamı aşması gerekiyordu...

O, Nobody Owens›tı; böyle söyledi kendine. O, mezarlığın bir parçasıydı. Ona hiçbir şey olmayacaktı.

Mısır Yolu’na doğru aceleyle ilerlerken, az kalsın ufak tefek adamı - Keteh denen Jack’i- kaçırıyordu. Adam neredeyse gölgelerin bir parçası gibiydi.

Bod derin bir nefes alıp elinden geldiğince Görünmez oldu ve akşam yeliyle uçuşan tozlar gibi adamın yanından geçti.

Mısır Yolu’mm yeşil sarmaşıklarla kaplı kısmından aşağı yürüdü; sonra büyük bir gayretle, elinden geldiğince görünür hale geldi ve bir çakıl taşım tekmeledi.

Kemerin oradaki gölgenin olduğu yerden ayrılıp, neredeyse bir ölü kadar sessizce peşinden geldiğini gördü.

Bod. Mısır Yolu’nu kesen sarmaşık karmaşasını yararak. mezarlığın kuzeybatı köşesine doğru İlerliyordu. Bu işi kesinlikle doğru bir zamanlamayla yapması gerekiyordu, bunun farkındaydı. Çok hızlı hareket ederse adam onu kaybedebilirdi; buna karşılık, eğer çok yavaş hareket eder-

sc, siyah ipekten sicim boynuna dolanabilir, nefesini kesip bütün yarınlarını alıp götürebilirdi.

Bod sarmaşık karmaşasının içinden ses çıkararak ilerlerken mezarlıktaki pek çok tilkiden birini rahatsız etti ve tilki çalılıkların içine kaçıp gözden kayboldu. Burası devrilmiş mezar taşları, başsız heykeller, ağaçlar, çobanpüskülü çalıları ve kaygan, yarı yarıya çürümüş yaprak yığınlarından oluşan bir ormandı. Ama Bod yürümeye başlayıp, etrafta dolanacak kadar büyüdüğünden beri bu ormanda keşfe çıkıyordu.

Şimdi, buranın onun mezarlığı olduğunu düşünerek, aceleyle, ama dikkatle sarmaşık köklerinden taşa, taştan toprağa basarak ilerliyordu. Mezarlığın kendisinin onu saklamaya, korumaya, gözden kaybetmeye çalıştığını hissedebiliyordu, ama Bod bununla savaşıyor, görünür olmaya uğraşıyordu.

Nchemiah Trot’u görünce duraksadı.

“Merhaba, genç Bod!” diye seslendi şair. “Duydum ki günün hakimi heyecan olmuş; bu arazide, gök kubbede kayan bir kuyrukluyıldız misali ilerlediğini işitiyorum. Neler oluyor, saygıdeğer Bod?[1]’

“Orada dur,” dedi Bod. “Olduğun yerde kal. Benim geldiğim yöne bak. Adam yaklaşınca bana söyle.”

Bod, Carstairs’in sarmaşık kaplı mezarının çevresinden dolandı. Nefes nefese kalmış gibi yaparak, sırtını takipçisine döndü ve durdu.

Bekledi. Sadece birkaç saniye geçti, ama o birkaç saniye ona sonsuzlukmuş gibi geldi.

(“O burada evlat,” dedi Nchemiah Trot fısıldayarak. “Yaklaşık yirmi adım arkanda”)

Kctch denen Jack önündeki oğlanı gördü. Siyah İpekten sicimini elleriyle sıkıca gerdi. Sicim, yıllar boyunca pek çok boynun etrafına dolanmıştı ve sarıldığı her İnsanın sonunu getirmişti. Çok yumuşak ve çok sağlamdı, ayrıca X ışını cihazlarında da görünmüyordu.

Ketch'in bıyığı dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu. Avı gözlerinin önündeydi, onu ürkütmek istemiyordu. Bir gölge kadar sessizce ilerlemeye başladı.

Oğlan doğruldu.

Jack Ketch öne fırladı. Cilalı, siyah ayakkabıları yaprak yığınında neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

("Geliyor evlat!" diye seslendi Nehemiah Trot.)

Oğlan arkaya döndü ve Jack Ketch ona doğru sıçradı...

Ve Bay Ketch dünyanın ayaklarının altından kaydığını hissetti. Eldivenli eliyle dünyaya tutunmaya çalıştı, ama eski mezarın içinde altı metre yuvarlandı, yuvarlandı... Sonunda Bay Carstairs'in tabutuna çarpıp, tabut kapağını ve ayak bileğini kırdı.

"Bir tanesi gitti," dedi Bod hiç hissetmediği bir sakinlikle,

''Gayet şık bir şekilde halledildi," dedi Nehemiah Trot. "Bunun için bir Kaside yazacağını. Kalıp dinlemek ister misin?"

"Hiç vaktim yok " dedi Bod. "Diğer adamlar nerede?"

Euphcmia Horsfell, "Üçü de güneybatıdaki patikadan tepeye doğru ilerliyor." dedi.

"Bir tane daha var. Şu anda şapelin etrafında yürüyor. Geçen ay mezarlıkta dolanan adam. Ama onda farklı bir şeyler var," dedi Tom Sands.

"Bay Carstairs'in yanındaki adama dikkat edin -ve lütfen Bay Carstairs'tcn benim adıma Özür dileyin..." dedi Bod.

Bir çam dalının altına daldı ve tepede hızlı adımlarla yürümeye başladı: işine geldiği zaman patikalardan gidiyor ya da patikalardan ayrılıyor, daha çabuk hareket et-

mek istediğindeyse anıtlardan taşlara atlayarak ilerliyordu.

Yaşlı elma ağacım geçti. "Hâlâ dört kişiler," dedi aksi bir kız sesi. "Dört kişi ve hepsi de katil. Geriye kalanlar da sırf seni memnun etmek için hep birlikte açık mezarlara düşmeyecektir."

“Merhaba Liza. Bana kızgın olduğunu sanıyordum," dedi Bod.

“Olabilirim de, olmayabilirim de," dedi Liza, sadece bir sesten ibaretti. “Ama seni parçalara ayırmalarına izin vermeyeceğim, asta"

“Öyleyse benim için onları yanılt, onları yanıltıp kafalarını karıştır ve yavaşlat. Bunu yapabilir misin?"

“Sen yine kaçacak mısın? Nobody Owens, neden sadece Görünmez olup annenin güzel lahdine saklanmıyorsun? Seni orada asla bulamazlar, hem Silas onların icabına bakmak için çok yakında geri gelir..."

"Belki gelir, belki gelmez,” dedi Bod. “Yıldırım ağacının orada görüşürüz."

“Seninle hâlâ konuşmuyorum," dedi Liza Hempstock’un kibirli ve küstah sesi.

“Aslında, konuşuyorsun. Yani, şu anda konuşuyoruz."

“Sadece bu acil durum yüzünden. Ondan sonra, seninle tek kelime bile etmeyeceğim.”

Bod yıldırım ağacına doğru yola koyuldu. Ağaç, yirmi yıl Önce üstüne yıldırım düşmüş bir meşeydi ve artık yalnızca gökyüzünü yakalamaya çalışan, kararmış bir daldan ibaretti.

Bod’un aklında bir fikir vardı, ama henüz tam olarak şckillişti. Bu, Bayan Lupcscu’nun derslerini, çocukken görmüş ve duymuş olduğu şeyleri hatırlamasına bağlıydı.

Mezarı bulmak, hattâ onu aramak bile, tahmin ctıiğin-

den daha zor oldu, ama sonunda buldu: Tuhaf bir açıyla eğilmiş çirkin bir mezardı; mezar taşının tepesinde, kocaman bir mantar gibi görünen, başsız, su lekeli bir melek vardı. Mezara dokunup da soğukluğu hissedince, aradığının o olduğunu kesin bir şekilde anladı.

Mezara oturup tümüyle görünür olmak için kendini zorladı.

“Görünmez değilsin," dedi Liza’nın sesi. “Seni bulabilirler"

“Güzel," dedi Bod. “Beni bulmalarını istiyorum."

“Soytarı Jack’i herkes tanır, bir kendi bilmez " dedi Liza.

Ay doğuyordu. Kocamandı ve gökyüzünde alçaktaydı. Bod ıslık çatmaya başlarsa abartmış olur mu diye merak etti.

“Onu görebiliyorum!"

Bir adam Bod’a doğru düşe kalka koşuyordu, diğer iki adam da hemen onun arkasından geliyordu.

Bod etraflarında toplanan ve olanları izleyen ölülerin farkındaydı, ama onlara aldırış etmemeye çalıştı. Çirkin mezara iyice yerleşti. Kendini yem gibi hissediyordu ve bu hiç güzel bir duygu değildi.

Mezara ilk olarak boğaya benzeyen adam ulaştı; tüm konuşmaları yapan kır saçlı adam ve uzun boylu, sarışın adam onun hemen peşindeydiler.

Bod olduğu yerde kaldı.

Kır saçlı adam, “Ah. Senin, Dorian’Iarın bir türlü ele geçirilemeyen oğlu olduğunu tahmin ediyorum. .Şaşırtıcı bir durum. Bütün dünyayı arayan Jack Frost’umuz orada, sen buradasın. On üç yıl önce seni bıraktığı yerde,’" dedi.

“O adam benim ailemi öldürdü ” dedi Bod.

“Kesinlikle öyle.”

“Neden?”

“Bİr önemi var mı? Zaten kimseye anlatamayacaksın ki,” dedi kır saçlı adam.

“Öyleyse bana anlatıp anlatmaman fark etmez, değil mi?”

Kır saçlı adam bir kahkaha attı. “Hah! Komik çocuk! *Benim* öğrenmek istediğim, on üç yıl boyunca bir mezarlıkta başkalarının gözüne görünmeden nasıl yaşadığın?”

“Eğer benim sorumu cevaplarsan, ben de şeninkini cevaplarım dedi Bod.

Kaim enseli adam, “Bay Dandy ile bu şekilde konuşamazsın, seni küçük küstah! Seni parçalarım, seni...” dedi.

Kır saçlı adam mezara doğru bir adım daha attı. “Sus, Jack Tar. Tamam. Bir cevaba karşılık bir cevap. Biz -arkadaşlarım ve ben- Elinden Her Iş Gelen Jackler ya da başka isimlerle bilinen bir hayır cemiyetine üyeyiz. Kökenimiz çok eskilere dayanır. Biz çoğu insanın unutmuş olduğu şeyleri biliriz... hatırlarız. Kadim Bilgi’ye sahibiz.”

Bod, “Büyü. Birazcık büyü biliyorsunuz,” dedi.

Adam başını sallayarak hemfikir olduğunu belirtti, “istersen öyle dc diyebilirsin. Ama bu oldukça özel bir büyü çeşidi. Ölümden aldığın bir büyü vardır. Bir şey dünyadan ayrılır, bir başkası dünyaya gelir.”

“Siz benim ailemi öldürdünüz -ne için? Büyü gücü için mi? Bu çok saçma” dedi Bod.

“Yo. Korunmak için öldürdük. Uzun zaman Önce, bizlerden biri -bu Mısır’da, piramitler zamanında olmuştubir gün canlılar ile ölülerin dünyasının sınırında gezecek bir çocuğun doğacağını öngördü. Bu çocuğun erginliğe ulaşması, birliğimizin ve savunduğumuz her şeyin sona ermcsi anlamına geliyordu. Daha Londra bir köy olmadan önce, yeni doğmuş bebeklerin yıldız falına bakan insanlarımız vardı ve New Amstcrdam, New York olmadan önce aileni izlemeye almıştık. ve aramızdaki en iyi, en sert ve en tehlikeli olduğunu düşündüğümüz Jack’i senin icabına bakması için görevlendirdik. Bu işi doğru düzgün halledecekti, böylece tüm kötü tılsımları alıp kendimiz için kullanacak ve işlerin bir beş bin yıl daha tıkırında gitmesini sağlayabilecektik. Ama o, bunu beceremedi."

Bod üç adama baktı.

“Öyleyse o nerede? Niye burada değil?" diye sordu.

Sarışın adam» “Seninle biz ilgilenebiliriz. Jack Frost’umuzun burnu iyi koku alır. Şu anda senin küçük kız arkadaşının peşinde. Ortalıkta tanık bırakamayız. Böyle bir durumda olmaz “ dedi.

Bod Öne eğildi ve ellerini bakımsız mezarın üstünde bitmiş yaban otlarının arasına daldırdı.

Tek söylediği, “Gelin de alın beni ” oldu.

Sanşın adam sırıttı, kalın enseli adam hamle yaptı ve -evet- Bay Dandy bile Öne doğru birkaç adım attı.

Bod parmaklarını elinden geldiğince otların derinlerine soktu ve dudaklarını gerip, Çivit Rengi Adam doğduğu zaman bile kadim sayılan bir lisanda üç kelime söyledi.

"SkagM Thegh! Khavagah!”

Gulyabani geçidi açıldı.

Mezar bir kapak gibi yukarı savruldu. Bod kapağın altındaki derin çukurda yıldızları, parıldayan ışıklarla dolu karanlığı görebiliyordu.

Çukurun kenarındaki boğa adam Bay Tar hızını alamayıp, şaşkınlık içinde karanlığa düştü.

Bay Nimble kollarını açarak, çukurun üstünden Bod'a doğru alladı. Bod, adamın, sıçrayışının zirvesinde havada

durup, bir an orada asılı kaldıktan sonra gulyabani geçidinin içine ve aşağı düşüşünü izledi.

Bay Dandy gulyabani geçidinin kenarında, bir taşın ucunda durup aşağıdaki karanlığa baktı. Sonra gözlerini Bod'a çevirdi ve gergin dudaklarla gülümsedi.

"Biraz önce ne yaptığını bilmiyorum/' dedi Bay Dandy, "ama işe yaramadı." Eldivenli elini cebinden çıkardı; elinde doğrudan Bod'a yöneltilmiş bir silah tutuyordu. "Bunu on üç yıl önce yapmış olmalıydım," dedi Bay Dandy. "Başkalarına güven olmaz. Eğer önemli bir işse, kendin halledeceksin "

Açık gulyabani geçidinden yukarıya doğru sıcak, kuru ve kum taneleriyle dolu bir çöl rüzgarı esti. Bod, "Aşağıda bir çöl var. Suya ihtiyacın olursa, orada biraz bulacaksın. Eğer iyice ararsan yiyecek bir şeyler dc bulursun. Sakın gecesıskalarım kızdırma. Gulyabaniyurdu'ndan uzak durmaya bak. Gulyabaniler anılarını silip, seni kendilerinden biri haline getirebilirler ya da çürümeni bekleyip, seni yiyebilirler. Öyle ya da böyle, daha iyisini yapabilirsin," dedi.

Silahın namlusu titremiyordu. Bay Dandy, "Neden bana bunları anlatıyorsun?" dedi.

Bod mezarlığı gösterdi. "Onlar yüzünden" dedi. Bunun üzerine Bay Dandy gözlerini bir an ondan ayırdı ve Bod Görünmez oldu. Bay Dandy gözlerini kırpıştırdı, ama Bod artık kırık dökük heykelin orada değildi. Çukurun derinlerinden bir şey bağırdı, sesi bir gece kuşunun ıssız inlemesi gibiydi.

Bay Dandy alnını kırıştırarak, tereddüt ve öfke dolu bir bedenle etrafına bakındı. "Neredesin?" diye hırladı. "Şeytan götürsün seni! Neredesin?"

Bir sesin, “Gulyabani geçitleri açıldıktan sonra kapanır. Onlar açık bırakılmaz. Kapanmak isterler,” dediğini sandı.

Çukurun ağzı titredi ve sallandı. Bay Dandy bir keresinde. yıllar önce Bangladeş’teyken bir deprem yaşamıştı. Bu da öyleydi: Yer sarsıldı. Bay Dandy düştü ve karanlığın içine düşmeye devam edecekken, mezar taşını yakaladı. Kollarını taşa dolayıp sımsıkı tutundu. Altında ne olduğunu bilmiyordu ve bunu öğrenmeye de istekli değildi.

Başını yukarı kaldırdı. Çocuk orada durmuş, merakla ona bakıyordu.

“Artık geçidin kapanmasına izin vereceğim,” dedi Bod. “Oraya tutunmaya devam edersen, geçit üstüne kapanıp seni parçalar ya da seni özümseyip kendi parçası haline getirir. Bilemem. Sana bir şans tanıyorum, senin benim aileme tanımadığından daha fazlasını.”

Bir sarsıntı oldu. Bay Dandy oğlanın gri gözlerine bakıp bir küfür salladı. Sonra, “Bizden asla kaçamazsın. Bizler. Elinden Her İş Gelen Jackler’iz. Biz her yerdeyiz. Bu iş bitmedi,” dedi.

“Senin için bitti.” dedi Bod. “Halkının ve savunduğunuz her şeyin sonu geldi. Mısır’daki adamınızın Öngördüğü gibi. Beni öldürcmediniz. Eskiden her yerdeydiniz. Artık her şey bitti.” Bod gülümsedi. “Silas şu anda bu işle ilgileniyor, değil mi? Şimdi orada.”

Bay Dandy’nin yüzündeki ifade. Bod’un tahmin ettiği her şeyi onaylıyordu.

Bod, Bay Dandy’nin buna cevabını asla öğrenemeye-. çekti, çünkü adam mezar taşına tutunmayı bıraktı ve gulyabani geçidinden aşağı yavaş yavaş yuvarlandı.

Bod, *”Wegh Khârados*” dedi.

Gulyabani geçidi yeniden bir mezara dönüştü.

Birisi Bod’un kolunu çekiştiriyordu. Fortinbras Bartlcby başını yukarı çevirmiş, ona bakıyordu. “Bod! Şapelin oradaki adam. Tepeye çıkıyor.”

Jack denen adam burnunu izledi. Diğerlerinden ayrılmıştı. çünkü özellikle Jack Dandy’nin yoğun kolonyası güç alınan kokulan takip etmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Oğlanı kokusundan bulamıyordu. Burada olmuyordu. Oğlan tıpkı mezarlık gibi kokuyordu. Ama kız, annesinin evi gibi, o sabah okula gitmeden önce boynuna sürdüğü parfüm gibi kokuyordu. Aynca bir kurban

gibi de kokuyordu; korku gibi, diye düşündü Jack, av gibi kokuyor. ve kız her neredeyse, er ya da geç oğlan da orada olacaktı.

Eli bıçağının sapındaydı ve tepeyi tırmanıyordu. Neredeyse tepenin başına varmışken, aklından Jack Dandy ile diğerlerinin öldüğü geçti -bu, doğru olduğunu bildiği bir histi. *Güzel*$_y$ diye düşündü. *En üst düzeyde hep boş yer vardtr.* Jack'in Birlik içindeki yükselişi, Dorian ailesinin tüm üyelerini öldürmeyi başaramadığı için yavaşlayıp durmuştu. Sanki artık ona güvenilmiyor gibiydi.

Artık, çok yakında, her şey değişecekti.

Tepenin başına geldiğinde Jack kızın kokusunu kaybetti. Ama onun yakınlarda olduğunu biliyordu.

Geldiği yoldan geri döndü ve yaklaşık on beş metre ötede, metal giriş kapısı kapalı olan küçük bir anıtmezarın y kızın parfümünü, neredeyse şans eseri, yeniden aldı. Kapıyı ittirdi ve kapı sarsılarak ardına kadar açıldı.

Kızın kokusu artmıştı. Onun duyduğu korkunun kokusunu alabiliyordu. Tabutları bulundukları raflardan teker teker çekip, gürültüyle yere indirdi; eski ahşaplar parçalanıyor ve içindekiler anıtmezarın zeminine saçılıyordu. Hayır, $_b$ kız bunların hiç birinde değildi...

Öyleyse neredeydi?

Jack duvarı yokladı. Sağlamdı. Elleriyle dizlerinin üstüne çöktü, son tabutu da çekti ve arkaya uzandı. Eli bir açıklık bulmuştu...

"Scarlett." diye seslendi; Bay Frost olduğu zamanlarda onun ismini nasıl seslendiğini hatırlamaya çalıştı, ama artık kendi içindeki Bay Frost'a bile erilmiyordu. Şimdi o, Jack denen adamdı ve sadece ondan ibaretti. Duvarın içindeki delikten emekleyerek geçti.

Scarlett yukarıdan gelen tangırtıları duyunca, basamaklardan aşağı dikkatle inmeye başladı. Sol eliyle duvarı yokluyor, sağ eliyle de ayağını nereye bastığını görmesine yetecek kadar ışık yayan küçük ışıldağını tutuyordu. Taş basamakların sonuna vardı ve yavaş yavaş açık odanın arka tarafına gitti; kalbi küt küt atıyordu.

Korkuyordu: Kibar Bay Frost ve onun arkadaşlarından, bu odadan ve buradaki anılarından korkuyordu; halta, dürüst olması gerekirse, Bod'dan bile biraz çekiniyordu. Bod artık o gizemli, sessiz çocuk. Scarlett'ın

çocukluğuna uzanan bir bağ değildi. Onda faiklı, insani olmayan bir şeyler vardı.

Acaba annem şu anda ne düşünüyordur? Ne zaman geri *döneceğimi öğrenmek için Bay Frost'un evine üst üste telefon ediyordur."* diye düşündü Scarlett. *Eğer bu işten sağ salim kurtulursam, onu bana telefon alması için zorlayacağını. Çok saçma. Sınıfta telefonu olmayan tek kişi benim, neredeyse.*

Sonra, *annemi Özledim* diye düşündü.

İnsan olan birinin karanlıkta o kadar sessizce yürüyeceği Scarlett'ın aklına bile gelmezdi, ama eldivenli bir el ağzını kapadı ve Bay Frost'un neredeyse hiç tanınmayacak haldeki sesiyle, duygusuzca, "Eğer bir kurnazlık -herhangi bir şey- yaparsan boğazını keserim. Anladıysan başını salla," dedi.

Scarlett başını sallayarak onayladı.

Bod, Frobisher anıtmezarındaki karmaşayı gördü: tabut-

lar yere düşmüş, içindekiler de koridorun her yerine saçılmıştı. İçeride pek çok Frobisher. Frobisher ve birkaç da Pettyfer vardı; hepsi farklı şekillerde üzüntülü ve şaşkın görünüyordu.

"Adam çoktan aşağı indi," dedi Üphraim.

'Teşekkür ederim" dedi Bod. Delikten geçerek tepenin içine girdi ve basamaklardan inmeye başladı.

Bod ölüler gibi görüyordu: Basamakları ve dipteki odayı görüyordu. Basamakları yarıladığında, Jack denen adamın Scarlett'ı yakalamış olduğunu gördü. Kızın kolunu arkaya bükmüş ve boğazına büyük, kötücül görünüşlü, siyah kemikten sapı olan bir bıçak dayamıştı.

Jack denen adam yukarıdaki karanlığa baktı.

"Merhaba evlat," dedi.

Bod bir şey söylemedi. Görünmez olmaya odaklanıp bir basamak daha indi.

"Seni göremeyeceğimi sanıyorsun." dedi Jack denen adam. "Haklısın. Göremem. Tam olarak değil. Ama duyduğun korkunun kokusunu alabilirim. Hareketlerini ve nefesini duyabilirim. Ve artık senin o akıllıca gözden kaybolma numaranı da öğrendiğime göre, seni *hissedebilirim*. Hadi,

bir şey söyle. Duyabileceğim ,gibi söyle, yoksa bu genç bayanı doğramaya başlayacağını. Beni anladın mı?”

“Evet,” dedi Bod; sesi odada yankılandı. “Anladım.”

“Güzel.” dedi Jack. “Hadi, buraya gel. Biraz sohbet edelim.”

Bod basamaklardan inmeye başladı. Korku’ya. odadaki paniği artırmaya, Dehşet’i elle tutulur hale getirmeye odaklandı...

“Kes şunu,” dedi Jack denen adam. “Her ne yapıyorsan. Yapma.”

Bod odaklanmayı bıraktı.

"O küçük sihirlerinin" dedi Jack, “benim üstümde işe yarayacağını mı sanıyorsun? Sen benim ne olduğumu biliyor musun evlat?”

Bod, “Sen bir Jack’sin. Ailemi öldürdün. ve beni dc öldürmüş olmalıydın,” dedi.

Jack kaşlarını kaldırdı. ‘"Seni öldürmüş mü olmalıydım?”

“Ah, evet. Yaşlı adam eğer büyümeme izin verirseniz, birliğinizin yok olacağını söyledi, ve ben büyüdüm. Başaramadınız ve kaybettiniz” dedi Bod.

“Benim birliğim Bahirden öncesine dayanır. Hiçbir şey ona zarar veremez.”

“Sana söylemediler, değil mi?” Bod, Jack denen adamdan beş adım ötede duruyordu. ”O dördü. Onlar sonuncu Jackler’di. Neydi bakayım... Krakow, Vancouver ve Melbourne’dekiler. Hepsi öldü.”

Scarlett, “Lütfen Bod. Beni bırakmasını sağla” dedi.

“Endişelenme ” dedi Bod gerçekte hissetmediği bir sakinlikle.

Jack’e, “Ona zarar vermenin bir anlamı yok. Beni öldürmenin dc bir anlamı yok. Anlamıyor musun? Elinden Her İş Gelen Jackler diye bir birlik kalmadı. Artık yok,” dedi.

Jack düşünceli bir şekilde başını salladı. “Eğer bu doğruysa," dedi Jack, “ve ben şimdi birbaşmaolan-Jack’scm, ikinizi de öldürmek için mükemmel bir sebebim var demektir.”

Bod sustu.

“Gurur duyuyorum,” dedi Jack denen adam. “İşimle gurur duyuyorum. Başladığı işi bitiren biri olmakla gurur duyuyorum.” Sonra. “Nc yapıyorsun?” diye sordu.

Bod’un tüyleri diken diken oldu. Odanın etrafında dolanan dumandan ipliği hissedebiliyordu. "O ben değilim. Bekçi. Burada gömülü olan hazîneyi koruyor” dedi Bod.

“Yalan söyleme” dedi Jack.

Scarlett, “Yalan söylemiyor. Bu doğru” dedi.

“Doğru mu? Gömülü hazine mi? Beni...” dedi Jack.

BEKÇİ, EFENDİ İÇİN HÂZİNEYİ KORUR.

“Kim söyledi bunu?” diye sordu Jack denen adam etrafına bakınarak.

“Duydun mu?” diye sordu Bod şaşırarak.

Scarlett, “Ben bir şey duymadım ” dedi.

“Burası neresi evlat? Biz neredeyiz?” dedi Jack denen adam.

Bod konuşamadan, Bekçi’nin sesi odada yankılandı: BURASI HAZÎNENİN MEKÂNIDIR. BURASI GÜCÜN MEKÂNIDIR. BURASI BEKÇİ NİN KORUDUĞU VE EFENDİSİNİN DÖNÜŞÜNÜ BEKLEDİĞİ MEKÂNDIR.

Bod, “Jack?” dedi.

Jack denen adam başım bir yana eğdi. “İsmimi senin ağzından duymak güzel, evlat. Daha önce söyleseydin, seni daha çabuk bulurdum” dedi.

“Jack. Gerçek ismim neydi? Ailem bana ne diyordu?”

“Bunun şu anda senin için ne önemi var ki?” dedi Jack.

“Bekçi bana ismimi bulmamı söyledi. İsmim neydi?”

Jack, “Bir bakayım. Peter mıydı? Ya da Paul mü? Yoksa Rodcrick mi - Roderick’lere benziyorsun. Belki de Stephen’dm..dedi. Oğlanla oyun oynuyordu.

“Hadi söyle artık. Nasıl olsa beni öldüreceksin,” dedi Bod. Jack karanlıkta omuzlarını silkti ve, *orası kesin*, der gibi başını salladı.’

“Kızı bırakmanı istiyorum,” dedi Bod. “Scarlett’ı bırak.”

Jack karanlığın içine dikkatle baktı ve, “O bir sunak, değil mi?” dedi.

“sanırım öyle."

“Bir bıçak? Bir kadeh? Bir de broş?”

Jack karanlıkta gülümsüyordu. Bod bunu onun yüzünde görebiliyordu: o yüze uygun olmayan, tuhaf, memnun bir gülümseme; bir keşif ve idrak

etme gülümsemesi. Scarletl, bazen göz yuvarlarının içinde bir ışık çakmasına dönüşen karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordu, ama Jack'İn sesindeki memnuniyeti duyabiliyordu.

"Demek, Kardeşlik bitti. Meclis dağıldı. Yine de, benden başka Elinden Her İş Gelen Jack yoksa, ne fark eder ki? Sonuncusundan daha güçlü yeni bir Kardeşlik kurulabilir" dedi Jack.

GÜÇ. diye yankılandı Bekçi'nin sesi.

"Mükemmel" dedi Jack denen adam. "Şuraya bak. Halkımın binlerce yıldır aradığı yerdeyiz ve bizi bekleyen tören için gerekli her şeye sahibiz. İnsanın Talih'c inanası geliyor, öyle değil mi? Ya da, en müşkül duruma düştüğümüz anda bize bu bahşcdildiğine göre, bizden önce ölen tüm Jackler'in ettikleri dualara"

Bod, Bckçi'nin Jack'i dinlediğini, odanın içinde bir coşku fısıltısının oluştuğunu hissedebiliyordu.

Jack, "Elimi uzatacağını evlat. Scarlett. bıçağını hâla boğazında -seni bıraktığımda sakın kaçayım deme. Evlat, sen de kadehi, bıçağı ve broşu elime koyacaksın" dedi.

BEKÇİ'NİN HAZÎNESİ, diye fısıldadı üçlü ses. DAİMA GERİ GEUR. ONU EFENDİ İÇİN KORUYORUZ.

Bod aşağı eğildi ve sunağın üstündeki eşyaları alıp Jack'in avucuna koydu. Jack sırıttı.

"Scarlett seni bırakacağını. Bıçağı geri çektiğimde, ellerini başına koyup, yere yüzüstü uzanmanı istiyorum. Kıpırdar ya da başka bir şey yaparsan seni acı çeklire çektire öldürürüm. Anladın mı?" dedi Jack.

Scarlett yutkundu, ağzı kurumuştu. Öne doğru titrek bir adım attı. Jack'in sırtında büktüğü sağ kolu hissizleşmişti ve omzu karıncalanıyordu. Yere uzandı, yanağı toprağa değiyordu.

İşimiz bitti, diye düşündü Scariett, ama bu düşüncede bir duygu kırıntısı bile yoktu. Sanki başkalarına olan bir şeyi, Karanlıkta Cinayet oyununa dönen gerçeküstü bir piyesi izliyor gibiydi. Jack'in Bod'u yakaladığını duydu...

Bod'un sesi, "Kızı bırak," dedi.

Jack denen adamın sesi, "Eğer dediklerimi yaparsan, onu öldürmem. Ona zarar bile vermem," dedi.

“Sana inanmıyorum. Seni teşhis edebilir,” dedi Bod.

“Hayır.” Yetişkin olanın sesi emin çıkmıştı. “Edemez.” Sonra, “On bin yılın ardından bıçak hâlâ keskin...” dedi. Adamın sesindeki hayranlık çok açıktı. “Evlat. Gidip sunağın orada diz çök. Ellerin arkanda olsun. Hadi.”

ÇOK UZUN ZAMAN OLMUŞTU, dedi Bekçi, ama Scar-Jcu’ın tek duyduğu, odanın etrafında kıvrılan devasa kangalların sürünme sesiydi.

Jack denen adam bunu duydu. “Kanını sunağa dökmeden önce ismini bilmek ister misin evlat?”

Bod ensesindeki bıçağın soğukluğunu hissetti. O anda Bod anladı. Her şey yavaşladı. Her şey belirginleşti. “İsmimi biliyorum.” dedi. “Ben Nobody Owens’ım. İşte ben buyum.” Soğuk sunakta diz çökmüş dururken, her şey çok basit göründü.

“Bekçi ” dedi Bod odaya doğru. “Hâlâ bir efendi İstiyor musun?”

BEKÇÎ, EFENDİ DÖNENE DEK HÂZİNEYİ KORUR.

“Eh ” dedi Bod, “aradığın efendiyi en sonunda buldun, değil mi?”

Bekçi’nin kıvranıp gerindiğini hissedebiliyor, binlerce ölü dalın çıtırdamasına benzer bir ses duyabiliyordu. Sanki kocaman, kuWetli bir şeyler odanın etrafında kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Ve Bod, Bekçi’yi ilk kez gördü. Sonraları, görmüş olduğu şeyi hiç tarif edemedi: Kocaman bir şeydi, evet; devasa bir yılanın bedenine sahipti, ama başı, o da neydi öyle?.. Üç taneydiler: üç baş. üç boyun. Yüzler ölüydü, sanki birinin insan ve hayvan cesetlerinin parçalarından yaptığı oyuncak bebekler gibi. Yüzler mor desenlerle, çivit rengi kıvrımlardan oluşan dövmelerle kaplıydı. Bu nedenle ölü yüzler tuhaf, ifade sahibi korkunç şeylere dönüşmüştü.

Bekçi’nin yüzleri, sanki Jack’i okşamak ya da sevmek istermiş gibi, onun etrafındaki havayı burunlarıyla belli belirsiz dürtükiediler.

“Neler oluyor?” dedi Jack. “Bu da ne böyle? Ne yapıyor?”

“Ona Bekçi derler. O burayı korur. Ona ne yapması gerektiğini söyleyecek bir efendiye ihtiyacı var,” dedi Bod.

Jack elindeki taş bıçağı kaldırdı. “Çok güzel.” dedi kendi kendine. “Tabii ya. O, beni bekliyordu. Evet. Kesinlikle, ben onun yeni efendisiyim.”

Bekçi odanın içini sarmaladı. EFENDİ? dedi, çok uzun zamandır sabırla beklemiş bir köpek gibi. EFENDİ? diye tekrarladı; nasıl bir tadı olduğunu

anlamak için kelimeyi deniyor gibiydi. İyi bir tadı vardı, bu yüzden keyif ve Ö2-lem dolu bir inlemeyle bir kez daha o kelimeyi söyledi: EFENDİ...

Jack başını aşağı çevirip Bod'a baktı ve, "On üç yıl önce seni elimden kaçırmıştım, ama şimdi, şimdi yeniden bir araya geldik. Bir birliğin sonu. Bir diğerinin başlangıcı. Hoşçakaİ evlat," dedi. Bir eli bıçağı oğlanın boğazına doğru götürdü. Diğer di kadehi tutuyordu.

"Bod" dedi Bod. "Evlat değil. Bod." Sesini yükseltip.

"Bekçi" dedi. "Yeni efendine ne yapacaksın?"

Bekçi içini çekti. ONU EBEDİYEN KORUYACAĞIZ. BEKÇİ ONU SONSUZA DEK KANGALLARINDA TUTACAK VE ONUN DÜNYANIN TEHLİKELERİYLE KARŞILAŞMASINA ASLA İZİN VERMEYECEK.

"Öyleyse koru onu" dedi Bod. "Hemen."

"Ben senin efendinim. Bana itaat edeceksin," dedi Jack denen adam.

BEKÇİ ÇOK UZUN ZAMANDIR BEKLİYORDU, dedi Bekçi'nin üçlü sesi, zafer kazanmış gibi. ÇOK UZUN ZAMANDIR. Ve kocaman, ağır kangallarını Jack denen adamın etrafına dolamaya başladı.

Jack kadehi düşürdü. Şimdi bir elinde taş bıçak, diğerinde ise siyah kemik saplı bıçak vardı ve, "Geri git! Uzak dur benden! Sakın daha fazla yaklaşma!" dedi. Jack bıçağını savururken. Bekçi onun etrafında kıvrıldı ve muazzam bir ezicilikle Jack'i kangallarının içine çekti.

Bod Scarletfın yanına koştu ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Görmek istiyorum," dedi kız. "Neler olduğunu görmek istiyorum." Işıldağını çıkarıp yaktı...

Scarletfın gördüğü şey Bod'un gördüğü şeyle aynı değildi. Kız, Bckçi'yi göremiyordu, ki bu bir lütuftu. Ama Jack denen adamı görüyordu. Onun yüzündeki, Bay Frost gibi görünmesine neden olan korkuyu gördü. Jack dehşeti yaşarken, bir kez daha. Scarlctfı eve götürmüş olan kibar adama dönüştü. Jack yerden iki üç metre yüksekte süzülüyor ve, Scarletfın göremediği bir şeyi bıçaklamaya çalışır gibi. İki bıçağını havada çılgın gibi savuruyordu. Ama belli ki, bu hiçbir işe yaramıyordu.

Bay Frost, Jack denen adam, ya da her kim idiyse o, onlardan zorla uzaklaştırıldı ve sürüklenerek, kolları ve bacakları yana açılmış, sağa sola sallanır bir halde duvara yapıştırıldı.

Scarlett’a, Bay Frost zorla duvardan geçiriliyor, kayanın içine doğru çekiliyor, kaya tarafından yutuluyormuş gibi geldi. Artık görünürde adamın yüzünden başka bir şey kalmamıştı. Jack çılgın gibi, can havliyle bağırıyor, Bod’a o şeyi geri çağırması, onu kurtarması için lütfen, lütfen diyerek yalvarıyordu. Sonra adamın yüzü duvardan içeri geçti ve sesi kesikli.

Bod sunaktan kalktı. Taş bıçağı, kadehi ve broşu zeminden alıp ait oklukları yere koydu. Siyah, melal bıçağı ise olduğu yerde bıraktı.

Scarlett, “Senin, Bekçi’nin insanlara zarar veremeyeceğini söylediğini hatırlıyorum. Onun tek yapabildiğinin bizi korkutmak olduğunu hatırlıyorum," dedi.

"Evet,” dedi Bod. “Ama o, koruyabileceği bir efendi istiyordu. Öyle demişti”

“Yani biliyordun. Bunun olacağını biliyordun..." dedi Scarlett.

“Evet. Öyle olacağını umuyordum."

Bod kızın basamakları tırmanıp, Frobisher’ın anıtmezarındaki karmaşaya çıkmasına yardım etti. “Burayı toparlamam lazım " dedi Bod öylesine. Scarlett yerlere saçılmış şeylere bakmamaya çalıştı.

Birlikte mezarlığa çıktılar. Scarlett sersemlemiş halde, bir kez daha, “Bunun olacağını biliyordun,” dedi.

Bu sefer Bod cevap vermedi.

Kız, oğlana sanki neye baktığından emin değilmiş gibi baktı. “Demek biliyordun. Bekçi’nıı onu götüreceğini. Beni *o* yüzden mi oraya sakladın? Öyle mi? O zaman ben neydim, *yem miT*” dedi.

“Öyle değildi" dedi Bod. “Hâlâ hayattayız, değil mi? Artık o adam bizi rahatsız edemeyecek."

Scarlett içinde öfke ve hiddetin kabardığını hissedebiliyordu. Korkusu geçmişti ve şimdi sadece saldırmak, bağırmak istiyordu. Bu arzusunu bastırmaya çalıştı. “Peki ya diğer adamlar? Onları da mı öldürdün?”

“Ben kimseyi öldürmedim." dedi Bod.

“Ncredeler madem?”

“Bir tanesi, ayak bileği kırılmış bir halde derin bir mezarın İçinde. Diğer üçü dc, ch, çok uzaklarda"

“Onları öldürmedin mi?" dedi Scarlett.

“Tabii ki hayır,” dedi Bod. “Burası benim evim. Neden hayatımın sonuna kadar onların burada dolaşmasını isteyeyim ki?” Sonra devam etti: “Bak, sorun yok. Onların icabına baktım.”

Scarlett, Bod’dan bir adım uzaklaştı ve, “Sen bir insan değilsin. İnsanlar böyle davranmaz. Sen de, o adam kadar kötüsün. Sen bir canavarsın,” dedi.

Bod kanın suratından çekildiğini hissetti. O gece yaşadıklarından sonra, tüm olanlardan sonra, asıl bunu kaldırmak çok zordu. “Hayır,” dedi. “Öyle değil”

Scarlett, Bod’dan uzaklaşmaya başladı.

Bir adını, iki adım attı ve tam kaçmak, geriye dönüp ay ışığı altındaki mezarlığın içinden deli gibi, can havliyle koşmak üzereyken, siyah kadifelere bürünmüş, uzun boylu bir adam onun kolunu tuttu. “Korkarım, Bod’a haksızlık ediyorsun. Ama bu olanların hiçbirini hatırlamazsan kendini kesinlikle daha mutlu hissedersin. Hadi, sen ve ben birlikte yürüyelim ve son birkaç gündür başından geçenleri, senin için neleri hatırlamanın mantıklı ve neleri unutmanın daha iyi olacağını konuşalım,” dedi.

“Silas. *Yapamazsın.* Onun beni unutmasına izin veremezsin,” dedi Bod.

“Bu, en güvenlisi” dedi Silas sadece. “Hepimiz için olmasa da, onun için."

"Ben... ben bu konuda söz sahibi değil miyim?’[4] diye sordu Scarlett.

Silas bir şey söylemedi. Bod, Scarlett’a doğru bir adım yaklaştı ve, ‘’Dinle, her şey bitti. Zor olduğunu biliyorum. Ama. Başardık. Sen ve ben. Onları yendik." dedi.

Kız. sanki gördüğü ve yaşadığı şeyleri reddediyormuş gibi, başım yavaşça iki yana sallıyordu.

Scarlett başını kaldırıp Silas’a baktı ve sadece, "Eve gitmek istiyorum. Lütfen?" dedi.

Silas tamam der gibi başını salladı. Kızla birlikte, onları mezarlığın dışına götürecek olan patikadan aşağı yürümeye başladı. Bod, Scaıiett’ın uzaklaşmasını izledi; onun arkasına döneceğini, gülümseyeceğini ya da gözlerinde korku olmaksızın kendisine bakacağını ümit etti. Ama Scarletı dönmedi. Sadece yürüyüp gitti.

Bod anıtmezara geri döndü. Bir şeyler yapması gerekiyordu, bu yüzden yere düşmüş tabutları kaldırmaya, döküntüleri toplamaya ve birbirine girmiş kemikleri tabutlara yerleştirmeye başladı. Onu izlemek için toplanan Frobisher'Iann, Frobysher'Iarın ve Pettyfer'lerin hiçbirinin kimin kemiklerinin hangi tabuta konacağından pek emin görünmediğini fark edince hayal kırıklığına uğradı.

Bir adam Scarlett'ı eve getirdi. Sonraları, Scarlett'ın annesi adamın ona ne dediğini pek hatırlayamadı, ama üzücü bir şekilde, Jay Frost'un, elinde olmadan şehri terk etmek zorunda kaldığını öğrendi.

Adam mutfakta onlarla hayatları ve hayalleri hakkında konuştu ve konuşmanın sonunda Scarlett'ın annesi, bir şekilde, Glasgow'a dönmeye karar verdi. Scarlett babasının yakınında olmaktan ve eski arkadaşlarım yeniden görmekten mutluluk duyacaktı.

Silas evden ayrıldığında, kızla annesi mutfakta konuşuyor, İskoçya'ya taşınmanın zorluklarım tartışıyorlardı ve Neona, Scarlett'a cep telefonu alma sözü veriyordu. Silas'ın orada olduğunu bile zar zor hatırlıyorlardı, ki Silas'ın istediği de buydu.

Silas mezarlığa dönüp, Bod'u suratı asık bir şekilde amfıtiyatronun oradaki dikilitaşın yanında otururken buldu.

"Scarlett nasıl?" diye sordu Bod.

"Anılarını geri aldım," dedi Silas. "Glasgow'a dönecekler. Orada arkadaşları var."

"Beni unutmasına nasıl izin verebildin?"

Silas, "İnsanlar imkânsız olanı unutmak isterler. Bu, onların dünyasını daha güvenli kılar" dedi.

"Ondan hoşlanıyordum" dedi Bod,

"Üzgünüm "

Bod gülümsemeye çalıştı, ama İçinden gülümsemek gelmiyordu. "O adamlar... Krakow, Melbourne ve Vancouver'da yaşadıkları tersliklerden bahsettiler. 0 şendin, değil mi?" diye sordu.

"Yalnız değildim," dedi Silas.

"Bayan Lupcscu mu vardı yanında?" dedi Bod. Sonra, koruyucusunun yüzündeki ifadeyi görüp, "O iyi mi?" diye sordu.

Silas başını iki yana salladı ve bir an İçin yüzü Bod'un bakamayacağı kadar kötü oldu. "Cesurca savaştı. Senin için savaştı Bod."

"Jack denen adam Bckçi'nin elinde. Üç tanesi gulyabani geçidinden düştüler. Biri de Carstairs'in mezarının dibinde; yaralı ama yaşıyor," dedi Bod.

"O, son Jack. Güneş doğmadan Önce, onunla konuşmam gerek."

Mezarlık boyunca esen rüzgar soğuktu, anı a ne adam ne de oğlan bunu hissediyor gibiydi.

"Scarlett benden korktu.'' dedi Bod.

"Evet."

"Ama neden? Onun hayatını kurtardım. Ben kötü biri değilim. Hem, tıpkı onun gibiyim. Canlıyım" dedi. Sonra. "Bayan Lupescu nasıl öldü?" diye sordu.

"Cesurca," dedi Silas. "Mücadele ederek. Diğerlerini korurken."

Bod'uıı gözleri karanlıktı. "Onu buraya getirmeliydin. Buraya gömmeliydin. O zaman onunla konuşabilirdim."

"Böyle bir seçeneğim yoktu" dedi Silas.

Bod gözlerine iğneler battığını hissetti. "Bana *Sevimli Şey* diyordu. Artık kimse beni öyle çağıramayacak."

"Birlikte gidip sana yemek alalım mı?" dedi Silas.

"Birlikte mi! Seninle gelmemi mi istiyorsun? Mezarlığın dışına?"

"Hiç kimse seni öldürmeye çalışmıyor. Şu an için. Artık, bir sürü şeyi yapamayacaklar. O yüzden cevabım evet. Ne yemek istersin?" dedi Silas.

Bod aç olmadığını söylemeyi düşündü, ama bu kesinlikle doğru değildi. Kendini biraz hasta, biraz sersemlemiş hissediyordu ve karnı zil çalıyordu. "Pizza olur mu?" diye önerdi.

Bod ve Silas mezarlığın içinden giriş kapışma doğru yürüdüler. Bod yürürken, mezarlığın sakinlerini gördü, ama onlar hiçbir şey söylemeden, oğlanla koruyucusunun aralarından yürüyüp gitmelerine izin verdiler. Sadece izlediler.

Bod yardımlarından dolayı onlara teşekkür etmeye, şükranlarını sunmaya çalıştı, ama Ölüler hiçbir şey söylemediler.

Pizzacının ışıkları parlaktı, Bod'un rahat edebileceğinden daha parlak. O ve Silas arka tarata doğru oturdular ve Silas ona menünün ne işe yaradığını, nasıl sipariş vercccğini gösterdi. (Silas kendisi için bir bardak su ve ufak bir salata söyledi, ama çatalıyla oynadığı salatayı hiç ağzına götürmedi.)

Bod pizzasını eliyle, şevkle yedi. Soru sormadı. Silas canı istediğinde konuşurdu, öbür türlü konuşmazdı.

"Biz onlardan... Jackler'dcn... uzun, çok uzun zamandır haberdardık» anıa sadece yaptıkları şeylerin sonuçlarını biliyorduk. Bunun arkasında bir Örgütün olduğundan şüpheleniyorduk, çok iyi bir şekilde gizleniyorlardı. Sonra senin peşine düştüler ve aileni öldürdüler. Ben de yavaş yavaş onların izlerini takip edebilmeye başladım" dedi Silas,

"Bizden kastın, sen ve Bayan Lupcscu mu?" diye sordu Bod.

"Biz. ve bizim gibi olan diğerleri."

"Yüce Koruyucular," dedi Bod.

"Bunu nereden duydun?.." dedi Siîas. "Önemi yok. Dedikleri gibi, *çocuktan al haberi.* Evet. Yüce Koruyucular." Silas su bardağını atıp ağzına götürdü. Dudaklarım ıslattıktan sonra bardağı cilalı, siyah masaya koydu.

Masanın yüzeyi neredeyse ayna gibiydi. Eğer biriieri ona bakmış olsaydı, uzun boylu adamın yansımasının olmadığını görebilirdi.

"Yani. Bütün işlerini tamamladın. Peki gidecek misin?" diye sordu Bod.

"Sana söz verdim," dedi Silas. "Sen büyüyene kadar buradayım."

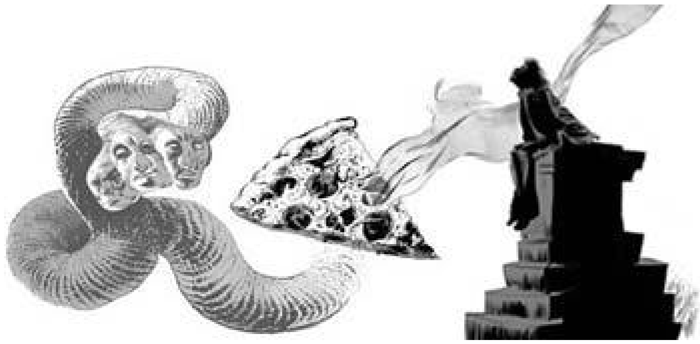
"Ben büyüdüm " dedi Bod.

"Hayır," dedi Silas. "Neredeyse büyüdün. Tam olarak değil "

Silas masanın üstüne on poundluk bir banknot koydu.

"O kız." dedi Bod. "Scarlett. Neden benden o kadar korktu Silas?"

Ama Sitas bir şey söylemedi, soru havada kaldı. Adam ve genç oğlan ışıl ışıl pizzandan çıkıp, dışarıda bekleyen karanlığa doğru yürüdüler; çok geçmeden, gece ikisini de yuttu.

BÖLÜM 8

Ayrılışlar ve *Vedalar*

Bod bazen ölüleri göremiyordu. Bu durum bir iki ay önce, nisan ya da mayısta, başlamıştı. İlk başta ara sıra oluyordu, ama artık sıklaşmış gibi görünüyordu.

Dünya değişiyordu.

Bod mezarlığın kuzeybatı kısmına, porsuk ağacından sarkan ve Mısır Yolu'mın öteki taraftaki çıkışını yan yarıya kapayan sarmaşık yığınına doğru geze geze gidiyordu. Yolda bir kırmızı tilki ve, boynuyla patileri beyaz olan, iri bir kara kedi gördü; patikanın ortasında oturmuş. fikir alışverişinde bulunuyorlardı. Bod yaklaşınca başlarını kaldırdılar ve, sanki komplo kurarken yakalanmışlar gibi, ürküp çalılıklara kaçtılar.

Tuhaf diye düşündü Bod. O tilkinin yavru olduğu zamanları biliyordu ve, hatırladığı kadarıyla, kedi de mezarlığın içinde dolaşırdı. Onlar da Bod'u tanıyorlardı. Hattâ yakınlık göstermek istediklerinde, kendilerini ona sevdirirlerdi.

Bod sarmaşığın içinden süzülmeye başladı, ama önü kapalıydı. Aşağı eğilip sarmaşığı kenara çekti ve aradan geçti. Oluk ve çukurlardan sakınarak, patikadan aşağı dikkatle iniyordu, fin sonunda AJonso Toınâs Garcia Jones un G837-1M5, *Ey Gezgin' Asanı Bırak)* istirahatgahını gösteren etkileyici mezar taşının oraya geldi.

Bod son aylarda, birkaç günde bir buraya geliyordu. Alonso Jones biitiin dünyayı gezmişti ve yaptığı yolculukları Bod'a anlatmaktan büyük zevk alıyordu. Sözlerine, "Başımdan hiç ilginç olay geçmedi," diye başlıyor ve hüzünlü bir şekilde, "sana bütün hikâyelerimi anlattım," diyordu. Sonra gözleri ışıldıyor ve, ''Yalnız... sana hiç anlatmış mıydım?.." diye

belirtiyordu. Ve bunun ardından şu cümleler geliyordu: “Moskova’dan kaçmak zorunda kalışımı?", “Bir servet değerinde olan. Alaska’daki altın madenini kaybedişimi?” ya da “Güney Amerika’daki bozkırlarda çılgın gibi kaçışan sığırları?" Bod her seferinde başını iki yana sallar ve beklentiyle bakardı. Çok geçmeden kafasının içi hikâyelerle dolardı: maceraperestlik ve büyük serüvenler; öpülen güzel kızlar; silahlarla vurulan ya da kılıçlarla savaşılan kötü adamlar; çanta çanta altınlar: başparmağın ucu büyüklüğünde elmaslar; kayıp şehirler ve engin dağlar; buharlı trenler ve yelkenliler; bozkırlar, okyanuslar, çöller ve tundralara dair hikâyeler.

Üstünde baş aşağı duran meşale oymalarının olduğu, sivri uçlu, uzun mezar taşının oraya yürüdü ve bekledi, ama kimsecikleri görmedi. Alonso Jones’a seslendi, hattâ mezar taşını tıklattı, ama cevap gelmedi. Bod başını mezara sokup arkadaşım çağırmak için aşağı eğildi. Ama katı cismin içinden, yoğun bir gölgeden geçen bir gölge gibi süzülmesi gereken başı sertçe ve acıyla yere çarptı Yeniden seslendi, ama hiçbir şey olmadı. Bunun üzerine, yeşillik ve gri mezar taşı karmaşasının içinde dikkatle ilerleyerek patikaya çıktı. Bod yanlarından geçerken, akıliken ağacının üstüne tünemiş üç saksağan havalandı.

Mezarlığın güneybatı yamacına varana kadar etrafta hiçbir ruhla karşılaşmadı. Orada, yüksek bonesi ve pelerini içinde ufacık duran Slaughter Ana’nın tanıdık surelini gördü. Kadın mezar taşlarının arasında başını aşağıya eğmiş, kır çiçeklerine baka baka yürüyordu.

“Çocuk, gel buraya!” diye bağırdı kadın. “Şurada bir sürü Latin çiçeği var. Benim için onlardan biraz toplayıp mezar taşıma koysana."

Bod kırmızı ve sarı Latin çiçekleri toplayıp Slaughter Ana’nın mezar taşma götürdü. Mezar taşı öylesine çatlamış. yıpranmış ve aşınmıştı ki, artık üzerinde sadece,

LAUGH-

yazıyordu. Bu yazı, yüz yıldan fazla bir süredir yerel tarihçilerin aklını karıştırıyordu.

Slaughter Ana ona gülümsedi. “Sen iyi bir delikanlısın. Sensiz ne yaparız bilmiyorum.”

“Teşekkür ederim” dedi Bod. “Herkes nerede? Bu gece gördüğüm ilk kişi sensin.”

Slaughter Ana seıtçe ona baktı. “Alnına ne yaptın?” diye sordu.

“Bay Jones’un mezarına çarptım. Katıydı. Ben...” Slaughter Ana dudaklarını büzüp başını yana yatırdı. Bonesinin altındaki yaşlı, parlak gözleri Bod’u dikkatle inceliyordu. “Sana *çocuk* dedim, değil mi? Ama zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor ve sen artık genç bir adamsın, öyle değil mi? Kaç yaşında oldun?”

“Sanırım, on beş. Ama hâlâ her zamanki gibi hissediyorum,” dedi Bod. Slaughter Ana onun lafını kesip, “Ben de hâlâ, eski çayırda papatyalardan zincir yapan [1] küçücük bir şey okluğum zamanlardaki gibi hissediyorum. Son daima sensindir, bu değişmez. Sen her zaman değişirsin ve bu konuda yapabileceğin bir şey yoktur” dedi.

Kadın kırık mezar taşının üstüne oturdu. ’‘Buraya geldiğin geceyi hatırlıyorum çocuk. ’Ufaklığın burada yaşamasına izin verelim/ demiştim ve annen de bana katılmıştı. Diğerleri bununla ilgili tartışmaya başladılar, ta ki Kır Atlı Hanım gelene kadar. ‘Ey Mezarlık Halkı/ demişti hanımefendi, ‘Slaughter Ana’ya kulak verin. İçinizde hiç merhamet yok mu?[1] Sonra herkes benimle hemfikir olmuştu.” Sesi azaldı ve ufak başını iki yana sallayarak, “Burada bir günü bir sonrakinden farklı kılacak fazla şey olmaz. Mevsimler değişir. Sarmaşıklar büyür. Mezar taşları düşer. Ama senin gelişin... eh, iyi ki de geldin, hepsi bu,” dedi.

Slaughter Ana ayağa kalktı ve elbisesinin kolundan pis bir parça yırttı. Bezin üstüne tükürüp, elinden geldiğince uzanarak Bod’un alnındaki kanı sildi. “İşte oldu, şimdi elin yüzün temizlendi[1] dedi ciddi bir şekilde. “Seni bir daha ne zaman görürüm bilmiyorum. Kendine dikkat et.”

Daha önce hiç hatırlamadığı bir şekilde hüsrana uğradığını hisseden Bod, Owens’Iarın lahdine gitti. Lahdin yanında onu bekleyen anne babasını görünce memnun oldıı. Ama onlara yaklaştıkça, duyduğu memnuniyet endişeye dönüştü: Bay ve Bayan Owens neden lahdin iki yanında, vitray resimlerindeki karakterler gibi, duruyorlardı? Bod onların yüzlerini okuyaımyordu.

Babası öne çıkıp, “İyi akşamlar Bod. Umarım iyisindir/[1] dedi.

“Oldukça iyiyim/’ dedi Bod; Bay Owens arkadaşları bu soruyu sorduğunda böyle cevap verirdi.

Bay Owens, “Bayan Owens ve ben hayatlarımızı bir çocuğumuz, olmasını dileyerek geçirdik. Senden daha iyi bir evlada sahip olabileceğimizi sanmıyorum Bod/’ dedi ve oğluna gururla baktı.

“Eh, evet, teşekkür ederim, ama...” dedi Bod. Annesine döndiu onun neler olduğunu anlatmasını sağlayabileceğinden emindi. Ama annesi artık orada değildi, “Nereye gitti?” diye sordu Bod.

“Ah. Evet” Bay Owens huzursuz görünüyordu. “Ah, Betsy’yi bilirsin. Bazı zamanlar vardır. Şey, ne diyeceğini bilemediğin zamanlar. Anlıyor musun?”

“Hayır,” dedi Bod.

“Sanırım Silas seni bekliyor/’ dedi babası ve gözden kayboldu.

Vakit gece yarısını geçiyordu. Bod eski şapele doğru yürümeye başladı. Çatı oluğundaki ağaç son fırtınada aşağı düşmüş, birkaç siyah kiremidi de beraberinde götürmüştü.

Bod gri, ahşap bankta bekliyordu, ama Silas’tan ses seda yoktu.

Rüzgar kuWetli esiyordu. Alacakaranlığın sonsuza dek sürdüğü bir yaz gecesiydi ve hava sıcaktı, ama yine de Bod’un tüyleri diken diken olmuştu.

Bir ses kulağına, “Beni özleyeceğini söyle seni şapşal.” dedi,

“Liza?” dedi Bod. Cadı kızı bir yıldan fazla zamandır -Elinden Her İş Gelen Jackler’le karşılaştıkları geceden beri- ne görmüş ne de duymuştu. “Nerelerdeydin?”

“İzliyordum,” dedi Liza. “Bir hanım yaptığı her şeyi söylemek zorunda mıdır?”

“Beni mi izliyordun?” diye sordu Bod.

Liza’nın yakından gelen sesi, “Gerçekten de, hayat canlıların elinde heba oluyor Nobody Owens. İçimizden biri yaşayacak kadar ahmak ve o ben değilim. Beni özleyeceğini söyle” dedi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Bod. Sonra, “Her nereye gidersen git, seni özleyeceğim tabii ki...” dedi.

“Çok aptal,” diye fısıldadı Liza Hempstock’un sesi. Bod onun elinin kendi eline değdiğini hissedebiliyordu. “Yaşayacak kadar aptal.” Kızın dudakları, Bod’un yanağına, dudağının köşesine değdi. Liza onu hafifçe öpünce Bod ne yapacağını bilemedi; çok şaşırmış ve tamamen hazırlıksız yakalanmıştı.

Liza’nın sesi, “Ben de seni özleyeceğim. Daima,” dedi. Hafif bir esinti Bod’un saçlarım karıştırdı, tabii o Liza’nın eli değildiyse. Sonra Bod bankta

yalnız kaldığını anladı.

Ayağa kalktı.

Şapelin kapısına yürüdü. Sundurmanın yanındaki taşı kaldırıp, uzun süre önce ölmüş şapel hademesinin oraya bıraktığı yedek anahtarı aldı. Kapının içinden süzülüp süzülemeyeceğini görmek için bir deneme bile yapmadan, büyük, ahşap kapının kilidini açtı. Kapı itiraz edermiş gibi gıcırdayarak açıldı.

Şapelin içi karanlıktı, Bod etrafı görmeye çalışırken gözlerini kıstığını fark etti.

"İçeri gel Bod" Bu, Silas'ın sesiydi.

"Hiçbir şey göremiyorum " dedi Bod. "Çok karanlık."

"Şimdiden mi?" dedi Silas. İç geçirdi. Bod bir kadife hışırtısı duydu; bir kibrit çakıldı, yandı ve salonun gerisindeki büyük, oymalı, ahşap şamdanlarda duran iki koca mumu yakmak için kullanıldı. Bod mum ışığında koruyucusunun büyük bir deri bavulun yanında durduğu' nu gördü; bavul, eşya sandığı dedikleri türdendi -uzun boylu bir adamın içinde kıvrılıp uyuyacağı kadar büyüktü. Onun yanında Silas'ın siyah, deri çantası vardı. Bod bu çantayı birkaç kez görmüştü ve ondan hâlâ etkileniyordu.

Sandığın içinde beyaz astar vardı. Bod elini boş sandığa sokup ipek astara, kuru toprağa dokundu.

"Sen bunda mı uyuyorsun?" diye sordu.

"Evimden uzaktayken," dedi Silas.

Bod şaşırmıştı, çünkü kendini bildi bileli, hattâ onun öncesinde de, Silas buradaydı. "Burası senin evin değil mi?" dedi.

Silas başını iki yana salladı. "Benim evim buradan çok, çok uzaklarda," dedi. "Tabii, hâlâ yaşanabilir durumdaysa. Yurdumda sorunlar vardı, o yüzden oraya döndüğümde neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyorum "

"Geri mi dönüyorsun?" diye sordu Bod. Değişmez olan şeyler değişiyordu. "Gerçekten gidiyor musun? Ama... Sen benim koruyucumsun"

"Senin *koruyucundum.* Ama artık sen kendini koruyacak kadar büyüdün. Benim korumam gereken başka şeyler var."

Silas kahverengi deri sandığın kapağını kapayıp kayışlarını bağlamaya başladı.

“Burada kalabilir miyim? Mezarlıkta?” diye sordu Bod.

“Kalmamalısın,” dedi Silas, bunu Bod’un daha önce onun ağzından duymadığı bir incelikle söylemişti. “Buradaki herkes, kısa da olsa, hayatlarını yaşadı Bod. Şimdi sıra sende. Senin yaşaman gerek”

“Seninle gelebilir miyim?” diye sordu Bod.

Silas başını iki yana salladı.

“Seni bir daha görebilecek miyim?”

“Belki.” Silas’m sesinde bir incelik ve daha fazlası vardı. “Ve sen beni görsen de görmesen de, eminim ben seni göreceğim.” Deri sandığı duvara yasladı ve uzaktaki köşeye yürüdü. “Beni izle” Bod, Silas’ın arkasından yürüyüp, mahzene giden küçük, döner merdivenden aşağı inerken onu takip etti. Silas aşağıya vardıklarında, "Senden izin istemeden sana bir bavul hazırladım” diye açıkladı.

Küflü ilahi kitaplarıyla dolu kutunun üstünde, Silas’mkinin benzen olan küçük bir deri bavul duruyordu. “Tüm sahip oldukların onun içinde” dedi Silas.

Bod, “Bana Yüce Koruyuculardan bahsetsene Silas. Sen onlardan binsin. Bayan Lupescu da öyleydi. Başka kim var? Sizden çok var mı? Neler yapıyorsunuz?” dedi.

“Fazla bir şey yapmıyoruz,” dedi Silas. “Çoğunlukla, sınır bölgelerini bekliyoruz. Biz sınırları koruruz.”

“Ne tür sınırları?” dedi Bod.

Silas bir şey söylemedi.

“Jack denen adamı ve halkını durdurmayı mı kastediyorsun?” diye sordu Bod.

Silas. “Biz yapmamız gerekeni yaparız” dedi. Sesi yorgun geliyordu.

“Ama doğru olan şeyi yaptınız. Yani, Jackler’i durdurdunuz. Onlar korkunçtu. Hepsi canavardı."

Silas ona doğru yaklaşınca, Bod uzun boylu adamın solgun yüzünü görebilmek için başım geriye attı. “Ben her zaman doğru şeyleri yapmadım. Gençken... Jack[1] ten daha korkunç şeyler yaptım. Onlardan herhangi birinin yaptıklarından daha korkunçlarını. O zamanlar ben canavardım Bod, hem de herhangi bir canavardan daha kötüydüm.”

Bod’un aklından koruyucusunun yalan söylediği ya da şaka yaptığı bile geçmedi. Kendisine doğruların söylendiğini biliyordu. “Ama artık öyle değilsin, değil mi?” dedi.

Silas, “İnsanlar değişebilir,” dedi ve sustu. Bod koruyucusunun -Silas’m- kendi yaptıklarını mı hatırladığını merak etti. Sonra, “Senin koruyucun olmak bir şerefti,” dedi Silas. Eli pelerinin içinde kayboldu ve dışarı yıpranmış, eski bir cüzdan çıkardı.

Bod cüzdanı aldı, ama onu açmadı.

“İçinde para var. Dünyada bir başlangıç yapmana yetecek kadar, daha fazlası değil.”

Bod, “Bugün Alonso Jones’u görmeye gittim, ama orada değildi ya da ordaysa bile ben göremedim. Gezdiği uzak yerleri anlatmasını istiyordum. Adaları, domuz balıklarım, buzulları ve dağları. İnsanların son derece tuhaf şekilde giyindikleri ve yemek yedikleri yerleri,” dedi. Bir an duraksadıktan sonra devam etti: “O yerler. Hâlâ oradalar. Yani, dışarıda koca bir dünya var. Onu görebilir miyim? Oraya gidebilir miyim?”

Silas onaylarcasına başını salladı. “Dışarıda koca bir dünya var, evet. Çantanın iç gözünde bir pasaport var. Nobody Osvens adına çıkarıldı. Onu almak kolay olmadı."

"Eğer fikrimi değiştirirsem, buraya geri gelebilir miyim?" diye sordu Bod. Sonra soruyu kendi cevapladı. "Geri gelirsem, burası öylesine bir yer olacak, evim değir

"Ön kapıya kadar sana eşlik etmemi ister misin?” dedi Silas.

Bod başını iki yana salladı. “Bunu kendi başıma yaparsam daha iyi olur. Şey. Silas. Eğer başın belaya girerse beni çağır. Gelip sana yardım ederim.”

"Benim,” dedi Silas, "başım belaya girmez ”

"Yo. Ben de öyle olduğunu sanmıyorum zaten. Ama yine dc” dedi Bod.

Mahzenin içi karanlıktı; küf, nem ve eski taş kokuyordu. Aynca ilk defa Bod’a çok küçük göründü.

"Hayatı görmek istiyorum. Gnu ellerimle tutmak istiyorum. İssız bir adaya ayak izlerimi bırakmak istiyorum. İnsanlarla futbol oynamak istiyorum. Ben...” dedi Bod ve durup düşündü. "Ben *her şeyi* isliyorum.”

"Güzel” dedi Silas. Sonra saçlarını gözlerinin önünden çekermiş gibi elini kaldırdı -hiç ona göre olmayan bir hareket. "Olur da, başım belaya

girerse, sana mutlaka haber ederim.”

"Başın belaya girmese de haber verecek misin?” diye sordu Bod.

"Dediğin gibi olsun.”

Silas’ın dudaklarının kenarında bir gülümseme, hüzün ya da sadece gölgelerin bir oyunu olabilecek bir kıvrım vardı.

"Öyleyse, hoşçakal Silas” Bod, küçük bir çocukken yaptığı gibi elini uzattı ve Silas fildişi rengindeki soğuk eliyle onu tutup yavaş yavaş salladı.

“Hoşçakal Nobody Owens.”

Bod küçük bavulunu aldı. Mahzenden dışarı çıkmak için kapıyı açtı ve, geriye bakmadan, patikaya giden hafif eğimden yukarı yürümeye başladı.

Giriş kapısının kapanmasının üstünden epey zaman geçmiş olmalıydı. Bod oraya yaklaşırken, kapı onun içinden geçmesine izin verir mi, yoksa şapele dönüp anahtarı alması gerekir mi diye merak etti. Ancak girişe vardığında küçük yaya kapısının kilitlenmemiş ve ardına kadar açık olduğunu gördü; sanki kapı onu bekliyormuş, mezarlık ona veda ediyormuş gibiydi.

Solgun, tombul bir figür açık kapının önünde bekliyordu. Bod ona doğru yaklaşırken kadın gülümsedi, ay ışığı altında gözlerine yaşlar dolmuştu.

"Merhaba anne,” dedi Bod.

Bayan Owens parmağıyla gözlerini sildi, sonra parmağını önlüğüne sildi ve başını iki yana salladı. “Bundan sonra ne yapacağını biliyor musun?” diye sordu.

“Dünyayı göreceğim,” dedi Bod. “Başımı belaya sokacağını. Sonra başımı beladan kurtaracağını. Yağmur ormanlarını, yanardağları, çölleri ve adaları gezeceğim. Ve insanlar. Çok, pek çok insanla tanışmak istiyorum.”

Bayan Owens hemen cevap vermedi. Oğluna bakıp bir şarkı söylemeye başladı -Bod’un geçmişten hatırladığı, o henüz minicik bir bebekken Bayan Owens’ın ona söylediği, küçükken onu uyutmak için söylediği bir şarkıyı.

"Uyu benim küçük yavrum

Uyanana kadar uyu

Büyüdüğünde göreceksin bütün dünyayı

Şayet yanılmıyorsam tabii..."

“Yanılmıyorsun" diye fısıldadı Bod. Ve göreceğim dünyayı"

"Bir sevgiliyi öp,

Biraz dans et,

Keşfet ismini

Ve gömülü hâzineyi..

Bayan Owens garkının bundan sonraki sözlerini hatırladı ve onları oğluna söyledi.

"Yüzleş hayatınla

Acılarıyla, *mutluluklarıyla*,

Gidilmedik yol bırakma geriye."

"Gidilmedik yol bırakma geriye " diye tekrarladı Bod. "Zor bir mücadele olacak, ama elimden geleni yapacağım"

O anda, küçükken yaptığı gibi, koilarını annesine dolamaya çalıştı, ama pusa sarılmaya çalışıyor da olabilirdi, çünkü artık patikada yalnızdı.

Onu mezarlıktan dışarı çıkaracak kapıya doğru bir adım attı. "Seninle çok gurur duyuyorum oğlum," diyen bir ses işittiğini sandı, ama belki de bunu hayal etmişti.

Yaz ortası göğü doğuda aydınlanmaya başlamıştı bile; işte, Bod'un yürümeye başladığı yön orasıydı; Tepeden aşağıya, canlı insanlara, şehre ve gün doğumuna doğru yürüyordu.

Çantasında pasaportu, cebinde parası vardı. Dudaklarında bir gülümseme oynaşıyordu. Ancak bu ihtiyatlı bir gülümsemeydi, çünkü dünya tepedeki küçük mezarlıktan çok daha büyüktü; içinde tehlikeler ve gizemler vardı. Nihayet mezarlığa dönmeden ya da Kır Atlı Hanım'la onun büyük kır atını sürmeden önce, edinilecek yeni arkadaşlar, yeniden keşfedilecek eski arkadaşlar, yapılacak hatalar ve yürünecek pek çok yol vardı.

Ama şimdi ile o zaman arasında Hayat vardı ve Bod gözleri ve yüreği apaçık ona doğru yürüyordu.

1
Gülmek, *-çn*